

Friesche lust-hof, beplant met verscheyde stichtelijcke minneliedekens, gedichten, ende boertige kluchten

<https://hdl.handle.net/1874/294744>

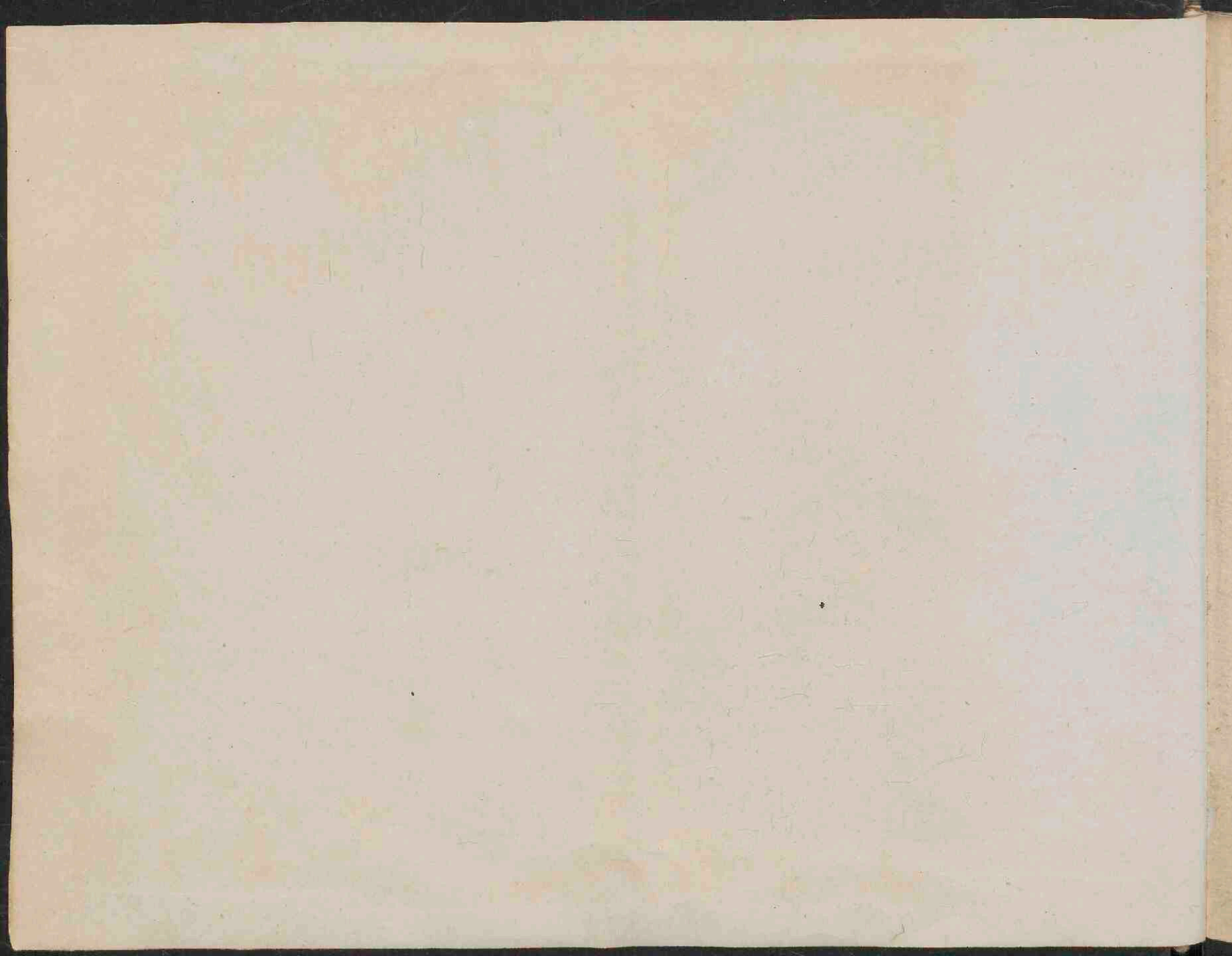
ra

Z. qu.
91

Rariora

Defect exemplaar (o.a. p. 19/20 Boertighuden).

Etias P. van Dommel,
Nicheu Artistique.
Amsterdam.

F R I E S C H E 2491
L U S T - H O F.

**Beplant met verscheyde stichtelijcke
Minne-Liedekens / Gedichten / ende Boer-
tige Kluchten.**

*Den tweeden druck op nieuws vermeerdert ende verbeterd, met verscheyden Dichten ende
Liedekens, soo Geestige als Boertige,*

DOOR
IAN IAN SZ. STARTER. SS. LL. ST.

Mitfgaders

Wock noch vermeerxt ende vercierd met schoone kopere Figuren; ende by alle
onbekende Ghysey de Moten, ofte Musycke gehoeght.

T'AMSTERDAM,

Door de Weduwe van Dirck Pieterz: Voscuyl, Boeck-verkooper inde Cas
onder 't Stad-huys / of inden witten Engel op de Burgh-wal
by 't Oost-Indisch-huys.

Extract uyt de Privelegie.

DIE Staten Generael der Vereenighde Nederlanden, interdiceren, ende verbieden by desen, allen ende een jegelyck Ingesetenen van dese Landen, ende der selver geassocieerde Landtschappen ende Steden, van wat qualiteyt, ofte conditie deselve mogen wesen, binnen den tyt van Vier Iaren naest-comende, eenige Ghedichten, Poëmata, Emblemata, ofte eenige andere Rymerijen door Ian Ianssz. Starter, Legum Studiosum tot Franeker gemaect, sonder desselfs consent te Drucken, ofte doen drucken, ende uyt geven, ofte schoon eens gedruckt wesende, na date deses buyten syn Consent te herdrucken in kleyn ofte groot formaet, ofte elder's nagedruckt in dese Vereenigde Nederlanden te brengen, om die te verkoopen, by verbeurt van alle alsulcke na-gedruckte exemplaren, ende daer en boven van de somme van vyftigh gouden Ryders, t' appliceren een der dendeel daer van tot behoef vanden Officier die de Calengie doen sal, het tweede der dendeel tot behoef vanden Armen, ende het resterende der dendeel tot behoef van den voorsz. Ian Ianssz Starter. Ghedaen ter Vergaderinghe vande Hoogh: Heeren Staten Generael, In 's Gravenhage op den 24. dagh der Maend van September, in 't Jaer 1621. Ende was geparapheert C. Oosterzee v^t. Onder stont, ter ordonnantie vande Hooghghemelte Heeren Staten Generael. Ende was onderteeckent C. Aerffsens.

Gelycke Oetroy is vanden E. M. Heeren Staten van Friesland in 't particulier den gemelden I. I. Starter voor den tyd van thien Iaren ghegunt, als breeder blyckt by d' Originels daer van verleent tot Leenwaerden den 13. August. 1621. geparapheert M. Gravius, v^t. Onder staende ter Ordinantie der Gedeputeerde Staten voorsz. Als Secretario I. Beyma.

IN AMATORIA
D. IOANNIS STARTERI
AMICI SVI ELEGIA.

TE procul rigidi vatum post Sacra Catones
Dedita rugosis turba supercilijs,
Queis labor est curis fluidos comburere Soles,
Et faciem intonsis prodere verticibus.
Hæc alios STARTERE iuvent, nos nostra Poësis
Ad faciles ludos, & ioca blanda trahit.
Basiæque & tremulos dominæ candentis Ocellos,
Quæque sibi quondam sacra poposcit Amor.
Scilicet est aliquid lepidæ servire puellæ,
Et collum placido subdere Servitio,
Atque inter cantus & motæ murmura linguæ
Divinis animum pascere basiolis.
O Sacrum & cæleste genus! quid picta moramur
Atria, & ornatis marmor imaginibus,
Et Pharios luxus, Mundique Orientis odores,
Balsamaque Eois cocta sub arboribus?
Auriferasque Tagi fulvum radiantis arenas,

Quæque fluunt plenis prompta falerna cadis?
Nos totos sibi sumpsit Amor, cui vovimus aras,
Templaque combustis fervidiora focis.
Templa renaturis semper fumantia flammis,
Quæ puer æternâ lustrat Amor faculâ,
Nos ea Odoriferis Arabum Sacrabimus herbis,
Et dabimus prisco Thura ministerio.
Fomitibusque novis Sanctos servabimus igne,
Qui servaturis roribus ima beant.
Extaque Amatorum calidâ ponemus in aram,
Extâ superfuso ter madefacta mero,
Liliaque addemus roseis inserta corollis,
Et florem vernæ purpureum violæ.
Quæ cælata Dei delubra Cupidinis orment,
Et faciant nostri numinis indicium.
Hoc nostrum S T A R T E R E opus est, nil quærimus ultra,
Quam dare cantatis iusta Cupidinibus.
Lascivosque sales facili producere metro.
Quod puer heroâ Fronde coronot Amor.

P. VVINSEMIVS,

Ord: Frisicæ Historiograph:

P. S.

Op de Af-beeldingh van

IAN STARTER,

Ende syn

FRIESCH LVST-HOF.

DE Sonderbare geest in Liedekens, in Kluchten,
In koddigh Boerterij: Thalia, usse Gruchten;
Hy, Wien ghy 't scherfey leert: u Suster niet-te-mij
Melpomene' heny den pronck en' destigheyd stort in
Op 't hoog-geschoent tooneel, met treffelicke zeden
Verheerlijckt, en' bezielt met ongemeene reden,
Wolglans, Wol stofs, Wol sins: die Sloeiende spoet,
Die nergens in syn Sicht van een stop-Goorztje weet,
Die is van sulck gedaent: van neus, van mond, van hazen;
Als die syn ouderdom telt negen-mael drie iaren.
Kort-om; Jan Starter is 't. Wat segge' ick? geen so stout
Die heny Wel schild'rey kan op koper, of op hout.

**

Sit

Dit is een schijn alleen. hy treft sich selfs te degen
Hier achter in dit Boeck: in 't Lust-Hof en 'de G'egen
Way 't al-bestierend Wicht; dat S'wingelandtje blind,
Komt hier die sijt geraeckt in Liefdes Labyrinth:
Hoe diep ghy sijt gedooft, ghy sult daer uyt geraken:
Dit 's Ariadnes klouy. dit is de rechte Baeckey.
Se groote See-Gaerts Zee. al blindelings mey hier
Se Haben-Binding leert van sijn gessenste Gyer.
Loch Holland stoot u niet aey dese Vriesche boomey:
Weet dat ghy sijt G'el eer van Vriesland afgenomey
Een stuck omtrent den Eij: daer ghy noch huyden secht,
Wooz menigh hondert iaer ten Graeffschap opgerecht.
Sus Vries-Hollandsche Jeught, gaet aey: des Eymenijey
Sie leerey u de Konst, en' dieney in het Wzijen,
Singt, Speelgenoodtjes; singt, geey hart soo G'zreet, soo sel,
So trots, of 't G'boord gedweeg door sang en snaeren-spel.
Was selfs Ulysses niet met sang te overwinney,
Daer hy boer inde Zee booz-by de Mereminney,
Se Gzolicke G'reens? diey Best kost haer gelaet:
Man lebendig aensien, of hooren 't soete quaet:

Sulcx dat hy heeft gestaey Gast aen de mast gebonden,
Daer xonts-om-her matroos en' 't rouwe boots-Golck stonden
Met toegestopten ooz: 't hant 't haer de sang gehoort,
Sy hadden altemael gesprongen buyten boot:
Se plaets, daer haer in See dees Maeghden lieten binden,
Sebrac noch macht, noch kracht bay d'onder-aerdscbe winden:
Want Scylla menigh schip door 't baffen maecte bang;
Maer 't Acheloïd sch gebroet vermocht noch meer door sang.
Als Orpheus sloeg den Luydt, en' roerde me'e sijn lippen,
Wesseeghde' hy al 't gediert, ia zelfs de harde klippen,
Eurydice song hy: Eurydice terstont
Liep op der Tigers tong, en' in der Pceussenmond.
Die sloeiende Sibier stond stil, en' gaf sijn ooren;
Se Steen-rots liep ten sang; de Wosschen quamen hooren;
In 't gantsche Thracisch landt geen mensch en was so wilt,
Of is door Orpheï Lier en' soeten stem gestilt.
Amphion heeft hy een de steenen oock geropen
Way Cithronis berg; die selfte samen kropen,
En' groeyden in een stadt. den arbeyd 't was daer licht;
Soor spelen en' gesang de Theben sijn gesticht.

Amphions Lither heeft het manlick hert ontstecken,
Jy 't Dorlog aengehoert, so dat sy noyt en vbecken.
O Thebe, dit vvas u een best en stercke muer:
Die u vbel heeft beswaert, den vrand stont soo duer.
Als Saül vvierd bestozmt met sinne-loose vblagen,
Met rasery geplaeght; heeft op sye Harp geslagen
De groote en vbyse Worst van Jesse vvoortgeteelt;
Terstont is 't swaer verdziet van Saüls hals gespeelt.
Daerom is oock vvoor 't bed der oberwonne siecken
De sang vbel eer gepleeght (dit tuigen ons de Sziecken)
Tot beternis van 't quaet, verquicking van 't vermoet:
Het geen men nu met dzanck en' ader-laten doet.
Daer legt in het Musyck ick vheet niet vvat verborgen;
Musyck kortsvyligh is; Musyck verburght de sorgen:
Musyck veriaeght ellend; Musyck verfraeyt den geest;
Musyck licht pye van 't hert, en' droevighedy geneest.
Wat gluurje dus op my met ober-hoecksche ooghen,
O Bacche, en schud dijn spies met blad' ren ober-toghen?
Als of ick u vergat, en' kende van geen vbaerd
Daer eene Minnaer is vveemoedigh en' beswaert.

Vergeeft my groote God: ick weet genoegh u krachten,
 Die somwyl heb vermaectt myn droevige gedachten
 Met ussen soeten dranck. de Minnaer in onlust,
 Als hem de tijdt verdriet, is met de Wijn gerust;
 Hy soeckt door u den slaep, en' aengename droomen,
 Als 't Meysjen achterblijft, en' aerselingt te komen,
 Day komt u druyf te staet, day zijt ghy Sonder goet.
 Maer neemtmen u te Geel, den mensch ghy schade doet:
 En' helpt hem aen een sieckt, en' bindt hem in syen kamer.
 Wie is day (seg my doch) Musyck, of ghy bequamer?
 De Soberheydt wordt day genaemt een groote dengh:
 De Wijn die wordt verbo'oy: Musyck het hert verheught.
 Musyck yet Godlijx is: Musyck versoent de Godey,
 Musyck de straf versacht van 't Mood-lot en' Gebodey.
 De Veerman staet stock-stil by synen Hellschen schuyt:
 En' Cerberus hoort toe nae 't lieffelyck gesuyt.
 Dooz sang vergeten haer de swarte drie Godinney,
 Gestelt op 's levens draet. sy luysteren, het spinney
 En' 't hasp'ley heeft geen Gal. Verlozen gaet de tijdt:
 De twee bedrijven niet de derde niet en snijdt.

De Swanen, als sy 't eynd haers-lebens Gooz-behoelen,
Soo singen sy een Lied, en' Goozsteley en' Ghoelen:
Is 't niet, om dat dit beest Vernuftelijck Verstaet,
Dat altemet de Dood door sang te rugge gaet?
Waer door dees Vogel is ge-ey gent den ysoeten,
En' yshoebo haren God; begaest al met Gooz-Ghoeten.
Jan Starter, soo men my oock in dees konst geloofst,
Ick sie de Seussigheyd u hangen oer 't hooft.

Veronfschuldighe over 't voorgaende.

Dewijl ick hadd' in 't hooft een kort en' bondigh Dicht,
Van hoogen inval en' van sin en' van gewicht,
Soo raect' de schroeve los: en lopend' ongebonden,
Soo hebbe' ick, Starter, u dit slechte Dicht gesonden;
Iuyft hondert versen groot. Het ander wou niet wel:
Daerom is dat ick u de regeltjes toe tel.

LEGENDO ET SCRIBENDO.

C I O I O C XXI.

REGI.

REGISTER
VAN
I. S T A R T E R S
F R I E S C H E L V S T - H O F .

A EOLE houd doch u winden in toom.	65
Alsoo de groote glans van Phoebi gulden stralen.	64
Als u 't geluck toelacht.	94
Als ick o kroon van de jeughd.	183
Al eer des Hemels oogh/ de veel-besteende Son.	112
Apollonia lief schat-kist van alle deughden.	120
Altraa schoone Maeghd.	176
Aurora had noch nau haer paerden inde wagen.	30
Amaril die dooz u soet gelaet.	194
Bedzoeft u nu met recht ghy welgemoede Friesē.	19
Blydschap van my blied/ laet ick mijn bereygen.	40
Cluchtige/ tuchtige Harderin.	165
Cupid' onlaner gele'en.	25
Datmen eens van dyncken spzaeck.	99
Dartele schaeppes gaet weyden in 't groen.	125
Deugdrjcke Bzypd/ o al-roem-waerde maegd.	118
Deughd-liebende Goddin/ wiens min.	184
Deftige Rymers kloeck van geest.	198
Doen ick was in 't bloepen van mijn tijd.	199
Doen Daphne d'ober-schoone Maeghd.	181
Ghy vrienden van dit Paer soo wel vernoeghd.	73
Ghy die op d'ober-groote vzeughd.	105
Ghy die hier zyt vergaerd.	116
Ghy die den Hypocren' hebt smakelijck gesoyen.	186
Gelijck als dooz de baren.	196
Godinne/ wiens minne mijn sinnen altyd.	10
Had ick dysfent pferre tongen.	95
Het glas van mijn geneught is af-geloopen.	98

Hoe komt Jetske/ sis het my.	90
Ich had vooz desen soo doen ick noch.	44
Jeughdige Nymphen die 't boerten bemind/	9
In 't midden bande nacht/ doer 's Hemels blauwe rocken.	11
Is dit niet wel een vzeemde gril.	8
Kond Orpheus stemme/ kond Orpheus spel.	124
Lieflocksters bande Min.	73
Loflijcke vrienden hier vergaerd.	85
Luchtige maeghden datmen u vzaeghden.	123
Mijn lief/ mijn hoop/ mijn troost mijn vzeught.	39
Mijn soete Contingune.	59
Mijn troost mijn hert.	92
Mijn wel-beminde.	185
Ma dat de grjse Dorst sijn wit geblockte kleed.	128
Ma dat de bryjne nacht met haer gestarde rocken.	142
Mu Bzypgom schild vyzt uyt.	91
Mu Jongelingen zyt ghy krank.	124
O Aerd bedeckt met bloemen u hooft.	163
O Angenierje mijn honigh-bietje.	177
O cierlijcke cieraet.	26
O eenigh voedsel van mijn jeughd.	96
O f in een dagh/ in een maend/ in een jaer.	108
O Frieslandt soo vol deughden als ick een landtschap weet.	55
O Friesen treurd en klaeghd.	111
O onlaner gekeden/ doen ick 's Hemels blauwe bogē.	79
O ober-schoone vroz/ cieraet van ouen tijd.	29
O schoone Corinna, Dooghdesse van mijn ziel	89

REGISTER.

Opz vol vrolijcheden.	61
Opzft beromd met reden.	110
Princeffe die mijn ziel gebied.	62
Schoone Margariet.	106
Schept ghy veel vzeughs.	117
Veght doch mijn licht.	42
Silvester inde morgen-stond/ begaf.	179
Snachts doen een blaeu gestarde kleed.	75
Soo mijn pemand quam te vraghen.	86
Soo d'oude Plato self (die met sijn wyse reden.	100
Stil/stil een reys ghy die het blanche vleys.	26
Supvere schoone vermaeckelijcke Maeghd.	77
't Goud-vradigh hayz / dat dees Goddin om 't hooft sweeft.	121
't Is noch niet langh ghele'en / dat uyt hun blaeuwe salen.	168
't Is noch niet langh ghele'en dat Phoebi gulden wa- gen.	45
Vrou van mijn jeught.	197
Voed-vrouwen bande lust die met een soete vzeugt.	1
Vrou voedster van mijn jeughd.	81
Wanneer een Storm met eeren.	193

Wat schijnd daer booz gheraes te schat'ren in mijn oozen.	21
Wat blammen voel ick in mijn drooghe boesem bla- ken.	59
Waecht op om God te loben.	166
Wel op mijn Musa heel vrolijck van sin.	29
Wrede Cupido gebleugelde wicht.	167

Lijste der Boerterijen.

H er wat is hier al moy goedje by malkaer!
Elementen wat ick hoor.
Beso los manos mijn soete schelmitje.
Ich weet niet wat mijn Wyfster schoot.
Iae wel het moet sint felten doen.
Plus was onse Truy soo moy.
Memiste Dypagie.
Doen Phoebus ver toogh / en.
Wil dan niemant rondom-lelijck.
Vive le Roy de Boheme, met.
Wegh duchtige such tjes;
Is Bommelalire so groote geneught.

Tot de
 Iongh - Frouwen
 V A N
 F R I E S L A N D .

VROET-Groussen van de lust, die met een soete zreughd
 Ons' aderen verbult in 't wassen vande jeughd,
 't Onsterfelijck geslacht der bloeyende poeten,
 Sie hebben in hun dicht de Musen noyt vergeten;
 Maer eeuwig in 't begin hun gonsten aengebeen;
 Dan ick, ick laet se staen, en kom by u alleen:
 Want ghy zijt de Heer (waer houd' ick 't anders halen?)
 Saer uyt de stromen van al mijn gedichten daen,
 Jong-Afroussen groot van roem, wiens dienaar dat ick ben,
 Al wat ick dicht of schrijf, dat stort ghy in mijn pen:

Ick Gheet niet aerdighs, noch niet trefstighs te versieren;
 Ten sy het u beliest my in de kop te stieren.

Och! had ick Heynlij Gheet! de destigheyd van Hooft!
 En Catlij soete stijl uyt Pæans hand gerooft!

Ick sou soo dapper van u hooge schoonheyd roemen,

Dat ghy my soud met recht u trouwe dienaar noemen:

Dan, Ghy ick, so ick Ghenesch, het niet uyt Goeren kan,

Is 't beter dat ick swijgh dan dat ick spreek daer van,

Maer hoe! hoe kan 't geschien? Wie isser die niet dol,, is

En spreken kan, die swijght van 't geen zij herte vol,, is?

Jongh-Grouwen dan Ghet aen, betoond my maer u gonst,

Ghy Musæ van u tijd en Moeders van de konst,

Schat-Kamers van de Gzeughd, Lebieren, daer de reden

Wt sloeyen, met een glans van treffelijke zeden!

O sinney vol Vernufts, met Gwetenschap beboud,

Waer in de eerbaerheyd haer kuyse Ghoonplaets houd;

Fonteyne van ons lust! Gzypostige Goddinney!

Sie dooz u aerdigheyd versackert onse sinney,

Naturaes hoogste roem, die sy op deser aerd

Gheet tot een proef-stuck van haer Gwetenschap gebaerd,

Tot u ist dat ick kom, barmhertigh van gesichte,
 En bidde dat ghy Schild doey vloeyen mijn gedichten,
 Wetoond my dese gonst, en ick sal wederom
 Verbreyden ussen lof ter plaetsen daer ick kom,
 En daer ick niet en kom, daer komen mijn Sonnetten,
 Sie van u schoonheyds glans doey blasen de Trompetten:
 Maer hoe? Wat hoef ick veel te seggen van het geen
 Dat duydelijck genoegh bekend' is yeder een?
 Al trecktmen over Zee, naer Eng'lands rugme palsey
 Daer hoorzmen tot u roem, uss schoonheyds roem verhasen,
 Want d' eerste Friesche vrou, die oyt in Eng'land quam,
 Was die de Coningh tot zijy echte huys-vrou nam,
 Ronixa was het self, die met haer soete oogen,
 Syn Conincklijck gemoed heeft tot haer min getogen,
 Ronixa was de Maeght, het over-soete dier
 Dat datelijck zijy hert deed branden als een vier,
 Sy brocht hem eenen dronck, en gaf hem (na de wyse)
 Sie men in Friesland houd, en die men hoorz te prysen)
 Een liefelijcke kus, een liefelijcke bond,
 O kus! o soete kus, van sulcken schooney mond!

Du leaver Kingh wachts heyl, dat Gharen hare Ghoorden
Setempert met een lach, Ghaer door sy hem bekoorden.

Ick sou veel seggen van haer schoonheyd: maer 't mocht schien
Dat ick daer dooldey in, Ghant 'k hebse noyt gesien.

Dus staeck ick dat verhael: maer soo veel moet ick schryven
En denckt daer tot de dood standvastigh by te blyven:

Hoe seer hem yder 't zij te prysen onderwind

Dat men in Friesland noch de schoonste vrouwen vind.

Misschien sal yemand hier beginnen om te rasen

En seggen, lieve man, hoe staet ghy dus te blasen;

Het schijnt wel ghy begeerd niet dat u mond verbrand,

Is 't nu in Friesland al, wat 's day in Engeland?

Ick antwoord, dat men my wel licht'lijck kan betooney;

Dat oock in Engeland seer schoone vrouwen Ghooney:

Maer die zij voort geteelt, dat 's meer day al te wis,

Van 't Edelfriesch geslacht dat daer gebleven is;

Soen sy met haren heer Engisto ginder quamen,

En met een moedigh hert gant sch Engeland innamen,

Maer door Britanyen te voren soo beroemd

Soen, naer Engisti naem, Ghierd Engeland genoemd.

O dat ick usse roem, u deughdey sou verhalen,
 Of usse schoonheyds glants met myne pen af-maley
 Dat Ghaer niet in mijn macht, te swack is mijn verstand,
 Ick sou dey Hemel eer bereycken met de hand,
 De Zee eer dzincken uyt, de bergen eer verplaetsen,
 Ja eer de donder met mijn hand te rugge kaetsen,
 Meey liefelijck geslacht, ick sou dan Phaëton
 Rechtschapey bootsen nae in 't menney van de Son:
 Say Ghat ick niet en doe, ontbreect my aen mijn krachten:
 Maer geensins aen mijn Gbil noch gonstige gedachten,
 Ghy doet my ongelijck (geloost het Nimphey Gzy)
 Soo veer ghy anders denckt, geboeld, of spreeckt van my,
 Ick soeck u dienst te doen, en om u te vermakey
 Is 't opperste daer ick met lijsey ziel naer hake,
 Saerom ist dat ick schrijf, daerom ist dat ick dicht,
 Saerom ist dat ick brenghe dit Liedboeck in het licht,
 Sees liedjes, vol vermaecks, vol minnelijcke kluchtjes,
 Vol minnelijck geklaghe, vol minnelijcke suchtjes,
 Vol minnelijck gequel, vol minnelijck onrust,
 Die Ghordey nytgedeelt alleen tot usse lust,

Jongh-Groussen als ghy die day eens begind te singen
 Laet de barmhertigheyd dan uyt u boesem dzingen,
 Herkausst ey oberleght day eens in u gemoed
 Wat pijn u schoonheids glans den minnaers Gaeck aendoet,
 Hoe dat sy usse gonst met suchten ey met klachten
 Ja, duldeloose pijn, gantsch yberigh verwachten,
 Hoe dat sy usse lof verheffen tot de sucht,
 Ey hebt day deernis met haer tranen ey gesucht,
 W strafheyd harey laet, Ghilt haer u gonst betoonen
 Ey met u Gheder-mij haer trouwe dienst beloonen:
 Op dat een yeder Gheet, dat binnen Frieslands lijn
 De heuschste, schoonste, en beleefste vrouwen zijn.

Den gheheelen uwen

I. Starter.

Gonst Baerd Nijdt.

Wanneer ghy by de Wynn zyt, soeckt u te vermaken,
 En schuyst het Dies geklap van Goddelycke saken,
 Elck dinck heeft synen tyd: 't is pynslyck dat een May
 Is v'sijn in syn beroep, en v'zolyck by de Ray.

Inleydingh, tot Vreughd en Gesang,

Op de wyse: Van d'Engelsche indrayende dans Londesteyen.

1 Is dit niet wel een vreemde gril? 't Sou hier goed haber saegen syn: 't Geselschap is dus wonder stil / In
 't midden vande Wijn: De Wijn die peders hart ontfoncht / En alle swarighepd verlicht / Daer by sit men nu
 noch en pronckt Met een bebeynsd gesicht / Ep waerom // doch dus stom // en bedeckt?
 Dooz goe vreughd // wierd de deughd // noyt bebleekt / Hey! wilt dat staken / En u vermaken niet
 al wat lust verweckt.

2 Wy zijn in 't soetste van ons jeughd /
 In 't alder schoonste van ons tijd /
 Ep dat wy die niet sonder vreughd
 Dus klack' loos worden quijt /
 Wanneer den grysen ouderdom /
 De groente van ons jeughd verdozt /

Dan komen all' onse lusten om /
 Ons vreughd word opgeschort
 Dus wel an // laet ons dan // wplnen mach
 Ende tijd // sullicx ljd // tot den dagh
 recht lustigh wesen // vreughd word ghepresen
 En 't lachen in 't ghelagh.

3 *Tsa Jongh mans of Jongh-vrouwen/ seght*
 Men wien ist dat de Roemer staet?
 Men sal over dien houwen recht/
 Die hem niet omgaen laet.
 Want ick weet een die bozstigh is/
 En gar en drincken sou zijn deel/
 Vermits hy heel aem-bozstigh is/
 En 't drooght seer in zyn heel.
 Drinckt het leegh// met een veegh// soo is 't wel/
 d' Elen baes// die word haes/ daerom sel
 Hy 't u wel na doen// en sich wat dza spoen/
 Hy epscht gants gheen uytstel.

4 *Waerom begint ghy maeghden niet?*
 My dunckt een peder pycht om 't seerst/
 Ep naeste buurtje singht een lied/
 Begindt ghy liever eerst/
 Soo word u hoofd met vreughd bekransd/
 En soo ick pet van 't liedtjen weet/
 Ick sal u helpen als een lanst
 En singhen dat ick sweet/
 Weest niet stil// ist u wil// toond u aerd/
 Waaght eens aen// laet het gaen// geen vreughd spaerd
 Want wy om kluchten// vreughd en genuchten
 Alleen hier zijn vergaerd.

Stemme: Phœbus is langh over de Zee, &c.

1 *Jeughdige Nymphen/ die 't boerten bemind/ D'zolkte herten hoe mach het doch komen/ Datmen in*

plaetsa van 't singen begint Stil/ en hoe langer hoe meerder te dromen? Is de genuchte dan so besnoepd/

En uyt u ieughdige herten geroepd/ Dat die niet weder en bloepd?

2 *De tijd sal u vallen soo veel te lanck/
 Laet ons wat lachen/ wat malen/ wat dennen/
 Singhen en springhen/ ja maken een kilanck
 Datter de kamer begint van te dzeuwen/*

*Hep/ wie weet wanneer het ghebeurd
 Datmen 't geselschap dus 't samen bespeurd
 Waer toe dan nu ghetreurd?*

5 D'ouderdom komt ons doch op de hand/
En ons ontslippen de ieughdige jaren/
't Wellick de vzeughden dan steld aen een kant/
Voorzts soo beginnen wy dan te bedaren.
Dus wild doch in u luchtige ieughd
Niet laten te vrypcken in eeren en deughd/
De blpe bequame geneughd.

4 Sult ghy dan niet beginnen een reys?
Waer na begeert ghy doch langer te beyen?
Raeste gebuurtje voldoet ghy myn eys/
Hest op een Liedtjen men sal u gelegen:
Zyt ghy beschaemd? ey houd doch u k'leur/
Weught ghy wat wachten / ick sing u wel veur /
Soo niet / ick geef u de keur.

Stemme: Peckingtons pond.

1 Godinne/ wiens minne/ mijn sinnen altyd/ In kracht en gedachten / na trachten om stryd! ♪

krone/ der schonen! lof throne des deughds! In dy leyde/ de vryheyt/ en blyheyt mijns Jeughds/ u

deftigh gebaet/ u goud-dradigh hayz/ W leden / u zeden/ met reden voorwaer / De Goden/ (als boden) doen

noden tot min/ Sy draben/ u gaben nae/ brabe Goddin!

2 W hayzen/ vergaeren / als baeren verguld
Met kuyfjes/ vol kuyfjes/ als dzyfjes gekruyl/
W ooghjes/ pas hooghjes/ met booghjes beset/
Wzupn-helder/ sien snelder/ en selder te met

Als 't slicherigh licht/ van Jupiters schicht/
En pleyen/ by wpleyden/ als ppleyden seer dicht
In 't harte/ vol smarte/ ia marteren dien/
Te spade/ moet rade' en genade geschien.

W mondje

3. *D* mondje/dat stond me in 't ronde ten thoon/
 Dat spne/ krobpen/ nau schpen/ soo schoon/
 D tanden/ als randen kleyn van wit pvooz/
 Die proncken/ en bloncken/ als voncken daer dooz/
 D halsjen in 't rond/ soo tierelijck stond/
 Daer d'aeren/ soo klare/ deur waren ghegrond/
 Dat het vast meer albaster scheen/ as te'ere vleys
 O schoone persone! wat kroon is u eps?

4. *B*p posen/soo blofen/ als rosen/ in snee-
 Wit laecken/ u kaecken/ vermakende me
 Diens ooghen/die poghen het hooge ongemien
 Tieraet/ van u staet/ en ghelaet/ te bestien.

O lieflijke kin! ghesteld na mijn sin/
 Bp de top/ van u krop/ met een doyje daer in/
 Ghy soud me de oude/ verhoude/ seer haest
 Doen 't minnen/ beginnen/ met sinnen verbaest.

5. *L*of-waerde/ bebaerde/ soet aerbighe beeld!
 O vzeugd va mijn jeugt mijn geneugt en mijn weeld/
 Seght mi nu/ sijt ghy schu/ van die u met vlijt/
 Sijn leven heeft eben verheben altijd?
 O schoone die mi/ bepd droebigh en bly/
 Daer u haken/ hond raken/ te maken/ laet bp
 Dees klagende/ vlaghen/ misghaghen/ en send
 Mijn lydende/ tyden/ 't verbliden in 't end.

TROU-DICHT

Ter eeren d'Heere

ERICH BRAHE, Steyn-soon, Heer tot Knusdorf &c.

En

Luff. LUCIA van EYSINGA.

N 't midden vande nacht, doen 's Hemels blauwe rocken
 Met een ghesterde kleeed heel waren overtrocken:
 Doen d'aerdsche Cirkel was van Phœbi glans beroofd,
 Vermits hy leyde neer de stralen van zijn hoofd,
 En ick op 't aldersoetst was van mijn slaep gelegen,
 Is Morphaeus den droom uyt zijn spelonck gesteghen,
 O droom! o soete droom! my dochte daer ick lagh
 Dat ick de kleyn God Cupido voor my sagh,

Cupido was het selfs, die duydlyck tot my feyde,
 Nu wil ick eerst myn lof door al de Werld verbreyden:
 Al leght ghy nu en slaept, noch sal ick u doen sien
 Het gene noch eer langh in *Friesland* sal geschien.
 Ghy hebt voor leurey, daer niet was aen bedreven,
 Geacht tot heden toe wat die *Poëten* schreven
 Van myn verheven macht, ghy hebt oock noyt gelooft,
 Dat ick den trotsen *Mars* had van syn kracht berooft,
 En hem bedwongen flux de Krygh te laten steken,
 En *Venus* om haer min te bidden en smeken.
 Maer beyd (al syt ghy schoon dus godloos van vermoen)
 Ick sal u wel terstont wat anders mercken doen.
 Hy had het nauw geseyd, of hy was voort verdwenen,
 En daer is in syn plaets een Krygs-Held we'er verschenen,
 Wiens wesen bloosend rood, staegh bly-koleurigh stond,
 En een Gold-g'lycke baerd vercierden hem de mond.
 Een wonder groot vernuft men mercklyck kond' bespeuren
 Te stieren syn gedaent in blydschap en in treuren
 Zyn oogen als een git, die stonden na syn sin,
 Dan soet, dan straf, dan weer vol lieffelycke min.
 Maer ach! wat had hy le'en, twee beenen als pylaren,
 De stercke steunsels van syn trotsche lichaem waren.
 En wyl ick noch dus stond star-oogend op syn le'en,
 Een over-schoon Godin hem aen syn sy verscheen,
 Ick schrickte van 't gesicht, en dachte in myn sinnen,
 Is dit een mensch, of is het een van de Goddinnen?

Nu't sy Vrou, of Godin, of wat het wesen mach,
Ick sweer by al de Goon, dat ick noyt schoonder sagh.
Haer blond gekruyfde hayr mocht't goud soo wel gelycken,
Dat selfde Son daer voor in glans sou moeten wycken,
Om schoon *Helena* wil is dapper veel geschied,
Maer dat sy dees Godin geleeck, geloof ick niet,
Haer voorhoofd hoogh en breed, so braef en uytgelesen,
Dat het een Silv'ren Bergh schein duydelyck te wesen,
Twee oogen als een Git, of Diamanten fyn
Haer teysterden in't hooft gelyck een Sonne-schyn,
Die wist sy na haer wil, dan lodderlyck te swieren,
Dan met een fier gelaet heel deftigh weer te stieren.
Haer wesen Princelyck was soo vol Majesteyds,
Dat ick noyt in een Vrou sagh soo veel deftigheyds,
Op haer sneeu-witte vel, heel lieffelyck te blofen,
Stonden haer wangetjens gelijk twee roode Rosen,
Haer kin, niet uysterlijck, maer maet'lijck breed en rond
Vercierde met een kloof haer welgestelde mond.
Haer lipkens als een kars, heel lodderlijck omranden,
Den kleynen silv'ren boogh van haer yvooren tanden.
Ach! haer albast'ren hals, daer sneeu en Cristalijn
Veel minder noch als niet in held'righeyt by zijn,
Haer schoonheyd beelden uyt, soo haest sy maer eens lachten,
Het welck ick duyd'lijck sagh als 'k op haer gorgel achten,
Haer borstjens hard en rond veel blancker als yvoor
Daer schenen met een glans die blauwe ad'ren door.

Wat wil ick veel haer le'en van stuck tot stuck beschryven,
 Ick sou de gantsche dagh daer me wel besich blyven,
 En rechten noch niet uyt. Om haer te prysen recht
 Is myn begryp te kleyn, en mijn verstand te slecht,
 Naer desen wenden hem de longman met syn ogen,
 En heeft voor haer syn knien gansch nederigh gebogen.
 En seyde: (so my dunckt, na myn onthouden) dit:
 O schoone! die myn ziel volkomentlijck besit,
 O schoone, die myn geest, o schoone, die myn sinnen
 Bedwongen hebt om u dus vierigh te beminnen,
 Aensiet myn lyen doch, en de stantvastigheyd
 Daer mijn te heete min syn trouw op heeft geleyd.
 O schoone Vyandin, ick hebbe noch tot heden,
 Heel vruchteloos voor u gestort al mijn Gebeden.
 En isser dan, Godin, barmhertigheyd in u?
 Ick bid u toond het doch u trouwe Dienaer nu.
 Of soo ghy uyt zijn dood kond scheppen u vermaken,
 Hy sal met dit geweyr wel aen het sterven raken.
 En wild ghy dat hy leefd soo helpt hem uyt de nood,
 Ach! gund hem een van tween, het leven of de dood.
 Ick ken wel, o mijn Son (u schoonigheyd aensierende)
 Dat ghy veel hooger Heer, als die u vryd, verdiende.
 Ick weet wel dat u deughd en schoonigheyd, de min
 Verdienen van die u kan maken Koningin:
 Maer laes! (mijns levens vreughd) mijn mannelijcke zinnen
 En kunnen niet als 't geen gansch Prins'lijck is, beminnen.

U treffelijcke gangh, u Goddelijck gesicht,
 U Princelijck ghelaet, is al mijns levens licht.
 Laet my doch wederom, Princes, u liefd' be-erven,
 Och waer met is u min (seght Iuffrou) te verwerven?
 Verwerfmen die door liefd, of trouheyd van gemoe?
 So komt my daer allcen de hooghste prijs van toe.
 Verwerft men die door goet, of overvloed van haven?
 Soo danck ick dan de Goon voor al haer milde gaven.
 Verwerft men die door roem van treffelijck geslacht?
 Soo danck ick d'olde stam, die myn heeft voort ghebracht,
 Of wilt ghy die op pracht van lijf en le'en besteden?
 Soo danck ick oock de Goon voor mijn gesonde leden.
 Aensiet mijn wesen, 't welck het boeck is van mijn hert,
 En oordeeld eens daer uyt myn lyden en mijn smert.
 Ach troost my doch mijn troost, siet hoe ick myn verneder,
 Gund voor mijn trouwe dienst my doch u liefde weder.
 Doe sprack de Iuffrou weer, o Crijghs-held, dat ick dus
 My heb voor u geveynst, dat boet ick met een kus.
 Ick had wel over langh besloten in mijn sinnen,
 Dat ick geen ander man als u sou willen minnen:
 Maer het bedrogh datmen nu hedensdaeghs hanteerd,
 De vrouwen tot haer schaed' wel vaeck het veynsen leerd.
 Doch doen ick duydlyck sagh, (o roem van alle Helden!)
 Dat u volmaecte jeughd sich in mijn veynsen quelden,
 Wat stond my doe te doen: een onbeveynsde vlam
 Wierd noyt verborghen datse niet te voorschijn quam.

Ick kon, (hoewel de schaemt daer sterck wou tegen steyg'ren)
 Mijn weder-min aen u, mijn lieve lief, niet weyg'ren,
 Ick kies u tot mijn lief, mijn hoop, mijn troost, mijn Heer.
 Ick danck u, ô mijn vreughd, sprack doe de Iongh-man weer,
 Nu wil ick in mijn hert met gulde letters schryven
 Ghy syt mijn liefste, en ghy sult mijn liefste blyven.
 't Was niet soo haest geseyt, of sy verdwenen voort,
 En *Cupid* in haer plaets quam my doe weer aen boord,
 Die seyde: lieve man, wat leght ghy in u slapen
 Na 't gheen ghy hebt gesien, dus in u geest te gapen?
 De Iongh-man die ghy saegt, was den manhaften B R A,
 En d'edele Princes was Iuffrou E Y S I N G A.
 Ick hebse wel soo sterck gebonden alle beyden
 Dat niemand als de Dood (mijn vyand) haer kan scheyden,
 En mits haer Bruylofts-Feeft, de naeste woensdagh sy,
 Siet, soo begeer ick nu heel yverigh, dat ghy
 Ter eeren van de twee ghelieven, voort wilt dichten
 Een vrolijck Bruylofts-lied om alle vreughd te stichten.
 Mits sprongh ick uyt den slaep, en dacht dit vreemd gesicht
 Moet ick van stonden aen gaen stellen in 't ghedicht.
 Ick nam flux pen en inckt, en doen het was geschreven,
 Gingh ick my op de straet by goede kunde geven,
 Daer sprack een met der haest, ('t was my een soet geluyd)
 Nu is *Lucia Eysinga* met *Erich Bra* de Bruyd,
 't Was my genoegh geseyt, ick docht kan dan de dromen
 De klare waerheyd dus flux op de hielen komen?

So ist best dat ick voort, na Cupidoos bevel,
 Tot dees gheliefkens eer, my tot het dichten stel.
 Wel dan, ô Bruydegom, die van soo verre stranden
 Comt, en onthaeld ons hier de Phœnix onser landen,
 Een eenigh dochter daer ick wel van roemen mach
 Dat 'k haers gelijcke nau, veel min oyt schoonder sagh
 Van adel, kuyfcheyd, deughd, en wel ghemaecte leden,
 De rechte roem en 'tpuyck van alle Friesche steden,
 Die met haer soet ghesicht, en zeden heeft gheveld
 Soo menich Edel-man en dapper strijdbaer Held,
 Die sy soo met haer min, wist innerlyck te quellen,
 Dat al ons land daer van ghenoech weet te vertellen.
 Dies segh ick dat ghy meught van onverwelckbaer stof
 Trophéen rechten op, tot teycken van u lof,
 Want ghy gaet met de buydt, gelijk een Crijghsman, strijcken,
 En laet de Friesen na met blaeuwe schenen kijcken.
 En ghy, ô schoone Bruydt, die met u soete ooghen
 Een soo volmaecten man hebt tot u min getogen,
 Een man die van geslacht, van rijckdoms overvloed,
 Van welgemaecte le'en, van mannelijck gemoed,
 Van wyfheyd, achtbaerheyd, van loffelycke deughden,
 Van bly-geestigh gemoed, en minnelycke vreughden
 Soo dapper is voorsien, dat hy de soete min
 Wel waardigh waer van een gheboren Coningin.
 Ick wensch u veel ghelux, en alles wat een mensch
 Sou konnen vanden Heer, begeeren met een wensch.

Ick wensche dat de vreughd en minne van u beyden
 Mach duren tot de dood u zielen komt te scheidē.
 Nu houd, mijn Musa houd, ghy maeckt het al te langh,
 Het wachten valt dees twee geliefkens al te bangh.
 De duysternis des nachts van Venus uytverkoren,
 Verdwijnd nu, en de dagh begint vast door te boren.
 Het soete lieve paer, dat fiet malkander aen,
 En dencken in haer sin, och was dit eens ghedaen,
 Sy fouden tot de strijd haer garen gaen bereyden
 Daer niemand dood en blijft, noch niemand hoeft te scheidē.
 Wel Bruydegom, wel aen, ick weet wel hoe het hoord,
 Sa Iufferkens komt aen, en helpt de Bruyd doch voord.
 Wel hoe vrou Bruyd, wat's dit? hoe fit ghy dus te peynsen?
 Wild ghy u nu quansuys oock voor't gheselschap veynsen?
 Ick hoop niet dat ghy u nu van de strijd verveerd,
 Ghy weet te meer den wegh, en hebt de spraeck gheleerd,
 En ist u uyt den sin, (wilt vry u sorghe staken)
 De Bruydegom sal't u wel weer indachtigh maken.
 Het kan my missen, maer ick sie hem daer voor an,
 Dat hy van een Iuffrou, veel Iuffrous maken kan.
 Nu soete Iufferkens gaet met de Bruydt vry decken,
 De Bruyd'gom meend in't ernst, hy wil daer niet met gecken,
 Nu dan, waer wacht ghy na? geeft haer den laesten soen,
 Het ghene dat ghy laet, dat sal den Bruyd'gom doen.
 Of wild ghy al te saem eerst en voor alle dinghen,
 Tot het gheselschaps vreughd dit liedtjen helpen singhen?

Scheid-

Scheid-Zied.

Op het vertreck van Iuffrou LVCIA van EYSINGA
naer Denemarcken by haren man d'Heere
ERICH BRAHE.

Stemme: *O nacht jaloufche nacht.*

Bedroefd u nu met recht ghy Welgemoede Vriefey,
Want d'hooghste hogaerdy, de fchoonheyd, het cieraet,

De peerle van u land, die fult ghy nu Vertiefey,
Com fietfe noch eens na, nu fy te fchepe gaet.

2. 't Schijnd dat de zee ey't land nu sterck te famen ftryden,
Omy't Vbenfchelijck genot van fulckey fchoonen buyt,
Maer laes de Zee die Vhint, het land dat moet het lyden,
Mey treckt met groot geffeld het fchip ten Haven uyt.

3 Waerd Wel Goddin, Verfierd met alle de cieraeden
Die oyt den Hemel heeft een fterflijck menfch Verleend,
Het fchip van blijdfchap fpringht, om dat het heeft gbeladen
De deughden al te faem in eeney Vrouw Vereend.

4 Siet hoe de trotsche Zee bay vzeughd begint te schuymen,
 Om dat se op haer rugh soo schooney Nimpha voerd:
 Se zeylen swellen op bay hoochaerdy, en ruymen
 Se schooten, als den Wind haer nae den eyfch aenvoerd.

5 O schoone Soy haerd hbel, ick wensche dat den Heere
 W alle hoorspoed op u groote reys toefend,
 Dat regey, hwind, noch zee, noch lucht u yet mach deerey,
 Tot dat ghg by u lief, u brabe Brahe bent.

9 Ick wensche dat u reys geluckigh magh gedeyen,
 Dat d'ende daer bay sy't beginsel bay u vzeughd,
 Ey u (met ussey Bra braverende) verblyen,
 Ja hhat u soete hert begeerd genieten meught.

Welle-

Wellecomst-ghesangh,

Gesonghen door de *Friesche Maeghd*, op de weder-komste van d'Heere

ERIC H BRAH E,

Ende Iuffrou

LUCIA van EYSINGA.

De *Friesche Maeghd*.

At schijnd daer vooz geraes te schat'ren in mijn
oogen?

Wat is het vooz gherucht / dat ick daer schijnt te
hoozen?

Den Hemel galmt daer van / men roeyt vast om
(end' om/

Lusck Eysinga die komt/ die komt daer wederom.

O oberzabe vrou/ van d' Hemel uptbercozen/

En al de Wereld tot verwonderingh ghebozen.

Bronck-peeple van mijn Croon / Goddine/ dien ick noem/

Mijn vracht/ mijn hoobaerdy/ mijn eer/ mijn hooghste roem/

Ick heet u wellekome/ o wellekome van harten/

Die met u schoonhepd meughd all' and're schoonhepd carten.

In wien Natura selfs haer eere heeft betracht/

En al haer werenschap volcomentlijck volbracht.

O wellekome Goddin dien ick heb willen kiesien/

Als voozbeeld vande glans en schoonhepd vande Friesen.

En dien ick als een bronck en eere van haer land

Te worden omgheboerd/ alleene waerdigh vand.

Ick weer/ doen ghy gestrand waert/ riefen al de Denen/

Op aerden heeft de Son noyt schoonder vrou beschenen:

Men hoorde niet een mensch yet anders segghen/ dan/

Daer komt het voozbeeld van de Friesche schoonhepd an.

O vzienden/ dits een vrouw/ neemt nu eens af by desen/

Wat moeten in dat land al schoone Maeghden wesen.

Dat waren hare re'en/ en die u glans moecht sien/

Die achte sich te zijn de salighst vande lie'n.

De Coningh schickte selfs/ en bleef schier opghetoghen/

Doen uwe schoonhepd stond te scheem'ren vooz sijn oogghen/

En dacht (soo haest hy sagh u vzaef ghesaltemis)

Gheluckigh is her land daer sulcken vrou-bolck is.

Mu (sprack hy) is 't niet vzeemd het geent men heeft geschzeven

Dat vanden Coningh sou van Eng'land sijn bedzeven.

Die d'eerste Friesche vrouw/ die opt in Eng'landt quam/

Bersicht tot zijn ghemael / en tot zijn huy/vrou nam.

Wie isser/ die niet sould' aensiene sulcke vrouwen/

Daer soecken in zjin land met alle blift te houtvent?

Hy veer u wellekome/ en haeld u als Goddin/

En peeple van zjin land triumphelijcken in.

Hoe menighmael heeft hy u byder hand ghetomen?

En met u omghedant/ en weer hy u ghekomen?

Heeft hy u niet/ Goddin/ en u gheselschap bepd

Op zjn onwinbaer Slot met achtbaerhepd ghelepd?

En u daer laten sien sijn schatten en juwelen/

Sijn dierbare ghesieent (ghewepghert aen soo belen)

d'eer die u daer in't land (mijn Engel) is gheschied/

Die laet ick in de pen/ en die verhael ick niet/

Want / dat ick daer wou staen thien daghen van te schryben/

Noch sonder (dat gaet vast) veel omgheschzeven blipen.

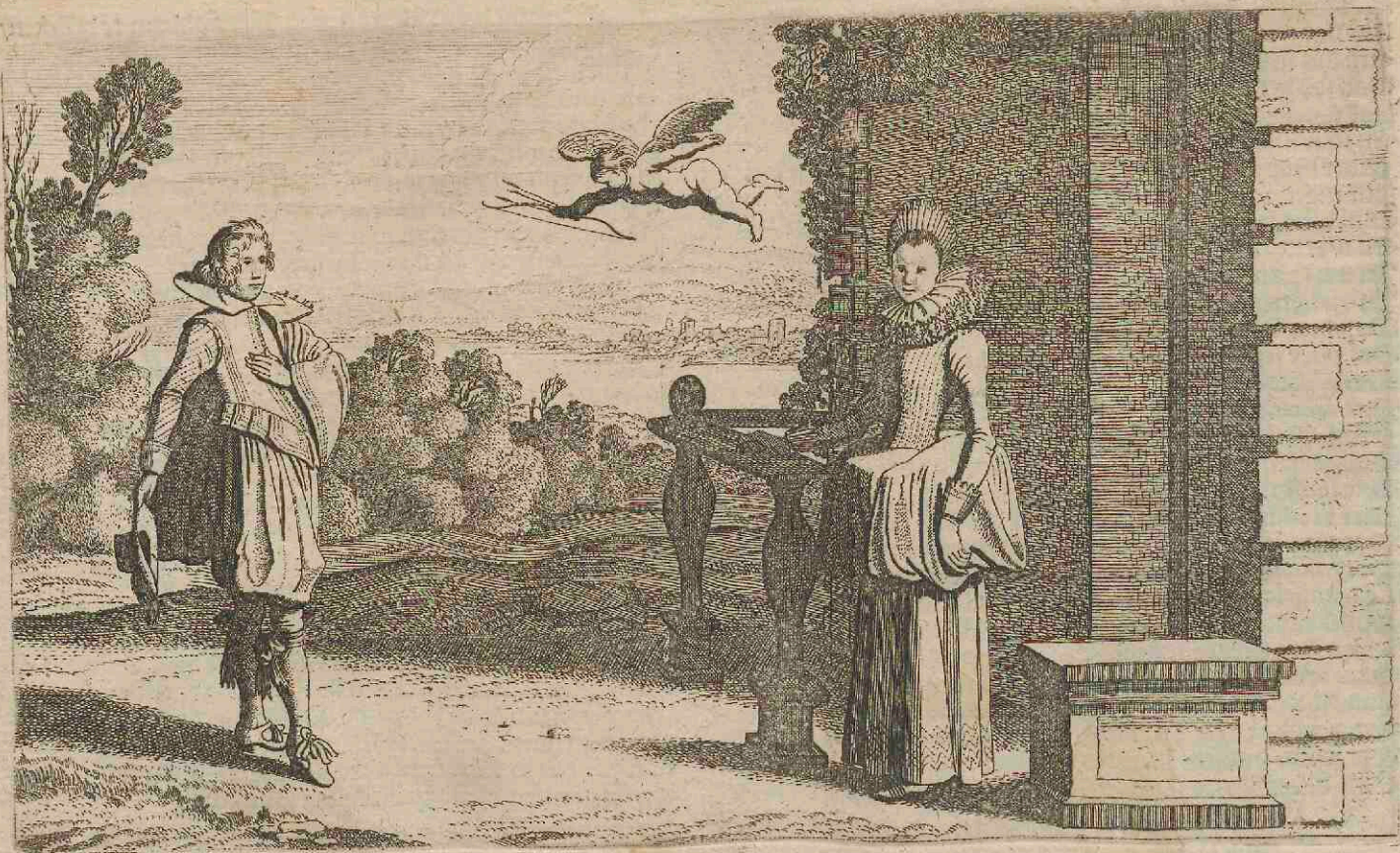
O ciereffche cieraed/ die my soo seer vermaectt/
 En tot den hooghsten top van alle schoonheyt raecht/
 Wiens deftighe ghelaet/ wiens ciereffche reden/
 Wiens deughdelijck ghemoed/ en wel ghemaecte leden/
 De wyfte van de Weelt vermaght te maken stom/
 Ick heet u wederom met vzeughde welckom.
 De Heere sy ghelooft/ dien heeft willen sparen/
 En op u groote reys booz ongheluck beware.
 Die u heeft boozt ghebzacht/ doen worden die ghy zyt/
 De peerle van mijn Croon/ de Phenix van u ryt.
 Tot noch toe heb ick in Komra mijn behaghen
 Gesteld/ en oock op haer mijn hooghste roem ghebzaghen/
 Konix a segh ick/ die het Coninghlyck ghemoed
 Van groot Brittanien deed vanden in een gloed/
 Deed vanden in een gloed/ een gloed van repne minne/
 Ja soo dat hy haer heeft ghetrouwd als Coninginne/
 O roem! o groote roem! die eerste Friesche Maeghd
 Die opt in Eng'landt quam/ den Coningh soo behaeghd
 Dat hy zyn trots ghemoed niet langhet con betomen/
 Maer heeft haer tot zyn vrom/ zyn echte vrou ghenomen.
 Van dese quam hem t' hups/ dees quam hem in de hand/
 En ghy/ ghy blijft alhier/ ghy blijft hier in u land/
 Waer komt den trotchen held/ den roem van alle Deenen/
 Die met een Hertogin met eeren mocht vereenen/
 Die alle landen had van Christenryck deure repst/
 En over al ghesien wat het ghesicht verepft/
 De schoonste schoonen daer opt eenigh mensch van hoorzen/
 Maer minner een soo schoon/ die hem tot min bekoorzen/
 Die segh ick komt by u/ hy hier u schoonheyt aen/
 Woe stont hy als verbaest/ doe waft met hem ghedaen/
 D hazen/ daer de Son zyn glans van schijnd te halen/
 D boozhoofst als pbooz/ u lippen als Coralen/
 D ooghen als een git vol soete soetigheyt/
 D winceltyck ghelaet/ u vzaube deftigheyt/
 D treffelijcke ganght/ u wel gheselde leden/
 D heuscheyt/ u vernuft in't kab'len van u reden/
 Maer tohen alle dingh/ de deughd van u ghemoed/
 Boozvonden inder el zyn welghebozen bloed/
 D kreffeltyck ghelouck/ Goddin/ dat was de schielte/
 Die desen soeten vrand in spne voesem stichte/

O lodderlyck gegluur/ had sijn manhaftigh hert
 Doornaght met de min/ een onghewoone smert.
 Ghy waert de dool-hof boozt van alle sijn ghedachten/
 Hy stozte booz u neer de stromen van sijn klachten/
 Hy ruste dagh noch nacht/ maer heeft u staegh gheblepd/
 Tot dat ghy hem op't laest u trou hebt toeghesepd.
 O wel ghewenste paer! van d' Heere soo ghesegend/
 Als opt den Hemel heeft beschenen of beregend/
 Cieraet van desen Sentw! ick heet u wederom
 Met een verheughd ghemoed van herten welckom.
 Wat sullen mi hier toe der Nydzis tonghen segghen/
 Die na u ondergangh vergeefs te wachten legghen:
 Die pber een soo sijn ghewitricht hebben van
 De trouwe/ die ghy deed met sulcken vzaube man?
 En hadden wel ghesien haer opperste behaghen/
 Soo veer het qualtyck u had komen te besaghen?
 Wat ist? sy moeten sien/ tot haer misnoeghen/ aen/
 D lof en u gheluck op't alderhooghste gaen.
 Hoe mach de wereld soo verkeerd zyn van ghedachten?
 En d' een den and' een so gheneghen te berachten?
 Als d' Hemel d' een mensche een groot gheluck toe vlydt/
 Die word dan daedtyck van sijn mindere benjdt.
 Misgunders van haer vzeugd/ och! had ghy doch gestivegen
 Tot dat ghy saeghd hoe dat de sake was ghelegghen/
 Dat waer noch per gheweest/ nu hebt ghy afghemaect
 D nydigh hert/ en vind u van de wegh ghedwaect.
 Siet nu bevind ghy in u meningh u bedrogghen/
 En wat ghy hebt ghesepd bewyft de tyd gelogghen/
 Ach! d' opper-Heere die veranderd doch u sinen!
 En gunne dat ghy mooght malkanderen beminnen!
 Die geef dat ware liefd' aen uwe herten grenst!
 En niemand d' ondergangh meer van den ander wenst.
 De tyd die is doch kort die u hier is ghegheben/
 Weest die in vziendichap met malkanderen beleven.
 Wel dan gheseghend paer/ hier met beveel ick u
 Des opper-Heeren schut/ en segh u boozt Adieu.
 Och dat ghy soo veel vzeughds ghenoot als ick u wensche/
 Gheluckigh sond ghy sijn ver boven alle menschen/
 Ghelooft/ geloof het by/ ick wensch u soo veel vzeughd/
 Als aende blante lucht ghy Sterren tellen meught/

Dat

Dat Hemel/ Aerd/ en Hel/ eer mengel deur malkander
 Als dat u liefd' in haet/ u vzeughd in druck verander.
 Och dat ick by u moght ghestadigh bliuen staen!
 Van sou het na mijn wensch en na mijn wille gaen.
 Hoe garen soud' ick al des Werelds vzeughden laken
 En in u schoon ghesticht alleene my vermaken/
 Maer vzoetlike Juffrou (hoe seer het my oock spijt)
 Ick moet/ ick moet van hier gedwonghen door de tijt/
 Ghy weet hoe my den Heer der Heeren heeft ghesegent/
 En wat my al gheluck tot heden is besegent:
 Ja dat (na mijn beghep) gheen landschay sou by mijn
 In vzychten noch ghewas/ gheleken moghen zyn/
 Want dat laet d'opper-Heer soo overvloedigh groeffen/
 Dat yder segghen sou/ het suppel hier te bloeyen/
 Raes/ botter/ honigh/ melck/ dat bloeyter allegaer/
 Niet anders dan of dit 't land van beloften waer.
 Mijn Grenzen sijn vboozsien met schanssen en met dycken/
 De vband moet vbooz't een/ de zee vbooz't ander wiffchen.
 Drie honderd dertich en vier Dozpen wel beboud/
 Met kercken vzaef vboozsien mijn klepne landschay houb/
 Wat gheeft mijn land al op van paerden en van volen:
 Wat schoone schapen siet men op mijn heyden dolen.
 't Gebogelt dat ick heb (hoewel ick het beny)
 Spijst Holland niet alleen maer Engeland daer by.
 'k heb Deenen groot genoegh om s'erland gansch te warmen
 Daer toe heeft my de zee ovingeld met sijn armen.
 Van Adel ben ick rijck/ door wiens manhaftighepd
 Tot aen des Werelds end mijn eere word verbyepd/
 Wat hooge scholen/ en gheleerde luy betreft/
 Daer in den Heere my noch dagelijcx verheft/

Behoofd mijn heerlijckhepd geen Hartoghdom te wiffchen/
 Jae soud my by de vzaefft wel derven vergheffchen.
 Mijn dienaers van Gods woord/ die trecken eenen lijn/
 En soecken in de vreed' en buyten twist te sijn/
 Sy houden sich al stil/ in 't midden van de baren/
 Dus/ moet ick het oock sien sozgvuldigh te bewaren/
 Ja buysend dinghen meer die ick moet gade slaen
 Bedwinghen my van hier op 't spoedighste te gaen.
 Maer: als ick al vertreck/ mijn sinnen en ghedachten
 Die sullen staegh op u en u welbaren achten/
 Al word ghy somtijds van d'onwetende benijd/
 Versieurd u daer niet in/ het heeft een klepne tijt/
 Of sy u groot gheluck beschempen en versmaden/
 Het heeft niet veclom't lijf/ het kan u wepingh schaden/
 Hoe hard de sachte zee komt op de stotse slaen/
 De stots staet eben stijf/ en treckt het hem niet aen.
 De Wjngaerd-ranck/ die bloeyd veel hooger door't bestopen/
 Hun tongh/ dat nijdigh mes/ sal oock u lof doen gropen.
 O over-vzabe vzoou/ hier met beveel ick weer
 Den u liebe man/ den al-vermogen Heer.
 Ick sweer u dat mijn gunst sal eeuwiglyc by u blyben
 Soo langh den Hemel sal op sene polen dzyben/
 Den Olyphant sal eer gaen vliegghen in de lucht/
 't Onnossel schaep den Wolf eer dzyben op de vlucht/
 De visschen sullen eer sich neff' len inde boomen/
 De vog'len bande lucht gaen swemmen inde stroomen/
 De Maen sal eer by daegh/ de Son by nachte staen/
 Eer mijn ghetrouwe liefd tot uwaerts sal vergaen.
 Wel dan/ de groote God wil u vbooz druck behaeren/
 En laten u met vzeughd verdyren uwe jaren.

Cupido, hoe heeft u mijn liefs gesicht bedrogen?
 Heur hert is koud als ys, al slammen schoon haer oogen,
 Nu daeld ghy in mijn hert, daer moogt ghy niet sbeer uyt:
 Want daer verbrand mijn slay dijn vleugels hande huyt.

FRIESCHE LUSTHOF.

25

Stemme: Questa dulce Serena.

1 Cupid' / onlanx gele'en / Quam recht naer Driessland tre'en / Hy verliet / vol verdziet / gantsch

Grieken / En koos ons land alleen / Daer quam het Boeffen doe / Verheughd en wel te moe / 't Had een

boogh / en het bloogh met syn wieken / Gecht naer myn liefste toe.

2 Dooz deur sagh hy haer staen /
 Haer glans stond hem strax aen /
 Dies was hy / dapper bli: maer die Wengel
 Woud nader by haer gaen.
 Hy maecten hem seer schoon /
 Syn hayz gelijck een kroon
 Van syn gold / stond gekrold / 't scheen een Engel
 Gedaeld van Jobis Throon.

3 Doen stach die klepne guyt
 Syn beentjen achter upt; *
 En hy groet / met ootmoet / myn schone /
 Mijn lang gewenschte Brupt.
 En doelden voort om hoogh /
 Naer haer uptmuntend oogh /
 Daer hy in / met de min / dacht te wonen /
 Maer 't Boeffen hem bedroogh.

4 Hy sagh het vlammend licht
 Van Galatees gesicht /
 Dies hy lacht / en hy dacht / dat daer binnen
 De hette wierd gesticht.

Maer hy vond Galatee
 Gelpcker ps en snee /
 Ja soo koel / dat geboel / van de minne
 Daer gantsch geen werkingh der.
 5 Dies bloogh hy vol gebaer
 Anytballigh we'er van daer /
 So beschreumd / en verkleumd / dat hy lette
 Of hy versturden waer:
 En kroop strax in de brand
 Van myn heet ingewand /
 Daer het dier / soo veel vper / so veel hette /
 En so veel vlammen vand.

6 Dat hy al eer hy 't wist
 Daer heyd syn vleugels mist /
 Die de vlam / van hem nam / dooz het blaken
 Midts hy hem had vergist;
 Daer leyd hy nu en swerfd /
 Tot ick of hy 't besterfd:
 Want hy kan / daer niet van geraken /
 Midts hy syn vleugels derfd.

D

Zan-

I. S T A R T E R S

Zannafarius,

Aspice quam varijs desstringar Vesbia curis.

Aensiet, ô Vesbia! hoe vreemd ick word gekruyst, 'k Ben Aetna en de Nyl, ô tranen dempt myn bette!
Ick brand, en wyt myn vlam het bracke water bruyft. O bett' myn tranen drooghd, en wild haer vloed belette.

Stemme: L'Avignone.

1 O tierlijcke tieraed/ Wtmuutend in deughd en schoonhepd van gelaed/ Dien ick bemin/ met hart en

sin/ En dien ick hou voor mijn Goddin/ Princesse/ Voogdesse/ die meest/ mijn geest/ wond en geneest door

't liebe licht/ van u gesicht/ Ontfarind u eens/ voldoet u plicht.

2 Hoe lange sal ick doch/
 (Dit vraegh ick) dus wreed gemarteld worden noch?
 U strafhepd wend/ o schoone! en end
 In blpe vreughd myn droeh' elend:
 Met reden/ doch heden/ aensiet/ 't verdziet
 Dat my geschied/
 Daer ick soo seer/
 U schoonhepd eer/
 Ja vier en dien hoe langs hoe meer.

3 Sal ick dan stadigh lepd
 Genieten/ tot loon van al de dienstbaerhepd/
 Dien ick met lust/ die noyt geblust
 Was/ u betoond heb sonder rust?
 O schoone/ persoone/ laet af/ de straf/
 Eer ghy in 't graf
 Verboerd die geen/
 Daer ghy alleen
 Met pver word van aengebe'en.

4 Mjn hartje/so ghy maer
 Wt liefde my aennaemt tot u trouwe dienaar/
 Ick soud' u staegh by nacht/ by daegh
 Gediensigh syn van herten graegh/
 Wat lusten/wat rusten/wat vzeughd u ieghd
 Tot haer geneughd
 Bedencken mocht/
 Of opt versocht

Dat sou geschieden so ghy 't docht.

5 Ick wed myn Engel dan
 Sou seggen/ dat noyt op aerden eenigh man
 Syn liebe Vrouw/ was opt so trouw/
 Als ick u stadich wesen souw.
 Dus eenigh/alleenigh te syn/is ypn/

Door dy en mijn/
 Dus laet ons beyd/
 O soete Meyd!
 Versamen eens in vrolichhepd.
 6 Wy sullen met malkaer
 So leven/wat d' een wenscht sal wenschen d' aer/
 Wat d' een bemind/ of goed bevind/
 Daer toe sal d' andere syn gesind.
 Wat staet ghy?beraed dy doch snel/'t uytstel
 Komt selden wel.
 Seght: laet voortaeu
 V droefhepd staen/
 Ick neem u tot mijn Dienaer aen.

Stemme: De Nieuwe Laboré.

1 Stil/stil een reys/ Ghy die het blancke vleys/En schoonheden van u Goddinnen prijst/Ghy die u tyd al
 dichtende verlijft/ Op dat ghy u lief-kens min bewijst: Het heeft geen slot/al wat ghy tot/u liefstengs eer meugt

vrouwen: Want de Koninginne/ die Mjn gemoed heeft in 't gebie/ Is 't pupel van alle Vrouwen.

2 Geen sneeuw is so klaer
 Als haer wangetjeus/ daer
 Twee roode koochens bloeyen staen.
 Geen Goud is soo geel

Als heur hapy krupfen eel/
 't Welck dagelijx schijnd te groeyen aen.
 Daer veurhoofd blanck/
 Glad/ hoogh en lanck/

Haer ooghjens glinſtrigh tintelen/
Die ſoo bruyt/ ſoo gittigh ſwart
Sijn/ dat ſich daer door mijn hert
In vzeughden ſchjnd te wintelen.

3 Sy heeft een kin
Met een kloofje daer in/
En een putjen in beyd haer wangen /
En als haer gefangh
Begind te gaen zijn gangh/
Soo leyd mijn hert ghevangen/
Geen ſnaren ſpel/
Klinckt half ſoo wel/
Want by haer melodije
Is het over-ſoet gheluyt /
Van het ſnaren-ſpels getuyt/
Maer rechte leurerije.

4 Haer wijnbrauwen ſwart
Niet te ſacht/ niet te hart/
Niet te na/ niet te wjgt van een ander/
Haer lipkens rood/
Niet te kleyn/ niet te groot
Die kuffen ſteeds malkander.
Haer tantjens kleyn/
Sijn blanck en reyn/
Haer adem als ſioelen/
Steeld een mensch zijn hert ter ſtont
Als men die maer van haer mond
Begind van veers te voelen.

5 By haer hals/ als pbooz/
Deurſtraeld door en door/
Met blaeu verheben aderen/
Swoer ick wel bycans

Dat gheen albasters glans
In 't minſt ſou kommen naderen.
En na haer ſtaet/
Weet ſy haer ghelaet/
Soo loffelijck te ſtieren/
Dan lieffelijck/ dan weder ſtuur/
Dan vol vzeughd/ dan vol getruur/
Op alderley manieren.

6 Koos-rood is haer mond/
Haer boxfjes hard en rond/
Daer op twee karfjes waſſen/
Och ! moght ick haer een reys/
By dat lieve blancke vleys
Al gryppe de verraffen/
Ick wed ick ſou
Mijn lieve Vrouw/
Soo lieffelijck omarmen /
Dat ſy over mijn elend/
Sou haer ſelven noch in 't end
Genadighlijck ontſarmen.

7 Want ick ſegh in 't hoort/
Dat op haer niet en ſchoort
Van 't gene dat na mijn ſin//waer
Gheen deughden ſoo groot/
Den Hemel opt ontſloot/
Of men vindſe al 't ſamen in//haer/
Ick ben te grof/
Om half haer lof
Volkomen te beſchryben/
Want al waer mijn pen van ſtael/
En mijn ſtem van klaer metael/
Ick ſou al niet bedryben.

Stemme:

Nu leefick in 't verdriet, &c.

Overschoonne vrou/ cieraed van onse tijd/
Ick sweer u by mijn trou/ dat ghy alleenigh zyt/
De roem van onse stad/ al friesland's hobaerdy/
Vercierd/ vercierd/ vercierd/ met alle byaerdy.

2 Ick wed/ had Paris opt u schoonhepds glans gesien/
By had den appel noyt byon Venus willen die en/
Want hy u/o Princes/ recht edele Juffrou/
Alleen/ alleen/ alleen/ den appel schencken sou.

3 W blond gekruyde hayz/ u boozhoofst hoog en wit/
W ooghjens die boozwaer veel bypnder spu als git/
W lipjens als Cozael die hadden inder pl
Sijn hert/ zjn hert/ zjn hert/ deurwond ghelick een pfl.

4 W wesen dat altoos/ op 't byaest is ghemanterd/
W wangen als een roos/ met doppejens vercierd/
W tandjens wit en kleyn/ en u gekloofde kin/
Had hem/ had hem/ had hem/ gedwongen tot u min.

5 Ach! u albast' ren hals 't welck u recht prinste 't hooft
Soo lofslick boerd in als had hem terstond verdoofd/
W welgestelde le'en/ u Goddelick ghelaet/
Woozwond/ woozwond/ woozwond/ de mannen metter daed.

6 O lieffellike vrou/ meesterse van mijn hert/
Ick byand en ick verhou/ o obergroote smert/
Als ick alleen gedenck aent uwe schoonhepds glans
Dien ick/ dien ick/ dien ick begeben moet aithans.

7 Noyt trouwer minnaer heeft een schoone vrou bemind/
Als die u nu begeeft/ mits hy geen troost en vind/
Ach lieffellike lief/ ick min u als een man
Maer ach/ maer ach/ maer ach/ daer helpt geen minnen an.

8 W ouders/ die de min en soete bysper
Geheel is nyt den sin/ ach die misgunnen my/
De liefde dient ick graegh van u berwerben sou
Dien ick/ dien ick/ dien ick/ gewenst had tot mijn vrou.

9 Van wyl sich het gheluck my dus wangunfig toond/
En dus my min met druck/ in plaets van blydschap loond.
Soo segh ick u Princes met tranen en geklag/
Adieu/ adieu/ adieu/ alst doch niet wesen mach.

10 Adieu mijn liebe lief/ adieu mijn schoone Jon/
En wyl ick nu van u verreysen gae/ soo kon
Ick wenschen dat den heer/ een minnaer u toeschick/
Die u/ die u/ die u/ soo trouwlyck mind als ick.

11 Die gun my oock met eent/ dat ick een lief verlies
Van wel gemaecte le'en/ soo schoon als ick verlies/
Die gun u soo veel byeughds/ als ick verdriet's geniet
En dat/ en dat/ en dat/ u nimmer quaed geschied.

Stemme:

Phæbus is langh over de Zee. Fol. 9.

W el op mijn Musa heel byolick v an zjn
Om tot de hemelen toe te verheffen/
D'ontelbare schoonheden van mijn Goddin
Dien/ alhoewel ghy niet recht sult treffen:
't Sal nochtans wel blifcken daer aen/
Dat ghy yet trektyc derst bestaen/
Als Phæton heeft gedaen.

2 't Goud-bradigh hayz is soo schoon datmen looft
Dat daer Apollo zjn glants af komt halen/
D'oghen soo byyn als een git in haer hooft
Wlickeren stercker dan Jupiters stralen/
Haer wangen veel rooder als enige roos
Glinstere/ glimmen/ en blofen altoos
Met een bly-kleurigh geblous.

3 Haer halffe beel blanner als eenigh phooz
 Weet sy so lofjck op 't lichaem te boeren/
 Waer de heeren der mannen daer dooz
 Weet te onstellen en heel te beroeren:
 Haer bzave gestalt / haer aerdighe reet
 Haer liefjck gelaet / en haer ledekens net
 Sijn waerdigh wel op geler.

4 d' Hemelsche Meertar (soo Naaso verhaelt)
 By d'hooge Goden allern was te vinden:
 Is 't niet wat wonders? nu isse gebae d/
 Tusschen de lippen van mijn Coninginne/
 Ach Hemelsche schoonhepd in allen vo'maecht
 Wat leden / wat leden, wat deughden genaecht
 Is al in u geraecte.

Trou-dicht

Tereeren IONCKER

DOCO van IONGAMA,

En Iuffrou

LISKIA van EYSINGA.

URORA had noch nau haer Paerden in de wagen
 Gespannen, om de nacht van 't blaeu gewulf te jagen,
 Op dat de blonde Son, des Hemels hooghste glans,
 Sijn Henxten alle vier mocht brengen aenden dans,
 Om soo den blyden dagh aen landen ende steden
 t'Ondecken, doen ick ben na buyten toe ghetreden,
 Na buyten, daer 't gesicht, om 't heugelijcke groen,
 En d'ooren, om 't ghehoor der vog'len was te doen,
 Daer is het blinde wicht, vrou Venus dart'le jonghen,
 Eer ick daer eens om dacht, my om den hals gesprongen,

Vriend

Vriend (sprack hy) wat hebt ghy nu weder inde kop?
Com, kom, ghy moet met my voort na den Hemel op.
Hy had het nau gefeyd of hy is opghevlogen,
En droegh my met een swinck, uyt aller menschen ooghen,
Tot inden Hemel toe, den Hemel vanden Goon
Daer setten hy my ne'er, heel dicht by Venus throon,
Die rondom was beset met Jongmans en Jongh-vrouwen,
Die in den Echten staet haer noch begheven souwen,
Ick sagh vast om end' om, beteuterd en bevreesd,
Want in den Hemel had ick noyt voor heen gheweest.
Och! (docht ick) wat is dit? strax komt hier een van allen,
En schopt my hier van daen, o bloed! hoe sal ick vallen.
Cupido sagh my aen, ick stond voor hallef dood,
Dies quam hy na mijn toe, en seyde, ghy hebt gheen nood,
Ghy syt onzichtbaer gansch, u lijf heb ick bestreken
Dus luysterd neerstigh toe na al dat ick sal spreken,
Op dat ghy levendigh (wanneer ghy neder daeld)
Den menschen myne deughd en wetenschap verhaeld.
Sy schilderen my blind wulps, dartel, onbescheyden,
Onwetend', en gheneyghd om yeder te verleyden.
Maer nu, nu sult ghy sien, eer ghy van hier weer gaet,
Dat alles wat ick doe in recht en re'en bestaet:
Mits is hy na syn Moer eerbiedighlijck ghetreden,
En sprack haer lieflijck aen met Goddelijcke reden,
Die ick eerst niet verstond, maer namaels heb geleerd
Daer van heeft hy verlof op 't heuschelijckst begeerd,

Doe keerden sy hem om na d'Ed'le iongelingen,
 Die bésigh waren elck met sonderlinge dingen:
 Een eyscht hy van haer voort een wack're Ionceman,
 Wiens naem ick rechte voort niet wel bedencken kan,
 Maer 'k had hem (so my docht) gesien meer op der aerden,
 Met dien; begon het wicht dees reden aen te vaerden:
 O Ed'le Ionceman, hoe komt; dat met de min
 Tot heden noyt en was bekommerd uwe sin?
 Gedenckt ghy dan u ieughd, u aengenaemste iaren
 Dan sonder alle vreuchd dus heen te laten varen?
 Dat hoop ick nimmermeer, ick bid dat ghy u tydt
 Dus sonder minnery, de hoogste lust, niet slyt.
 De vryerlycke staet, een vyand van de rusten,
 De born van Achterklap, d'onschaecker aller lusten,
 Wat brengt die anders in, als nydt, verdriet en rou:
 Macralle vreughden syn te soeken in een Vrou.
 Waer-op de Ionceman we'er, maer swarelyck te vinden,
 Daerom gedenck ick my niet aen een Vrou te binden,
 Ick klaegh nu nimmermeer, ick leef nu gansch gerust,
 Ick doe al wat ick wil, en wat my selven lust,
 Maer, neem ick my een Vrou, so moet ick hare sinnen
 Streets volgen, so ick wil, dat zy my sal beminnen,
 Myn vryheyd is dan wegh, en hoe krygh ick die wecr?
 Want wie een Vrouwe heeft, heeft in 't gemeen een Heer.
 En dat en diend my niet, een ongebonden leven
 Sou ick niet om al 't goed des werelds willen geven,

Noyt isser grooter vreughd van d'Hemel afghedaeld.
Ach! (sey Cupido) vriend hoe veer syt ghy verdwaeld!
En hebt ghy dan noch noyt ghelesen van te voren
Dat vrouwen tot de troost der mannen zijn geboren?
Daerom heeft de Natuur, (die alle dingh bestierd)
Haer met een wesen, dat antreck'lijck is, vercierd.
Een lieffelijke vrou, vercierd met brave deughden,
Wat isset anders, als een schat-kist aller vreughden,
Hoe aengenaem! hoe schoon! hoe soet is haer gelaet!
Waer in der mannen troost, gelijk gheschreven staet.
O die een brave vrou bekomt van d'Heer der Heeren,
Voorwaer hy heeft een schat die niet is te waerdeeren.
Het is syns levens vreughd, de haven van zijn rust,
De borne, de fonteyn, de woonplaets van zijn lust,
Een koffer daer in hy al zijn verborghentheden
Op 't alderveylighst mach betrouwen en besteden,
Eensorghe voor syn huys, een trooster in syn druck,
Een voedsel van zijn lof, een stroom van syn geluck,
Een soeten breyd, een versachster van zijn toren,
Wanneer hy yemands haet heeft in zijn borst gesworen,
Een troost, een hulp, een sorgh, in sieckte, smart, en nood,
Een trou Med-gefellin tot d'uyre van de dood.
Wanneer hem eenigh ramp of onheyl komt bestrijen,
Sy weet hem vriendelijck te troosten in zijn lijn,
Al was hy noch soo droef, deloncken van zijn vrou
Die strijcken van zijn hart de nevels vande rou.

Ick swygh noch vande vreughd, waer met sy onder 't laken
 Sijn droevigh herte kan verquicken en vermaken,
 Haer lodderlijck gegluur, haer lieffelijck ghewoel
 Ontfonckten wel zijn borst al waer hy noch soo koel,
 Zijn ad'ren en zijn bloed doet sy van vreughde ryfen,
 Wie isser, die de re'en niet dwinghd een vrou te prysen?
 Maer dat noch 't meeste is, de kind'ren die sy teeld,
 Waer met ghy na u dood word weder afghebeeld,
 De erven van u schat, die soetigheden souwen
 Bewegen u alleen, een Vrou daerom te trouwen.
 Wel longheman, hoe dus? hoe staet ghy nu soo stil?
 Veracht ghy wat ick prijs? hoe hebt ghy't inde wil?
 Waer op de longhman weer, hoe soud ick dat verachten
 Dat uwe Godheyd prijst? dat sal ick my wel wachten,
 Maer dit 's de swarigheyd, waer vind ick soo een maeghd,
 Die dese deughden, die ghy noemd in 't herte draeghd?
 Ick weet wel dat een vrou, die hare man in waerden
 En alder eeren houd, een pronck is van der aerden,
 Maer hoe bekom ick doch soo lieven licht voor mijn,
 Dewijl sy nu ter tijd soo slim te vinden syn?
 VVaer op Cupido weer, wild daer geen sorgh voor dragen,
 Ick sal u soecken een die u wel sal behagen,
 Een spiegel van de deughd, een lust-hof daer een man
 Met alderhande vreughd sich in vermaecken kan,
 VViens schoonheyd van gelaet, wiens welgestelde leden,
 VViens heuscheyd in 't gespreck, en aenghename seden,
 VViens

Wiens wijsheyd, aerdigheyd en treffelijck geslacht,
 De braeffte van het land heeft tot haer min gebracht,
 Die d'een na d'ander vast al hebben slip ghevangen
 En niemand mocht tot noch haer lieve min erlanghen
 Dan ghy, soo ghy de strijd met moedigheyd aenvaerd,
 Ghy sult verwinner syn, want s' is voor u bewaerd.
 De Jongman danckten hem, en heeft hem voord gebeden
 Dat hy in alder yl wou na de Iuffrou treden,
 En syne min soo soet, soo schoon haer draghen voor,
 Dat sy op syn verfoeck hem geven mocht gehoor.
 Waer op Cupido, dat mooghd ghy my wel vertrouwen.
 Mids keerden 't wicht hem om nae d'edele Iuffrouwen,
 En saghse naerstigh aen, ten lesten riep hy een,
 Die d' overste van al den hoop te wesen scheen,
 Wiens voorhoofd hoog en wit, wiens lodderlijcke oogen,
 Wiens hayren kruyfen blond, vol Princelijck vermogen,
 Wiens wangen als een roos, wiens welgestelde kin,
 De stuurste van de wer'ld sou dwingen tot de min,
 Tot haer, sprack 't arge wicht, sult ghy u straffe sinnen
 Niet van de soete min eens laten overwinnen?
 V jonge jeughd vergaet, en houdt u voor gewis
 De tijd die eens verloopt, onwederroeplijck is,
 O dese schoone le'en van d'Hemel u ghegeven!
 Suld, ghy die sonder lief verslyten al u leven?
 Dat waer gantsch teghen re'en, ghy syt versocht nochtans
 Tot min, vaeck vande bloem der braeffste Jongemans,

O keerd u sinnen om, want dus in eenigheden
 Mooght ghy u schoone tijd niet troosteloos besteden.
 Gins staet den *Jongeman* daer voor ghy syt bewaerd,
 Ick wenschte selver u met hem te sien ghepaerd,
 Ach! als ick overdenck wat treffelijcke gaven
 In zyn deugdsame borst vergaerd zyn en begraven,
 So schrickt mijn Godheyd selfs, want ick had noyt gemeend
 Soo veel deughds in een mensch alleen te zyn vereend,
 Hoe aengenaem, hoe soet, hoe lofijck zyn syn zeden,
 Hoe statigh zijn gelaet, hoe treffelijck syn reden,
 Hoe heusch is syne mond, ick sweer u dat gewis,
 Al wat men aen hem siet aenmerckens waerdigh is.
 Die heb ick tot u min gantsch yverigh gheraden,
 Betoond hem doch u gonst, ten sal u nimmer schaden,
 Hy is de goedheyd selfs, een onbequamen woord
 Heeft niemand uyt syn mond zyn leven langh gehoord,
 Ghy sult in alle vreughd verslyten uwe daghen,
 En van de nachten sult ghy u oock niet beklaghen.
 Hoe staet ghy dus en dut? wat vreughde had een vrouw,
 Als sy haer met gheen man in 't end vereenen sou?
 En beter man als hy, en soud' ick naulickx meenen,
 Dat u den Hemel selfs op aerden kan verleenen,
 Dus seght my 't ja-woord toe, want of ghy u beraedt,
 Ick merck wel wat ghy wild alleen uyt u ghelaedt.
 Doewerd de maeghd beschaemd, en sy begon haer woorden
 Maer wat: sy sprack soo sacht dat ick het naulijckx hoorden,

Dan

Dan eynd'lijck liephet wicht weer na de Jongman toe,
 En brocht hem by de Maeghd, doe ging (so ick vermoet)
 Het vryen heftigh aen, dat merckt' ick aen haer zeden,
 Hoewel ick niet een woord kon hooren van haer reden,
 Die sy oock nau te recht gevangen hadden aen,
 Of het vergulde rad begon sterck om te gaen,
 Dat boven Venus hoofd stond çierelyck te blincken.
 Wat dat beduyden moght en kon ick niet bedincken,
 Ten waer Cupido self my had gewesen dat
 De tyden, stonden al geschreven in dat rad,
 Hoe langh elck minnaer was gedwongen om te vryen,
 Eer hy yets in de gonst mocht van zyn lief bedyen.
 Neemt (seyd hy) acht daer op, want als het rad staet stil,
 Soo is het vryen uyt, de minnaer heeft zyn wil.
 Ick saght gestadigh aen, verwondert van het wenden,
 En dacht, wanneer sal't rad dit draeyen doch eens enden?
 Ten lesten stond het stil, doe gaf het lieve paer
 Malkanderen de hand en 't hylijck dat was klaer,
 Terstond begon 't Musyck den Hemel door te brallen
 Soo soet dat ick daer van ben inde slaep gevallen,
 En doen ick wacker wierd, doe sagh ick eens rondom,
 En ick bevond my op der aerden wederom,
 Ick liep voort na de stad: daer wierd my voorghehouwen
 Dat *Doco Jongema Lisck Eysinga* sou trouwen.
 Ick was daerom verheugd, en docht doe oock met ien
 Dat is het selve paer dat ick t'hans heb gesien,

O Bruydegom en Bruyd, van d' Hemel dus gefegend,
 Ick wensch dat alle vreughd des werelds u bejegend.
 Dat nijd, noch list, noch twist, dat weelde, vreughd, noch leyd,
 Soo langh ghy adem hebt u trouwe liefde scheyd,
 Ick wensch dat ghy te saem moogh leven Nestors jaren,
 Ensonder ongeval vergryfen uwe hayren,
 En u kinds kinderen volwassen in de deughd,
 Met blyschap en met vreugd noch beyd aenschouwen meughd.
 Nu Musa stil, houd op de Bruydgom sit te loeren,
 Wanneermen eens de Bruyd sal naer het bedde voeren.
 Op dat hy, na beloft van Venus kleyne soon,
 Voor zijn getrouwe min genieten mach te loon.
 Nu ruymt een weynigh op ghy edele Iuffrouwen,
 Wild tegen haren wil de Bruyd niet langer houwen:
 Maer gheeft haer eenen soen, en gaet daer dan me voord,
 En neemtse hier van daen, en brengtse daerse hoord
 Na 't aengenaeme bed, dat ghy hebt doen beryden
 Met lovers en met kruyd', ter eeren van haer beyden,
 Het ende van haer smart, 't beginsel van haer vreughd,
 En schickt dat ghy haer op die wijs haest volgen meughd.

Nieu-

Nieu-Iaers-Lied.

Stemme:

Ick ly in 't hart pijn onghewoon, &c.

MYN lief/ mijn hoop/ mijn troost/ mijn
vzeughd/

Mijn licht/ mijn leven/

Dien ick verheven

Heb/ en allen ober myn jeughd

Dooghdy ghegeven/

Ghy die gheschreven

Staet vast in 't hart vol smart

Dan u dienare/

Die u wenst soo veel ghelucx/

Als hy om u ljd ducx/

Tot een nieu Iaer.

2 Ach ! seght wanneer sult ghy hem van

Sijn bitter lpen

Doch eens hebzyen!

Op dat hy sich niet vzeughden dan

Eens magh verblyen/

En droefhepd myen/

Ach wilt zijn ziel/ niet hiel

Met ducx beswaren/

Maer verminderd hem zijn smart/
En neemt in danck zyn hart
Tot een nieu Iaer.

3 't Welck hy u schenckt/ en als ghy 't wel
Besiet van binnen/
Sult ghy daer vinnen
D beeld geschildert straf en sel/
Waer vooz zijn sinnen
Vol ducx/ dooz 't minnen/
Staegh knielen nu// om u
Te openbaren/
Den aengeboden dienst/ dien hy
Gotmoedigh offer t dy
Tot een nieu Iaer.

4 Ach keerd/keerd seggh ick lief/ laet niet
Dit oude Iaer
Doch een mael vare/
D olde straf en wyzed opset/
En wild u vare
Met u dienare/
Die u zyn min//met zint
Dan sal verklare
Loond zijn olde dienstbaerhepd
Met nieuwe vziend'lijckhepd
In 't nieuwe Iaer.

I. STARTERS

S. V. B. Claegh-Liedt,

Over de onrype Dood vande Recht-Edele Iuffrou M. V. B. syn Nieus getroude.

Stemme:

Twas a youthful knight, wch loved a galjant Lady.

Ofte: Soder yemand vraegt wie hier leyd begraven? &c.

The musical score is written on ten staves in a single system. It begins with a treble clef, a common time signature (C), and a key signature of one flat (B-flat). The melody is written in a simple, rhythmic style with many eighth and sixteenth notes. There are several asterisks (*) placed above certain notes in the score, likely indicating specific performance instructions or ornaments. The lyrics are printed below the staves, with some words in italics. The text is in Dutch and describes a knight's love for a lady and his subsequent death.

1 Wylpschap van mijn-bliet/ Laet ick mijn be-reijen/ Om mijns siels verdriet/ Droeveigh
 te beschreijen/ Want ick in mijn ieugd/ Heb mijn upt-verlozen/ Al mijn hooghste vreugd en ver-
 maeck verlozen. Barst upt byache dou! Ach ick smelt in rou/ Als ick overdenck-met smart/ Dat de
 schoone Dyon/ Dien den Hemel wou/ Mijn te plaetsen in-mijn hart/ Daer op ick had gheslaghen
 't Opperst van mijn behaghen; Dien ick hiel booz al mijn lust/ Is in haer ionge daghen/
 My vande Dood ontbraghen naer d'ouendelycke rust.

2 Ach! als ick haer deughd/haer roem-waerde zedé/
 Erbare gheneught/ welghestelbe leden/
 Dziendelyck onthael/lieffelycke woorden/
 Daer met menighmael sp mijn ziel bekoorden/
 By my selfs betracht// en op alles acht
 Dat my is van haer gheschied/
 Klaeg ick klaght op klaght/ ja swem dagh en nacht
 In een bozne van verdriet/
 Ach! dat de dood so spoede/ en eer wy't beyd vermoede
 W van my heeft afgherucht?
 Waerom/ o wreede roede/ hebt ghy niet in het woede
 Wy met een in't graf ghedrucht?

3 Wat ick doe of laet/'t boed doch steeds mijn klachte
 Myn beminde gaet noyt uyt mijn ghedachten/
 Sit ick aen den Dis (na myn oude wylse)
 Daedlyck ick haer mis/wegh dan met de sypse.
 Wil ick daer van daen/ na mijn kamer gaen:
 Spreken mijn ghedachten weer
 Hier sagh ick haer aen/ daer plagh sy te staen/
 Ginder sat zy by my neer/ (de
 En myn lief/mijn waerde/mijn deugdelijck vermaer-
 Troostertje/ leyd nu helaes!
 Inde swarte aerde/ by die haer eerst baerde/
 En is daer der wurmen aes.

4 Dan ist/ of myn hert barst aen duysend stucken/
 Dan vernieut mijn smert met mijn ongelucken.
 Gaen ick tot mijn rust/ dan op't bedde legghen/
 Myn verloopen lust port my strax te seggen:
 Hier genoot ick baeck eerbaer mijn vermaeck/
 Soete lam/ in d' Echt met u
 En/ o droeve saeck! lief/mijns levens baeck
 Waer berust u lichaem nu?
 Singh d' Echt ons niet bereyden/doen't ons te samen
 Een gheluck en een ghevaer? (leyden/
 Waerom/ in't verscheyden/ hadden wy niet beyden
 Inghelijcks oock eene baer?

5 Doch/ bedacht ick recht/ ick en most niet klaghen/
 d' Aerd was doch te slecht/ om dat beeld te dragen/
 Sy was al te broom/ deugdigh en Godvuchtigh/
 Loffelijck van roem/ heusch/ beleefd en tuchtigh/
 Dies heeft haer den Heer/ opgetogen t'eer
 In sijn Hemelsche ghebou.
 Daer sy haer veel meer sal vermalien weer/
 Als zy hier op aerden sou/
 Sy leefd in genuchten/ daer ick hier in duchten
 Wachtende vast na de uur/
 Die niet is t'ontbluchten/ 't ende van mijn suchten
 Tot ons God weer t'samen buur.

Is dit niet Ghesel een sware kruys?
 Men haeld zij druck met blyd schap t'huyz.

Stemme: Wanneer ick slaep &c.

Secht doch mijn licht/
Hoe zyt ghy dus bedruckt
Wanneer 't ghesicht
Dws schoonhepds my gheluckt:
Of haet ghy soo de slaef
Die hem gaerne gaef/
In u slaverny/
Dat syn by-zijn dy
Droevighepd verweckt: soo klaegt by:
Want al wat u mishaecht/ mis haegt my.

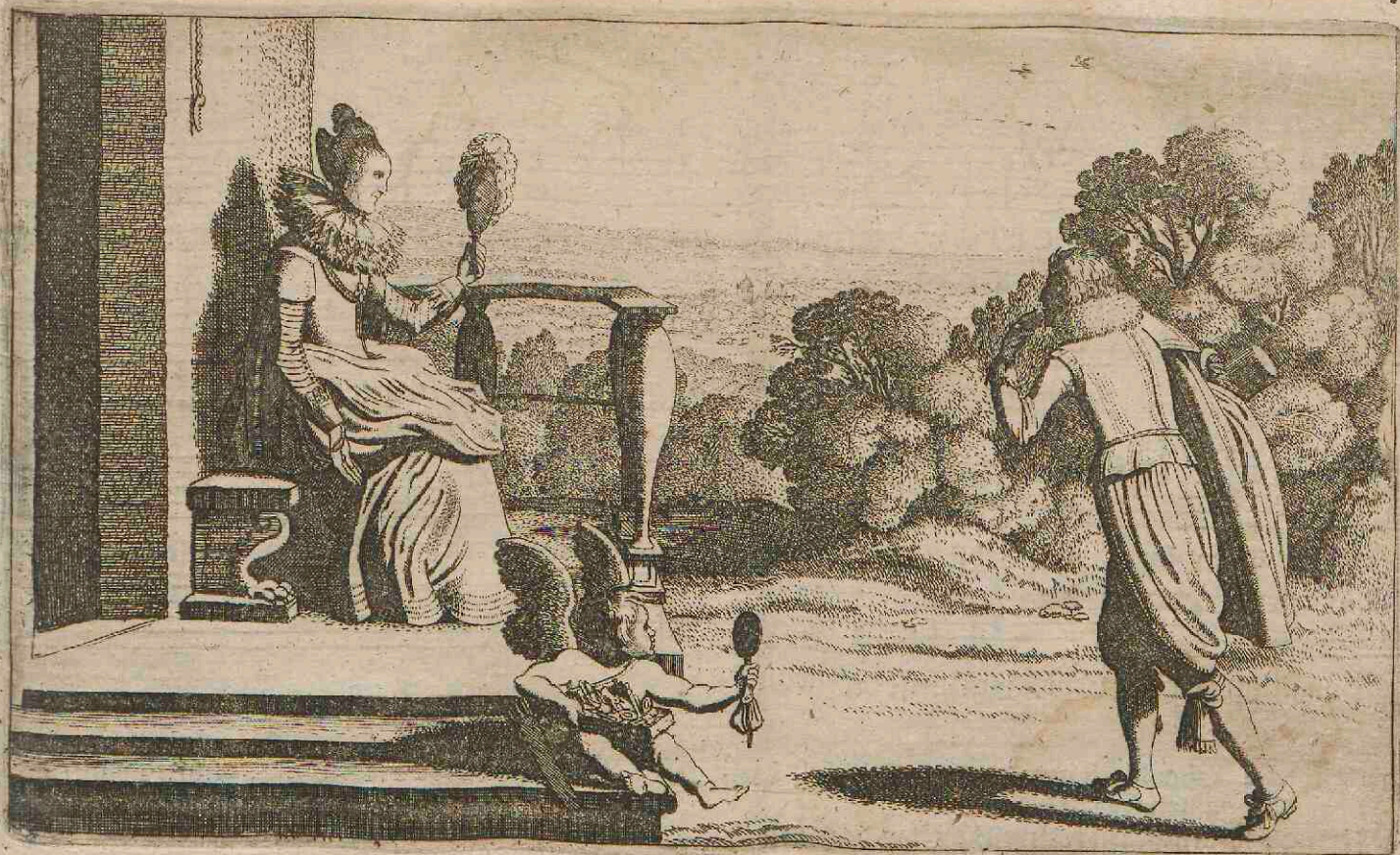
2 Om u verblid
Te maken/ sal ick voort
Vluchten soo wijsd
Dat niemand van my hoorde.
En nemen noch in't soet
't Sheen ick spen moet/
Denckende ghestaegh/
Dat ick dese plaegh
Om u overschoone maeghd ly:
Want al wat u behaeghd/ behaeghd my.

3 Ick sal u eer
Wt kryghelhepd noch spijt
Niet poghen neer
Te vellen metter tijd
Dooz schamp're woorden/ of

Dicht/ daer dooz u lof/
Diemen bloeyen siet/
Mocht in't minste pet
Van u (o mijn schoon) verjaeghd zijn:
Want al wat u behaeghd/ behaeghd mijn.

4 Maer d'wijl ick niet
Dooz sneecken of gheklaegh
In't minsten pet
D hert kan maecten graegh
Tot weer-liefd/ denck ick/ och
Maer hoe ben ick doch
Nu soo byster dom!
't Blyckt wel dat ick om
Mijn ontwaerdighepd verjaeghd sy:
Want al wat u behaegd/ behaegd my.

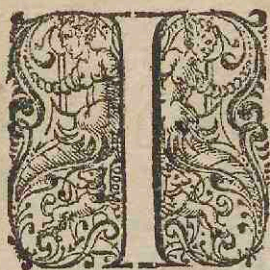
5 Ick klaegh/ ick karm/
En wensch om niemands baet/
Als om 't ontfarm
Van u/ die my dus haet/
En wijl't niet wesen kan/
Neem ick't sterben an
Dooz myn troost: maer doch
Soo ghy myn nu noch
Gaeren vooz myn dood eens saeght by:
Wel/ al wat u behaeghd/ behaeghd my.

Ick rocht Gay Venus-kind noyt minne-kramery,
 Ey't minney Gay een Vrouw quam minder oyt in my:
 Maer hy doet schoontjes Geur, dat doet my Gay hem kopeny,
 Sy pronckt haer in de deur, dat doet my na haer lopey.

I. S T A R T E R S

Semme: D'Engelsche Kloke Dauns.

Ik had voor desen (so doen ick - noch) Genomen vastlijck voor/ Cupidoos pesen en

schalck be- drogh Te geben geen gehoor/ Ick sagh / 't geklagh van so veel minnaers

aen/ Dien- hy bedruypt liet staen/ En- in de Liefde verbræen/ Doen heb ick wel waeck geseyd/ Ick ben

angstigh voor de Meyd/ Ick laetse veel liever gaen.

2 Soud' ick voor deuren (gelijck sy doen
 De gansche nacht behang)
 Bedrukt staen treuren? ep 't is de groen
 Doortrestighe Jongmans/
 Of haer een Jaer na loopen nacht en dagh /
 Met bidden en gheklagh/
 Als ick geen weer-liefd sagh:
 Ick wou liever dat de Maeghd
 Was daer de Son opdaeghd/
 Want ick niet treuren magh.

3 Men prijst haer leden/ haer onnegangh/
 Haer aensicht blanck en klaer/
 Men prijst haer zeden/ Sprensch gesangh/
 Men seyd dat heur blond haps
 Bekang/in glans meer als de Sonne praeld/
 Als hy op 't schoonste straeld/
 Ep waer toe dus gemaeld?
 Synse mooy/ dat weten sy
 Selber/ ruyt soo wel als wy/
 Ofinen' t schoon niet verhaeld.

4. Dat doen sy blycken/ gheuoegh alle daegh/
 Met het verweend cieraed/
 Daer sy med prijcken/ en proncken staegh/
 In kerck/in huys/ op straet:
 Wat zijn/ooch sijn/ heur kraegjens allegaer!
 Vol kantjes net en swaer/
 Veel dubbeld op melkaer/
 En dus wachters' inde deur
 D'een of d'ander Serbiteur/
 Hoe kan m' ontkomen haer?

5. De Juffren pepusen (dunctny) hoortgedaen
 Op't schoons is half verkocht/
 En of s' haer bepusen/ hier merckatmen aen:
 Sy willen sijn ghesocht.
 Dus dan/ wel an/ ghy Jongmans scheidt een moed/
 En wat ghy laet of doet/
 Wypd wel/ en dat met spoed/
 Is d'een Juffrou wat traegh/
 De ander is weer graegh/
 't Lang loopen is niet goed.

Burlofts-Gedicht,

Ter Eeren

A L B E R T V E E L K E R,

En

T A E T S K E N O R N I A.

IS noch niet langh ghele'en, doen Phoebi gulden wagen
 Gevoerd wierd uyt de locht, en na de zee ghedraghen,
 Op dat de paerden, die hun hadden moed ghetorst,
 Daer mochten met ghemack versadighen haer dorst,
 En dat de nare nacht des Hemels blacuwe zalen
 Gingh met haer swarte kleed op't alder droeffst bemalen,
 Soo datter gantsch geen licht meer aenden Hemel was,

Mits Iris storte neer een schrickelijcke plas
 Van reghen en van snee, en Aolus zijn winden
 Liet met een sel gedruys ontomen en ontbinden:

De lucht was gansch ontsteld, die anders niet en dee
 Als stroomen storten uyt van haghel, ys en snee.
 En Iupiter verstoord, die speelden daer oock onder
 Soo dapper als hy kost met blixem en met donder,
 Soo dat de stoutste man was van dat weer bevreest.
 Doe had Cupido op de kittel-jaght gheweest.
 Syn vleugels waren nat, hy kon nu nergens vliegheñ
 (Gelijck hy was ghewoon) om yemand te bedrieghen,
 Hy klapperde van koud, hy scheen wel hallef dood,
 Soo dat hy was ghebracht in d'alderhooghste nood,
 Het wicht was gansch verbaest, ach! dacht het in syn sinnen,
 Wat sal ick vanghen aen? wat sal ick nu beginnen?
 Myn raed ben ick ten end, te vliegheñ by de Goon,
 Myn vleugels syn te nat, dat is my nu verboon,
 Ach! wist ick nu een mensch die my wou herbergh gheven!
 Ick sou hem, voor die deughd, syn danckbaer al myn leven,
 Want langher hier te staen in reghen en in wind,
 Dat is onlydelijck voor sulcken kleynen kind,
 Dus liep het arme wicht te klagen by der straten,
 En wist niet waer het hem van enckel koud' sou laten.
 Ten lesten sagh hy licht tot *Veelkers* door het glas,
 Ach! docht hy, dit is goed dit komt my wel te pas:
 Want inde gantsche Stad weet ick geen huys bequamer,
 Dies klopt hy aende poort met een metalen hamer,
 Terstond trad *Veelker* voort, en opende de deur,
 Doe vond hy daer een kind, en niemand anders veur.

Wel (sprack hy) arme wicht, dus kleyntjes, en dus teder
 Wat maect ghy op de straet in dusschen slimmen weder?
 Dat is my leed ghenoegh (sprack't wicht) dat ick hier ben,
 Ey vraeghd my doch niet veel, want ick nau spreken ken
 Soo seer ben ick verkleumd, hebt met my mededoghen,
 En laet my yligh in, op dat ick my mach droghen.
 Soo ghy my herbergh gund, ick sweer u by mijneer,
 Ick sal u honderd-fout dees gonst belonen weer.
 Waer op doe *Veelker* weer, wat soud ghy my belonen?
 Al wat ghy by u hebt, en acht ick gheen dry bonen.
 Ach! arm onnosel Kind! dan uyt barmhertigheyd
 Soo tred die kamer in, daer een goed vyer aenleyd,
 Het weder is te slim, ghy soud gheheel verstyven,
 Dat ick (o lieve lam) u langh liet buyten blyven.
 Ick sal u onder wijl, wat warme kost ghereed
 Van suycker en van wijn, doen maken, dat ghy eet.
 Cupido was verheughd, en met eerbiedigheden
 Is hy van stonden aen ter kamer in ghetreden,
 Daer een goed vuur aenlagh, hy stack sijn handtjes uyt
 En warmde met ghemack zyn half vervroren huyt.
 Sijn goedtje rees weer op, zyn vleughelen die hinghen,
 Begonden metter tijd weer over eynd te springhen,
 Hy worden weer verheughd, hy sagh een reys om hoogh
 En hingh daer aen de wand sijn koker en zyn boogh,
 Het gingh wel na zyn sin, hy keerden hem rondomme
 En sagh de maeghd van't huys daer in de kamer kommen

Met noch een arm vol houts, dat lagh sy op het vyer,
 Nu warmd u deur en deur (sprack sy) myn soete dier,
 Ick maeck u kost ghereed, strax sal ick weder keeren,
 En soo ghy noch wat wild, dat kond ghy dan begceeren:
 Cupido die sweegh stil, hoewel hy wel wat wou,
 Soo hiel hy doe nochtans de geck wat in de mou.
 Dan't viel hem wonder swaer: want ofmen veel wil praten
 't Is voor een Exter kunst haer hippelen te laten.
 Hy warmden hem al bet, zijn hayrtjes krulden op,
 En stonden kroeser als een wijn-gaerd om zyn kop.
 Sijn vleugeltjes van goud verspreyden van malkand'ren,
 En schenen door de warmt geheelijck te verand'ren,
 Sijn wangen bloofden oock, so schoon, ick weet niet hoe,
 De jongen wierd soo moy, soo moy, als daer en toc.
 Hy kon syn dertelheyd ten lesten niet bedwingen,
 Of hy begon met vreughd dit liedeken te singen,
 Al staende by het vyer, och 't boefjen was soo bly,
 Het hippelde rondom, met d'handjes in zijn sy,
 Het sprongh ghelijck een vlooy, en 't songh ghelycke een Lyfter
 Dit Liedeken, tot lof van *Veelker* en zijn *Vryster*.

Stemme: Is dit niet wel een vreemde gril? fol. 8.

De groote gonst, die ghy betoond
 Veelker aey mijn teere jeughd,
 Sal onlangs s'Hordey dy beloond

Met d' alderhooghste Breughd,
 Ick sal de Liefd verwecken Gay
 Een Maeghd, die dooz haer schoonheyds glans
 De Godey tot haer trecken kan,
 Ick laet staey de Jonghmans,
 Schoon Gay ieughd, rijck Gay deughd, goet ey eer,
 Die u sal, bobey al, minnen seer,
 En u vermakey, in al u saken.
 Wat bestust eyt ghy meer?

Gy sal niets boeren in 't ghemoed,
 Of ghy sult daer oock haken naer,
 En wat ghy wenscht, begeerd of doed,
 Sal weer behagen haer.
 Ghy sult in breed ey alle Breughd
 Wdagen brengen altyd deur,
 En weten Gay geen ongeneughd.
 Onheyley noch getreux,
 Wat een mensch, met een wensch Gay de Sooy
 Verschey kan, sult ghy day tot u looy,

(Wzy Gay Gerdzieten) Gzoflijk genieten,
Dit fweerd u Venus Sooy.

Dit hoorde *Veelker* acn, die voor de deure stond,
En keeck vast door een fchreef, soo naerftigh als hy kond.
Hy quam ter kamer in, daer fagh hy met verfchricken,
Hoe hem de kleyne God begonde te verquicken.
Sijn fchoone vleugeldjens die fchitterden in glans,
En bloncken tegen 't vyer gelijk een gulden krans,
Syn hayren kroes en fchoon, die fchenen goude ftralen,
Daer Phoebus fynen glans ghewoon is van te halen,
De gansche kamer blonck ghelyck een helder glas,
Doen merckten *Veelker* dat fyn gaff een Goodje was,
Ach ! sprack hy, gansch verbaest, fou dit Cupido wesen?
Die nergens komt vergeefs, gelijk ick heb ghelesen,
Best dat ick my terftond gae packen weer van hier,
En dat ick hem alleen laet blyven by het vyer.
Cupido bleef alleen, hy nam fyn oude wapen,
Dat lagh hy onder 't hoeft, en hy begon te flapen
Soo foetjes als hy moght, tot dat den lichten dagh
Verjoegh de swarte nacht, en door de venster fagh,
Doe stond hy weder op, hy nam zijn boogh, fyn koker,
En liep door 't gantsche huys, ghelyck een kleyne floker,
Tot dat hy *Veelker* vond, doe sprack hy, lieve weerd
Wat heb ick dese nacht hier in u huys verteerd?

Voor kaerffen en voor vyer, voor drincken en voor eten,
 End' huysvestingh daer by, dat mocht ick garen weten:
 Waer op doe *Veelker* weer, o soete lieve lam!

't Was uyt goetgunstigheyd dat ick u by my nam,
 Om u verstramde le'en op 't mackelijckst te vieren,
 Maer niet om geld noch goed, dat 's tegen mijn manierē.

Derhalven, voor mijn dienst, eysch ick in 't minste niet
 Dan dat ghy vast vertrouwd, dat het uyt liefd' gheschied.

Wyl ghy (sprack Cupido) u soo beleefd wild toonen,
 Soo sal ick wederom u met beleefdheyd loonen.

Hy had het nau geseyd, of het ghevlerckte wicht,
 Schoot krachtig in zijn borst een schoon vergulden schicht,
 Neemt (seyd hy) dat in danck, en trekt terstond aen 't vryen

Ick sweer u by mijn boogh, dat ghy wel sult bedyen.

Ick heb voor u erweeld, de schoonste, soetste maeghd

Die ghy u leven lang oyt met u oogen saeghd,

Van leden net besne'en, uytmuntend in haer zeden,

Van wesen gantsch beleefd, en treffijck in haer reden,

Bequaem en soet van aerd, maer dit 's noch 't aldermeest,

By dese gaven, is sy nederigh van geest,

Al d'yd'le grootficheyd, en sotte hovaerdyen,

Heeft sy altijd getracht ghelijck een pest te myen,

In 't kort, al wat ghy van een vrou vereyschen meughd

Dat vind ghy al by haer in 't bloeyen van haer jeughd.

Van treffelijck gheslacht, en tydelijcke haven,

Heeft sy den hoogen God te dancken voor zyn gaven.

Dus *Veelker* u gheluck sal klimmen inder yl,
 't Welck ick u segghen wil met dese gulden pyl,
 Het welck een teycken is, dat ghy met gulden Iaren,
 En alle vreughden sult vergryfen uwe hayren.
 U kind'ren sult ghy sien vol-wassen in de deughd,
 Ghesegend in de schat tot uwer beyder vreughd.
 Nu dan mijn vriend vaerd wel, ick sal wel sorghe dragen
 Dat ghy met vreughde sult verstyten uwe daghen,
 Na Dockum ist dat ick nu teghenwoordigh gac,
 Daer u beminde woond, volght ghy my ylich nae,
 Het sal u wel vergaen, mijn meeningh kan niet dwalen,
 Ghy hebt my wel onthaeld, sy sal u wel onthalen.
 Ick ben daer borghe voor, dit had het nau gheseyd,
 Of 't vloogh ten huysen uyt met alle snellicheyd.
 En *Veelker* die begon door dese schicht te voelen,
 Een wonderlijcke brand in syne boesem woelen,
 Die hem na Dockum dreef, om hulpe van de Son
 Te soecken, die alleen zijn ziel ghenesen kon,
 De baken van zijn vreughd, de doel van zijn ghedachten,
 Waer van hy alle lust sou hebben te verwachten,
 De lieffelijcke maeghd, die zijn beminde vrou,
 En stroom van zijn gheluck in 't ende wesen sou.
 O *Taetsken Ornia*, Fonteyn van alle lusten,
 Hy wist om uwent wil noch nacht noch dagh te rusten,
 Soo branden hem zijn borst, uyt een oprechte min,
 Die tot zijn sterf-dagh toe staech blyven sal daer in,

Maer

Maer Cupido, die God die sach op zijn verdrieten,
 En deed hem op het laetst u weder min ghenieten,
 Tot weer-loon van de gonst, die hy hem had betoond,
 Dus word de deughd altijd met deughde weer beloond.
 O dan gesegend paer ! door liefde t' saem gebonden,
 Die door beschickingh Gods malkander hebt ghevonden,
 Den Heer die 't al beheerscht, die geef u soo veel vreughd
 Dat ghy nau met een wensch meer van hem wenschen meughd,
 Die gun u dat de vreed' en eendracht van u beyden
 Te samen met u dood, en eerder niet en scheyde.
 En dat het gheen ick door Cupido segghen liet,
 Ia meerder noch daer by u, in u tijd gheschied.

Wel aen mijn Musa houd wilt doch u seggen schorten
 Of ghy sult 't lieve paer in hare vreughd bekorten,
 Sy sien malkander aen, de loncken gaen vast om
 Dan na de lieve Bruyd, dan na de Bruydegom.
 Iuffrouwen staet wat op, de tijd is al voorhanden,
 Ey fiet de Bruygom aen, hoe wateren sin tanden.
 Al sit de Bruyd wat stil, dat acht ick niet een sier,
 Sy veynst heur maer alleen quansuys om de manier.
 Sy twee zijn nu al een, den een die wil als d' ander,
 Houd haer om Venus wil niet langer van malkander,
 Tsa longhmans gaet doch voort en tast de Bruyd eens aen,
 Sy wil doch zijn gebe'en om na haer lust te gaen.
 De maeghden zijn jalours, die soecken haer te houwen
 Tot teycken dat sy oock de Bruyd wel wesen wouwen,

I. S T A R T E R S

Sy wenschen doch al t'saem na dese soete staet,
 En dat sy mochten gaen, daer sy nu henen gaet,
 Na d' aengename lust, de werelt vol ghenuchten,
 De woon-plaets van de vreughd, de schat-kist aller kluchten.
 Nu longhmans fiet wel toe dat ghy u eer bewaerd,
 Op dat dees Bruyloft ons een ander Bruyloft baerd.

Stemme Si tanto gratiosa.

1 *Mijn soete Coninginne, Ghy zyt de woon-plaets van al mijn gepeynsen, Wat wil ick dan mijn minne,*
Noch pogen voor u (o mijn Son) te weynsen? Want siet schoon kind, Myn hart begint, Soo
heet soo sterck te branden, Dat daer geen stelpen, Noch raet toe is, Dan 't helpen uwer handen.

2 *Dies bid ick u ionckvrouwe,*
Mijn eenigh heyl, mijn licht, mijn uytverkoren,
Ontfangt de Trouwe Trouwe
Van my, u Dienaer, t' uwen dienst geboren,
Ghy zijt de geen

Dien ick alleen
Bedien en sal bedienen,
Soo langh den Heere
My 't leven sal begeere
Te verlienen.

3 Aenschoud, Princes, mijn wesen,
 't Welck 't boeck is van al mijn 't droevigh harte,
 Daer mooghd ghy klaerlyck lesen
 V Dienaers druck, en d' oorsprong van zijn smarte

En d' wyl ick dy
 Soo min, wild my
 Doch weder-minne toogen,
 Soo sal de Vreughde
 Flux bannen d' ongeneughde
 Wt mijn oogen.

4 En of ghy schoon te vlieden
 Woud poogen om u glans voor mijn te bergen,
 Ach lief 't kan niet geschieden,
 Ghy sult den Hemel te vergeefs maer tergen,
 Want siet ghy bent

Soo vast geprent,
 In 't pit mijns harts door minne,
 Dat soet noch saure
 De macht u heeft te vuuren
 Wt mijn sinnen.

5 Dat my den Heer der Heeren
 Den keur wou van al d'aertsche pracht verleenen,
 Ick sou van hem begeeren
 Dat hy my wou, met u mijn Lief, vereenen,
 En dat ick dan
 Mocht nimmer van
 V lieve by-zijn scheijen,
 Tot dat het sterven,
 Het leven quam bederven
 Van ons beijen.

Nieuw-Liedeken tot lof van Fryslant.

1 O Fryslant so vol Druyghden / als ick een Landschap weed / Verciert met duysend Druyghden / u bodem

is bekleed Met Hoey-rijcke Welven / u Steden sijn voor sien Met Wallen en met Helden / die wijstlijck u
 gebie'n

I. STARTERS

gebie'n/ O Friesche Aerd! Recht Edel Landt/ Die door het swaerd u Vryheyd wandt.

2 O wel behoude landen zijn rijkelijck verciert
 Met vruchten veelderhande/ en gras voor u ghediert/
 Het welck den Heer laet groepen/ soo vruchtbaerlijck/ dat elck
 Sou segghen/ daer te vloepen/ Raes/ Butter/ Honigh/ Welck.

O Friesche Aerd! recht edel Land
 Die met het swaerd u vryheyd wand.

3 Ghy siet u land boltwercken/ met steden/ schanssen sterck/
 Van doopen/ torens/ kercken/ ick uws ghelijc niet merck.
 In u roem-waerde wetten/ ghy van gheen reden wijckt/
 Ja/ als men 't recht sal setten/ Athenen ghy ghelijckt.

O Friesche Aerd, &c.

4 O grensen/ die besluyten de dijcken hoogh en vast/
 Waer op de zee moet stuyten/ gheen Coningh u belast.
 O Princelijcke rijcke! ghelegghen in het Noord/
 Wie heeft van uws ghelijcke zijn leven opt ghehoord?

O Friesche Aerd, &c.

5 D' Inwoonders heusch van zeden/ geneygd tot eer en deughd/
 Die hebben inde vreden en stilheyd haer gheneughd.
 Den armen goedertieren/ barmhertigh/ mild/ soo dat
 Gheen Ceuw heeft in manieren opt uws ghelijc ghehad.

O Friesche Aerd! &c.

9 O Adel/ soo manhaftigh als opt de Wereld vzoegh/
 Bewoond het land eendzachtigh/ en send oock wonder vzoegh
 Haer kinderen ten stryde/ die met ghelwee in d' hand
 Te sterben niet en myden tot dienst van 't vaderland.

O Friesche Aerd! &c.

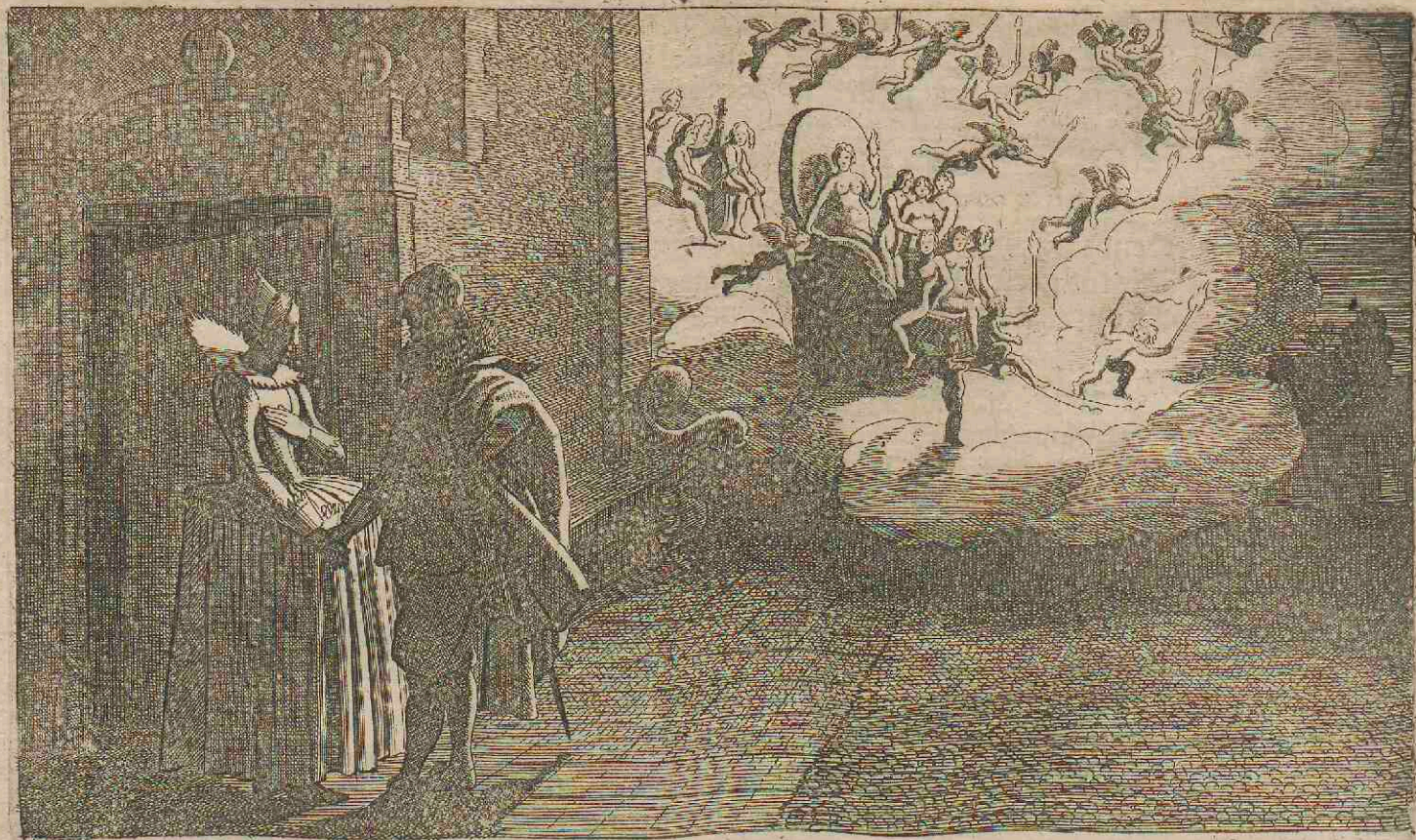
7 Hoyt schoonder Drons personen de blonde Son bescheen/
 Als in't byp Friesland wonen/ so wel gesteld van le'en/
 So rijk van eerbaerheden/ so kupsch/ so soet van aerd/
 So vziendelyck van reden/ so statigh noch bedaerd.
 O Friesche Aerd! &c.

8 Rijk van gheleerde mannen/ de Dienaers van Gods woord/
 Eendzachtigh t'samen spannen/ en bzenge bzuichten boord/
 Die tot geen twisten strecken: maer tot de saligheyd/
 En om elck te verwecken tot ware' Eendzachtigheyd.
 O Friesche Aerd! &c.

9 Wie kan u lof verkleppen: de Friesen in een strijd/
 Verwonnen de Romeynen/ in Keyser Carels tijd/
 Jae sy bestozmden Rome/ en namen't in/ dat 's meer/
 Dies hebben sy bekomen/ de gulde Dypheyd we'er.
 O Friesche Aerd! &c.

10 Door haer manhaftigheden/ De Keyser Carel bzaef/
 Hun Dypheyd/ en oock mede syn halven wapen gaef
 Te voeren in haer schilden/ met Privilegi/ van
 Te leven so sy wilden/ en so 't hun best stond an.
 O Friesche Aerd! &c.

11 O Friesland wild beschutten u Dypheyd tot de dood/
 Laet niemand u ontnutten u Privilegien groot/
 Wild u als mannen weeren/ blyft stadigh by't Gebodt
 Dan u wel-wyfe Heeren/ maer boven al van Godt.
 O Friesche Aerd! recht edel Land
 Die met het swaerd u vryheyd wand.

Wanneer Vrouw-Venus komt Verſelſchapt met haer ſtaet,
 Daer ſy Cupido ſelfs gemeentlyck buyten laet:
 Weeſt Minnaer day Verheughd, dat's t'eynde Day u rouwen,
 Dat's d'aenſangh Day u vzeughd, het teyken Day u trouwen.

Om dat haer Paebwert start booz dese pacht moest wjcken /
 Die by dit schoon ghewoel niet was te verghejcken.
 En Venus was verheughd/en spzongh van hoo vaerdp/
 Om dat sy nu in pacht gingh al de Goon boozp.
 Wat woerd sy nu gediend! want dese klepne narren
 Die legghen in de nacht te kjenken dooz de starren.
 Eick heeft sijn eygen plaets: eick houd sijn eygen wacht/
 Eick let wel op't gheklagh der Minnaers; die by nacht
 Saen dolen langs de straet/ sy letten op haer karmen/
 En op de wzeetheyd oock van die haer niet erbarmen/
 En seggen t's and'ren daeghs/ Wou Venus haer Goddin/
 Die schickt daer dadeljck bep'd raed en middel in.
 Die let met rjpp beraed op d'onverdiende smerten
 Der Minnaers; en vermurren't der jonge dochters herten.
 So komt het datmen nu in Charons leeren boot
 Niet so veel Minnaers voerd, die wanhoop heeft ghebood/
 Als by Naronis rjpb/ want dese klepne spien
 Woen Venus haer elend/ als in een spiegel/ sien.
 Die tellen haer aen t'ooz/ die gunnen haer gheen rusten/
 Tot sy de Minnaer voerd in d'haben van sijn lusten/
 Met dese lieflyckhepb. Dit ongemeen cieraed
 Quam Venus in ons stadt ontrent den avond laet/
 En Hymeneus sat op't boozste van haer wagen/
 Met wettelycke liefd en d'echt (syn naeste maghen)
 Werselschayt op het schoonsf. Noch sagh ik op haer koets
 De gratien alle dyp/ dat gaf my by wat moeds/
 Haer volgden in een woick de Musen alle neghen/
 Die al haer speel-tupgh voort uyt hare kassen kregghen/
 En stemden haer gheklanch tot d'zoefhepb of tot vzeughd?
 Woen stond' ick als verbaesd/ ghelijck ghy dencken meugd.
 Ick sagh de toortsen aen/ t' hert scheen my schier te vzenen/
 Wie (docht ick) werd booz so veel byers en blams ontstiekt?
 Wie ist die so uytmunt? wie ist die Venus hand
 Ghedenckt t'ontsien met soo treffelijcken vband?
 Het woerd was nau ghesepd/ of ick sagh al de stralen/
 Necht booz B L O C 2 s verwerp tot haerlen neder dalen.
 Wou Venus trad booz aen/ sy klopten aen de poort/
 Alwaer sy daed'lyck wierd van't huys ghesin ghehoord/
 En tierlyck in ghehaeld/ sy gaf haer inde salen/
 Waer in haer Engeltjes begonzen om te malen:

d'Gen vloogh strax op de koets/ den ander op de Croon/
 De derde op de kas: maer ach! wat stond het schoon/
 Woen op den aenrecht bank/ recht tusschen al de vaten
 Van silver en van goud' dees klepne Goodjens saten
 Met toortjes in haer hand/ recht perspoertjfs gelwijs/
 d' Een hoogh en d'ander laegh/ het scheen een Paradjys
 Vol Hemelsche genueghd: men sagh de salen pzoncken
 Vol tierelijcke glans/ en blakerende boucken.
 Woen elck nu op zyn plaets sat naer sijn eyghen wil/
 Gaf Venus haer een winck/ en al den hoop sweegh stil.
 Waer op verhieff sy strax haer stem vol Godlyckheden/
 En spzack met d'oude B L O C 2, dees/ of gelijcke reden:
 B L O C 2! dat ick nu tred' tot uwen huys in/
 Is niet om daer te vzen de gaphepb bande Min.
 Ick heb mijn wulpsche soon (dat siet ghy) t'huys ghelaten/
 En kom u weder by met sulcke onderlaten/
 Als ick booz dertigh jaer/ of meer op uwe s'ceest/
 Woen uyt een goeden gonst/ dien ick u vzaegh/ gheweest/
 Boozsegghende dat ghy/ dooz segghen vanden Here/
 D'treffelijck ghedacht so treffelijck soub' vermeerren/
 En sien u kinderen (o overgroot vzeughd!)
 Seer schoon dooz schoone leen/ noch schooder den de daugd
 En dat in sulck ghetal/ dat niemand uws ghelijcken
 Soud zyn in dat gheluck: maer elck u moeten wjcken/
 En dat is so gheschied. Nu kom ick wederom
 Op d'eerste gast-mael van u dochters Wypdegom/
 Die uyt de lenden van de vroomste is ghesproten/
 Die soo veel gaven van den Hemel heeft ghenoten/
 Dat noyt het s'atum heeft aen eenigh aerdsche veeld
 Soo veel ghelucks en hepls ghenadigh uytghedeeld.
 Hy munt in alles uyt/ ick swpghe van sijn leden/
 Die vzenen booz sich selfs/ en roeme van sijn seden.
 Wat wil ick daer oock veel van roemen: onse vziend
 Is met lof-tuyters/ noch ydel eer ghediend.
 Woen ventelijcken wjn en is gheen krans van noden:
 Maer dat hy is een vziend van d'opperste der Goden/
 Dat tupghd Apollo selfs/ dien hy so wel ghelijckt/
 Dat hy hem nergens in als in sijn Godhepb wjckt/
 t' Sp darmen van sijn jenghd/ of van sijn destigheden/
 Met pemand uyt ghespreek genegen is te treden/
 Waer

Daer sal sijn onnigegangh soo wel by hoogh als laegh/
 Gewapend voor de sijn d' van tynge alle daegh.
 Spreekt ghy van goed verstand/ of hooghe wetenschappen/
 Op't nuchtyckst aenghelepd/ hy stijgh op d' hooghste trappē.
 En komt ghy tot de vzeughd van't sang' righ inaren spel/
 Sijn Clavel simbel klinckt: strax slijckt hy Jhebus wel.
 Dit heeft den wyfen God beweeght om af te senden/
 Sijn Susters dyp-mael dyp/ sijn heughelijcke benden/
 Sijn opperste vermaeck/ de glozp van sijn Son/
 De beelden van sijn Geest/ de vzeughd van helicon/
 Om op sijn Wyplofts-feeft te spelen op haer inaren/
 Welck niemand is gheschied in soo veel duysend jaren.
 Ja zedert Cadmy tyd/ dien Jhebus had besind/
 En staagh in waerden hiel gelijck sijn eygen kind/
 Alsoo hy in sijn tyd uytstact in alle konsten/
 Dies soub Apollo/ tot een teken van sijn gonste/
 De Musen op sijn feeft/ en dese selfde eer/
 Doet om de selfde saect/ de selfd' Apollo weer
 Aen u kinds Wypdegom/ hy vult het hups met vzeugden/
 Sijn leben met gheluck/ tot loon van sijn deughden:
 Waer van de hooghste proef/ en't eelste tecken is/
 Het gheen hem nu gheschied dooz dees herbintenis/
 Waer in hy sal met vzeughd en met gheluck versamen
 Met haer/ die een Goddin in alles soub beschamen.
 De glozp van het land/ de kroone vande jeughd/
 De ware schilderp van d'onbebleekte deughd:
 Een Maeghd die nimmermeer ghenoegh kan sijn gheprezen/
 't Sp datmen van haer le'en wil spreken/ of haer wesen/
 De Gratien alle dite bewoonen haer ghemoed/
 Die hebben haer gheleerd/ ghekoesterd/ opgeboerd/
 Dies synse oock met mijn op dese feeft ghereden/
 Om noch eens haer vermaeck te scheppen uyt haer seden/
 Op dat voor peder een op dese Wyploft blyckt/

Dat zy in schoonhepd/ deugd/ noch herschepd niemand wiffcht.
 Wel IACOB BLOC 2 met u verlos sal ick dan enden
 Mijn redenen met u/ en na de jeughd mijn wenden/
 Dien ick voor alle dingh ben schuldigh aen te bien/
 't Gheluck aen u geschied/ aen haer noch te geschien.
 Wel Wypdegom en Wypd van d' Heere soo gesegepd/
 Dat noyt soo veel geluck een schepsel is vzeugend
 Op't rusteloose rond: gesegepd in u land.
 Ghesegend in't ghelacht/ gheseghend in't borstand/
 Ghesegend in't gheluck van wel ghewonnen haben/
 Ghesegend inden Geest van't reffelijcke gaben/
 Gesegepd in de liefd/ ghesegend in't ghemoed/
 Gesegepd inde stam/ die u heeft opgeboerd/
 Gesegepd in de glans van welghemaecte ledert/
 Gesegepd in't cieraet van cierehijcke seden:
 Ick wensch u veel ghelux/ en alles wat een mensch
 Soud konnen vanden Heer begeeren met een wensch.
 Dat ghy geluckighlyck mooght treden in de spozen/
 Waer in u vader heeft ghegangen u te bozen.
 Dat ghy in soete weeld u aengenamen tjd
 (Niet wetende van rouw noch teghen) verlijst.
 Dat ghy veel kinderen mooght uyt u stam sien ryfen/
 Die elck sal om haer deughd en om haar schoonhepd vrsen.
 Tot vrolfjckhepd van u/ tot nut en eer van haer/
 Dit wensch ick: wensch en tracht myn wensch te komen naer.
 Nu Musen tred doch voort/ en wild een Liedjen singen/
 Dewyl ick mijn bemoeyp met lieffelijcker dingen.
 Dewyl ick met mijn boleek op 't weeldighste berepd
 Het aengename Bed/ een Hof vol soetighepd:
 Waer op dat soete Paer so vrolfjck sullen rusten/
 En swemmen in een stroom van kittelende lusten.
 Nu vaert dan voort/ ick ga/ en maeck het Bed bequaem/
 Volgt Wypdegom en Wypd/ en lacht in Venus naem.

Stemme: Questa dolce Serena, fol: 25.

O Uyr vol vraljckheden!
 O uyr vol soetighepd!
 Die de vzeughd voor de jeughd,
 En haer leden,

Zoo aengenaem bereyd!
 O uyr! waer in de mensche
 De groote God luyt,
 Voor de rust, van sijn lust

Niet soub wenschen,
 Noch gaten willen zyn.
 2 O welkom moet ghy wesen,
 Vveest dubbeld wellekom,
 H 3

Die

I. STARTERS

Die de smart, in het hare
Sule ghesesen
Van onsen Bruydegom.
O uur die al zyn suchten,
Sijn droevigh ongeneughd,
En elend, haestigh wend
In ghenuchten
En aengename vreughd.

3 Wy sweeren u met glazen,
Ghevuld met Rinsche tyd,
Die wy graegh alle daegh
Vtblasen,
Dat ghy ons welkom sijt.

Dies elck een aen zyn mond leyd,
En drinckt hem schoontjes wyt,
Op de rust, op de lust
En ghesontheyd
Van Bruydegom en Bruyd.

4 Die in en Zee vol luffjes
Gaen swemmen dese nacht,
Daer de min, gheestigh in
Met veel kuffjes
Elck troeteld dat hy lacht.
Siet hoe de Bruyd'gom schaterd
Van vreughd, siet hoe sijn mond
Door't ghesicht, van sijn licht

Staet en waterd,
Hoe snackt hy naer de stond.

5 Hoewenscht hy naer de gangē
Die ta vond zyn te gaen:
Nu wel aen, waer na staen
VWy soo lang be?
't Is tijd voor haer te gaen
Na't aengenaeme bedde:
Het Hof vol soete weeld'
Daermen streeld, daermen speeld
Inde wedde,
Tot men een Erfjen teeld.

Ghesangh,

op de wyse: Ghy die my met u braef ghelact, &c.

1 Princesse die mijn stiel gebiedt / O Drou van mijn hart / Mercht op't onlpdelijck verdziet / En d'hebighe

smart / Die ick om dy / Gestadigh ly / Erbarmd u doch eens over my / Met suchten en klagen ver-

lijt ick mijn dagen / 't Is swaer te verdzaghen / Gelooft het wy.

- 2 't Sp wat ick doe/ ick dzinck/ ick eet/
 Ick slaep of ick waeck/
 Ick denck niet anders/ als met leet/
 Op u/ o mijn vermaeck!
 D frissche jeughd
 D wylse deughd/
 D omme-gang vol van geneughd/
 D trestighe zeden/
 D bloeiende reden/
 D aerdigheden
 En soete vzeughd.
- 3 By dese gaben syt ghy noch
 Heel vzaef gemanierd/
 Maer ach! u wzeede strasshepd doch
 Dit al we'er ontcierd/
 Ach lief/ beraedt
 D metter daedt/
 Of seght my selfs wat my mistaet/
 Waerom/ O Goddinne!
 Dooghdes van mijn sinnen/
 Ghy dus mijn minne
 Geheel versmaedt?
- 4 Seght/ ben ick kreupel? ben ick lam?
 Of ben ick mismaecht?
 Ben ick te nedzigh van stam?
 Of qualijck bespraecht?
 Of syt ghy soet/
 Op geld en goedt?

- Al heb ick des geen oberbloedt/
 Dat kan ick wel winnen/
 Lief laet ons beginnen/
 Maer trou van binnen
 In ons gemoedt.
- 5 Seer haest vergaet des Werelds schat/
 Dooz kriigh of dooz vrand/
 Maer 't aldergrootste Ryckdom/ dat
 Leyd in het verstand/
 De deughd/ die kan
 Licht maken/ van
 Een arm gesel een schat-ryck man/
 Jae in korte jaren
 Veel goets doen vergaren/
 Dus laet dat baren/
 En neemt my an.
- 6 Ick sal u dienen so ghetrouw/
 (Of 't sal my zyn leed)
 Als d' aldervzaeffste Man zyn Vrouw
 Op aerden opt deed/
 Soo u pet lust/
 Ick sal geen rust
 Opt hebben/ eer die sy gheblust/
 En wat ghy wild haten/
 Dat sal ick oock laten/
 Daer op in 't praten
 Word ghy ghekust.

Bruydt-Lofs-Gedicht,

Ter Eeren

H A N S A B B A S.

Ende

T I E D T I E R H A L A .

ALSO de groote glans van Phoebi gulde stralen,
 Verwackende verdween, ja gantsch begon te dalen,
 En in haer Broeders plaets de liefdeloose Maen,
 Met haer gestarden sleep quam aen den Hemel staen,
 Heeft oock de sachte slaep myn sluymmerighe oogen,
 Met haeren leem bekliemd, beneveld en betoogen.
 Ick lagh vast op myn bed, myn leden waren moe,
 Myn sinnen waren dood, myn ooghen waren toe,
 En (ist niet vreemd?) noch sagh ick langhs myn kamer treden
 Een blinckende Iuffrouw, vol Goddelycke zeden,
 Heusch, minlijck van ghelaet, van wesen soet en bly,
 Van oogen deftigh, maer seer lieflijck weer daer by,
 Geheel in't wit gekleed: sy hiel in hare handen
 Een suyver blinckend hart, dat staegh inwendigh branden:
 En op haer boesem stond een rol, waer uyt ick las
 Dat sy des Werelds vreughd, d'oprechte liefde was.

Dees Goddelycke Nymph begoft op't laetst te spelen,
 En met haer lieve tong soo gierelyck te quelen,
 Dit na-beschreven Liedt, dat myn verbaefde ziel,
 Sich selven te nemaal voor opghetogen hiel.

Stemme:

Suygere, schoone, Germaecklycke Maeghd.

1 **AE** *O LE houd doch u winden in toom,
 Laetse voorfichtighjes wyt haer holen varen.*

*Blauwe Neptune beslecht uwen stroom,
 Effend de golven van u verwoede baren;*

*Op dat met gheluck wreughd,
 Sonder teghenspoeden,*

*By zijn opperste gheneughd,
 Dwarfs door uwe vloeden,*

*De Bruydegom,, veyligh kom
 Van d' Hollandsche palen,*

*By de rust van zijn lust
 In de Friesche salen.*

2 *D'Eerbare, kuysche, deughdsame Jong-Vrouw,
 Diemen de spiegel des jenghds met recht mach noemen:*

*Die door haer seldsame schoonbeden sou
 Parssen een yeder om van haer lof te roemen.*

*Die in't bloeyen van haer jenghd
 Blinckt in brave zeden,*

Wijf beyd, heufcheyd, fchoonheyd, deughd
En fin-rijcke reden,
Hoopt en wacht dagh en nacht
Naer hem (haer beminde)
Die haer fiel soo bewiel,
Dat s' hem best besinde.

3 *Hierom o Heer, die het alles beheerd,*
Gund dat sy eerst met gheluck te saem vergaren:
Gheeft dan daer na dat haer voorspoed vermeerde,
En dat s' in vreughden verflyten al haer jaren.
Dat sy van gheen ongheluck,
Onheyls flincksche streken,
Schaden, twiften, droeve druck,
Weten oyt te spreken:
Maer dat sy, altijd blyen gherust'lijck leven,
Op dat Heer, sy n' d'eer,
Voor u gonste geven.

Soo sy dit had vol-cnd, is sy by my gheseten,
 En ick, nieuſ-gierigh, en begeerigh om te weten
 Wat datter wederom voor nieus op handen waer,
 Ben dus in het ghespreck ghetreden voort met haer.

O Goddelijcke maeghd! uyt wiens beleefde wesen
 De alderplomſte mensch fou alle deughden leſen,
 In wien de liefde blinckt, in wien de heufcheyd blaect,
 Ey ſeght my wie ghy zijt, en wat ghy by my maeckt.

Dewijl

Dewijl ghy 't my afvraeghd, antwoorden de Goddinne,
 Ick ben d'Oprechte liefd, des gaylheyds vyandinne,
 Die d'herten r'samen hecht van Bruyd en Bruydegom,
 Met sulcken vasten knoop, dat niemand die we'rom
 Door list, door twist, door haet, door nijd, door klapperyen,
 Vermagh t'ontbinden of aen stucken oyt te snyen,
 Al wat de gayle min door wellusts-vuyr aenhift,
 Scheyd in't ghemeen daer na de tweedracht ende twist.
 Maer daer de ware liefd, daer ick mijn zaet laet dalen,
 Vermagh gheen nijd, door tijd, my weer te rugh te halen,
 Ick blijf haer stadigh by, tot dat de swarte dood
 Den een van d'ander scheyd, en bergh'tse in zijn schoot.
 En wijl ick door de wil, van die mijn heeft ghesonden,
 En daeglijx noch bestierd, twee liefkens heb ghebonden,
 Twee zielen heb vereend, met desen soeten band.
 Waer door de ware liefd' in beyd haer herten brand,
 En eeuwich branden sal tot dat het lieve leven
 Een van hun beyden komt ten laesten te begheven:
 Begheer ick vriendelijck dat ghy tot haren lof,
 Een Bruyd-lofts-liedje maect, 't ontbreeckt u aen gheen stof,
 Veel longhmans, of sy schoon zijn treffelijck van goede,
 Sijn niet te min seer arm en kleyntjes van ghemoede,
 Sy blyven altijd t'huys te heng'len by den haerd
 En weten niet wat nut sich elders openbaerd:
 Maer dese Bruydegom, heeft in sijn teere jaren,
 Tot zyngheluck en eer, dat treffelyck ervaren,

Die kruyffende de zee, dat grondeloofte vocht,
 Veel Coninghrycken, en veel landen heeft befocht.
 Die Spagnien vyf jaer bereyfd heeft en door-wandeld,
 En daer seer treffelyck van wijd en syd ghehandeld.
 Italien doorsien, en den Venetiaen
 Met al zyn deftigheyd in syne steden staen.
 Castilyen beooght, Sicilien deur-toghen,
 Tot scherpingh syns vernufts, tot wellust synder ooghen,
 En and're landen meer. Soo wie syn stam bevracghd:
 't Syn sy daer Amsterdam haer hooghste roem op draeghd,
 Syn Vader oud en grys, bekroond met eer en schatten,
 Daer op de mag're Nyd, noyt met haer gift kon vatten,
 Is teghenwoordigh noch de Mede-Generael
 Comijs en Heerscher der Convoyen altemael:
 Dat treffelycke ampt, daer d'hooghe soo na wenschen,
 Bediend hy loffelyck met gonst van alle menschen,
 Verwervende daer door schat en een groote naem,
 En voor de reste zyn, sijn vrienden altesaem
 Met ampten hoogh en waerd tot op den dagh van heden
 Voorsien, dien sy met gonst op't loffelijckst bekleeden.
 Soo ghy syn jonghe jeughd, het bloeyen van syn tyd,
 Eens rypelijck aensiet, en hoe hy die verslijt,
 Met welcke een nuttigheyd en brave oeffeninghen,
 Hy al syn daghen weet met voordel door te bringhen,
 Tot lof van hem en syris: ick wed ghy segghen soud,
 Is hy van laren jongh, in wijsheyd is hy oud,

Marcus Aurelius de wyfte Keyfer van
 't Beroemde Róomsche rijck, hiel meer van soo een man,
 Die braef van zeden was, ervaren, rijck van sinnen,
 Die selver was bequaem om goed en eer te winnen;
 Als van een die op zijn voor-ouders eer en goed
 Droegh syn voorneemste pracht, en al syn hooge moed.
 En sels 't ghewonnen goed en d'eer nau kon bewaren,
 Ick laet dan staen veel goed en eer daer by vergaren,
 Maer die veel goed en eer van zyn voor-ouders erft,
 En daer noch meerder goed en eere by verwerfd,
 Door eyghen lust tot deughd, door eyghen naerstigheden,
 Door eyghen scherp vernuft, door eyghen goede zeden,
 Ghelijck den Bruydegom veel jaren heeft ghedaen,
 Daer hem de jonge jeughd met recht mach spieg'len aen,
 Ick woud' wel dat my eens de nyders segghen wouden,
 Watmen van sulcken man behoorlijk hoord te houden.
 Dit wist de wyse Maeghd, dit wist haer wyse Vaer,
 Die al de vreughde vond syns ouderdoms in haer,
 Waerom hy sorghe droegh, en dat met goede reden,
 Aen wien, en welcken man hy wou syn kind besteden,
 Want soode Philosooph, de wyse Heyden sprack,
 't Scheeld of den man het goed, of 't goed de man ontbrack,
 Maer daer het goed is, en een man die 't kan vermeeren,
 G'lyck *Abbas* heeft betoond, kan 't qualyck slim verkeeren.

Nu wat de lieve Bruyd, de spiegel vande jeughd,
 Het Hof van goede ze'en, de woon-plaets vande deughd,

Belanght, dat ick haer lof volkomen sou beschryven,
 Ick sou de gantsche nacht daer mede besich blyven,
 En rechten noch niet uyt, De Vaer van dese maeghd,
 Met eer' en groote roem sijn gryse hayren draeghd.
 't Welck 't vrije Frieslandt wel heeft tot haer nut ervaren,
 Alwaer hy in't begin van zyne jonghe jaren
 Verscheyden ampten heeft bediend, en naderhand
 Door zijn ghetrouheyd, deughd, vlijt, heuscheyd, goed verstand,
 Ontfangher is erweeld van al de Clooster. goeden,
 Die Friesland nu besit, en eertijds plach te voeden.
 Het welck hy trouwelijk ruym dry en dertigh jaer
 Bediend heeft, soo in vred', als 't oorloghs groot ghevaer,
 En heden noch bediend, ja soo diend na behooren,
 Dat hy ten acht'ren noyt, maer altijd is te vorch
 In 's rekeninghs besluyt, o lof van grooter waerd!
 Hoe weynigh vindmen nu die trouheyd op der aerd!
 En is het niet wel vreemd? noch vindmen fulcke menschen
 Die naer den onderganch van desen vromen wenschen:
 En trachten hem door Nijd zijn eer te scheuren af,
 Wiens lof de schande noyt een eenigh vleckjen gaf,
 Van zijn kinds-beenen of tot op den dagh van heden:
 Die niemand ergernis gafimmer aen zijn zeden.
 Dan doch, als men 't bedenckt, 't is hedens-daeghs de tijd
 Dat vrome worden van d'onvrome luy benijd.
 Maer die den Heer betroud, kan gantsch gheen laster deeren,
 Want op den last'raer selfs sal staegh de schande keeren.

Van dese vrome stam is dese schoone spruyt
 Ghesproten, die nu met *Hans Abbas* is de Bruydt,
 Die door d'aentrecklijckheyd van haer volmaeckte leden,
 Soo gierelijck besn'en van boven tot beneden,
 Haer heuschen ommegangh, haer deftighe ghelaet,
 Haer goedertieren aerd, haer redens schoon gieraet,
 Haer kuysche eerbaerheyd, haer aengheboren deughden,
 Haer soete nedrigheyd, haer pryselijcke vreughden,
 Haer treffelijck verstand, haer lieffelijck ghesicht,
 Haer brave seden daer sy yeder een met sticht,
 Haer yver tot Gods woordt, haer vroom en oprecht leven,
 De wijsheyd die sy in haer jeughd soo had verheven,
 In menigh braef longhman heeft liefd tot haer gebaerd,
 Dan d'Heer heeft (soo het schijnd) voor *Abbas* haer bewaerd,
 Wel d'Hemel wil haer soo veel vreughd te saem beraden,
 Als 't Haeghsche bos is in de Lent beknopt met bladen,
 En ghy, voldoet mijn eys, ick laet u nu alleen.
 Dit had sy nau gheseyd of d'ed'le Nymph verdween.
 'k Ontwaecten uyt mijn slaep, en sagh dat door mijn glazen,
 De heughelijcke Son sijn glans begon te blasen:
 Dies stond ick yligh op, en gaf my op de straet,
 Dicht by de waegh: daer sich de klap-school vinden laet,
 Daer heb ick datelijck de tydinghe ontfanghen,
 Dat *Tiedtje Rhala* had haer lieve Echt beganghen,
 Ick vraeghde strax, met wie? men seyde dat het was
 Een Hollander, ick docht, dit 's juyft die *Hans Abbas*

Daer

Daer my de liefde deed verganghen nacht van dromen:
 Dies heb ick datelijck myn gangh naer huys ghenomen:
 Om (volgens liefds bevel) een vrolijck Bruylofs-dicht,
 Tot lof van't lieve paer, te gheven in het licht.
 Wel dan ghewenste twee, dien God heeft willen voeghen,
 Ick wensch u beyden toe het opperste ghenoeghen:
 Dat Hymenæus met de lieve Grieksche Maeghd,
 Daer noch op dese dagh de gantsche Wer'ld van waeghd:
 Noch oock Thalassus de Romeyn met syn Sabync,
 Het welck een lof gebaerd heeft hem, en al de syne,
 So vredigh, heusch, beleefd, voor-spoedigh, aenghenaem,
 Eendrachtigh, lieflijck, soet, gheluckigh en bequaem
 Geleefd heeft, als ghy beyd te samen staegh sult leven:
 Dit wil de goede God u uyt ghenade gheven.
 Wel dan, ô *Bruydegom!* op dat ick u niet hou
 Te langh met mijn ghedicht, van u wel lieve vrou,
 En haer van al haer lust, (schoon sy na de manieren
 Van de gheveynsde *Bruyds* haer droevigh schijnd te tieren,)

Wensch ick u veel ghelux en al des Werelds lust:
 Hier op malkander eens uyt goeder herten kuff,
 De reste wijft sich selfs, daer moetmen niet van spreken,
 Dies sluyt ick mijn ghedicht, en laet het daer by steken.

E Y N D E.

Wuydt-Loft-Gefangh.

Stemme: Galjaerde Anglois, ofte: Trou min ick draegh, &c,

Op vrienden van dit paer / soo wel veruoeghd /
Dit paer / dat van den Hemel schijnd gheuoeghd /
Dit paer / dat d'Oppe-Heer te saem heeft willen
leeden /

En niemant / als alleen de dood / vermach te schep-
den:

Bereyden al te samen / om
Den Wuydt met haren Wuydegom
Gheluck / boozspoed / vermaeck en vzeughd /
Te wenschen met gheneghd.

Wenscht dat de liefd / die 't huwelyck begint /
Duur / tot de dood haers levens knoop ontbind /
Dat Hemel / Aerd en Hel / eer menghel booz malkander /
Als dat haer liefd' in haer / haer vzeughd in rou verander /

Dat sonder teghenspoed of druck /
Onheplen / twist en ongheluck
Sy moghen suten haeren thd /
Van alle ramp bedryfd.

En gasten weest van goeder herten bli /
Glick vzeugh hier booz sijn soete voerterp /
Waer toe is 't beynsen nut? wilt gheestigh onder 't spelen

En vzolghck liedrje met u liebe keeltjes quelen.

An dan ghy Amsterdamsche jeughd /
't Geselschap met u vzeughd verheughd /
En Friesen toond dooz blydschaps schijn /
Dat hier oock Geesten zyn.

De Wuydegom en Wuyd begeeren beyd /
Dat ghy haer vzeughd dooz utwe vzolghckhepd
Vermeerd / bereerd / vergroot / en alle onghenuchten
Verwerpt / veracht / verkeerd in lodderlycke kluchten.

't Sa d'yncht die Roemer rondom upt /
Op d'heyl van Wuydegom en Wuyd /
Wenscht dat magh worden binnen 't jaer /
Sp Moeder en hy Daer.

An maeghden doch de Wuydt soo niet beset /
Al schijnd sy schult / daer op booz al niet let.
Men weet wel dat haer hert ontfont met liefdens byer is /
Al beynst sy haer quansups om dat het de manier is.

Dus Jonghman's vaert daer by met boozt /
En vzeught de Wuyd doch daer sy hoorz /
Op dat de Wuydegom gheniet /
Het loon van sijn verdriet.

Klaegh-Liedt,

Over d'onthoofdinge van ARTHUR, Prince van Noortfolck,

Stemme. Comt Sheapherdes deck your heds.

1 Lief locksters van de min / Die booz zyn soete krachten / Bereypt huyf vesting in het pit van u ge-
dachten /

dachten/ Ach! treurd/ klaegd/ weend/ ick sie elendig hier verflagen/ De trouste Minnaer die—

d'Aerdbo - dem heeft gezagen.

2 Een Dienaer van syn Vrouw/
Van bukten en van binnen:
Standvastigh in syn trou/
En eerbaer in het minnen/
Soet-aerdigh/ bzaef van geest/
Winnuntend' schoon van leden
Is dese Dozst geweest/
Vol koninglijke zeden.

3 Des' ongemeene man/
Dit Beeld vol alle deughden/
De ware spiegel van
De minnelijcke vzeughden/
Die Venus tot een proef
Had van haer konst gekozen/
Die heeft (ach! 't is de doef)
Syn leven hier verlozen.

4 Alleenigh/ om dat hy
Getweest is wat te boozlijck
In syne minnerij/
Meer als hem was behooslijck:
Doch't ging in deughd en trou;
Maer sonder raed van Vrienden/
Dies hem den Hemel rou
In plaets van vzeughd verlienden.

5 O! spiegeld u aen't leedt/
Ghy jonghe jeughd van desen/
In't minnen niet te heet:
Maer wel bedacht wilt wesen/
Volghd doch u vrienden raedt/
En wild de gaptheypd myden/
So hebt ghy (hoe't beslaet)
Een toevlucht in u lyden.

Zy't hussen kay mey't niet Geel elck te passe maecken,
 Say sal den eenen dit, day dat dey ander laecken:
 Want g'lijck die aen de Ghegh yet houd Geel aenstoots lijd;
 Soo lijd hy in't gemeen Geel opspraecks, die Geel Gzijd.

Stemme :

1 Nachts doen een blaww gestarde kleeD Bedekten 't blaww Gewelf/ Docht

my ick sagh een kind dat kreet / En't was Cupido self : Die sloegh vast sijn ghe-

sicht om hoogh / En klaptten in sijn handen/ Ach! (seyd hy) ick wil myn ppen en mijn boog van

stonden aen verbranden.

2 't Wicht klaegden noch hoe langh hoe meer/

De tranen borsten upt/

En volden by sijn wangen neer/

Het maectten een gelupdt/

Dat het alder-hardste hart van steen

Sou tranen moeten braken/

Ach! (seyd hy) wanneer sal ick het peder een

Te passe konnen maken?

3 Sien ick eens Harders armoed aen/

En dwing eens Konings kind

Dat hy/door liefde/ nae haer te gaen

Met al sijn schat begint/

So houd' ick regel/maet/noch re'en/

Ich kan geen g'lycke raken:

Maer hoe soud' ick doch het konen peder een

So nau te passe maken?

4 Soo ick dan twee gelijcke voegh

In rijckdom by melkaer/

So ist: was hy niet rijck genoegh/

Al wyden hy een aer?

Een schoon? / hoewel van midd'len kleen/

So mocht haer armoed staken:

Maer hoe soud' ick doch het konen peder een

So nau te passe maken?

5 Voegh ick dan t'saem twee ongeleerd/

Om't smalen eens t'ontgaen/

So ist: ey siet/ dit's recht verkeerd/

Dees heeft hy niet gedaen/

Was nu noch een wys van hun tweek/

Die mocht vooz'd' ander waken:

Maer hoe soud' ick doch het konen peder een

So nau te passe maken?

6 So ick dan / dien ick 't wijste ken/
 Doegh by een rechte Wepd/
 Ist voort / nu heeft een wyse Den
 Een ey in 't kiedt geleyd/
 Het geen hy prijst / sal (soo ick meen)
 Syn Wpf wel dapper laken:
 Maer hoe soud' ick doch het konen peder een
 So nau te passe maken?

7 So ick dan twee geleerde pyn
 Te voegen / om een pyps/
 So ist / dees twee / die sullen syn
 Een pder een te wps/
 D' een geeft hy 't al/en d' ander geen
 Geluck in syne saken/
 Maer hoe soud' ick doch het konen peder een
 So nau te passe maken?

8 Want / g'lyck die aen den wegh yet bond /
 Veel aenstoets lyden moet/
 So oock den selfden regel houd
 't Geen men in 't bypen doet/
 Als d' een sepd iae / sepd d' ander neen/
 Elck pooghd mijn lof t' ontschaken/
 Maer ick denck / hoe soud' ick het een peder een
 Te passe konen maken?

9 Wt was 't / midts schoot hy my een pyl/
 En hy teegh voort op de reys/
 Hy lachten / dies ick inder pl
 Dem peurden naer syn bleys/
 Maer hy bloogh booz sint felten heen/
 En liet mijn hart staen blaken.
 Komt het dus (docht ick) dat ghy het peder een
 Niet kond te passe maken?

Stimme:

What if a Daye, or a moneth, or a yeare.

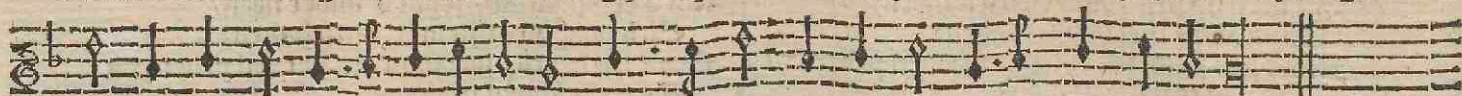
1 Supbere / schoone / vermaecklijcke Maegd / Van de Natura begaest met hooge gaven / Segt doch waer:

om myn elend' u behaegd? En dat ghy my dus alleenig hier doet dzaben? Sult ghy u niet mij-en

Van u Dienaer te plagen/ die niet langher lij-en kan/ noch in't hart verdragen/ t'wreed ge-

laet/ dat ghy slaet op hem t'allen tyde/ Sal de dood uyt syn nood end'lijck hem bevyden.

2 **A**l wat in't dal vanden bal hier in' trond
 Leest/ ofte sweeft/ dat begeeft sich tot de ruste/
 Maer/ ick moet swaerlijck/ gebaerlijck getwond
 Treen/ vol geveen hier alleenigh in onruste:
 Schoone Son/ myn troost/ myn hart/
 Al laet ghy my klaghen/
 'k Hoop niet dat ghy in myn smart
 Hebt nochtans behagen/
 Lieve vzeught van mijn jeughd/
 Dus kan ick niet leven.
 Wilt my noch/ bidd' ick/ doch
 Gens ghenade geven.

3 **M**erckt/ o Jongfrou/ op de trou van mijn min
 En het gewichte van myn standvastigheden/
 Heb (ick niet stadigh gebied/ als Goddin
 W/ myn vermaeck) en u gonsten aengebeden!
 Sult ghy dan myn trouwighepd
 (O mijn overschoone!)
 Met so wreed/ en straf belepd
 Wederom belonen
 Tegens reen! Ick hoop neen/
 Of ick jae moet vzeesen/
 Want ick weet/ schoon en wreed
 Kan by een niet wesen.

Ver-Gaef.

Eer-Gaef,

Op de Bruylofts-Feest van *Toncker*

FREDERICK VAN INTHEMA,

En *luffrouw*

HELENA HUSEMANS.

Manx gheleden / doen ick 's Hemels blaenwebo-
ghen

Sagh tierlyck over al bezonckt met gulden oo-
ghen/

En dat de silb're Maen/ de suster bande Son/
haer dagh-gelijcke glans te geven eerst begon.

Heeft my het lieflyck we'er al lockende ghebeden/
Om lanx de straten mijn een weynigh te verreden.

Ich had niet langh ghegarn/ of ick was metter haest

Omcingeld van een Wolck verwonderd en verbaesd/
Den Hemel vol gesternt/ vol heldere tieraden/

Verwisselden syn glans in dypfiere ghewaden.

Ich sagh vast om end' om/ ick dacht wat dzoes is dit?

Den ick in Plutoos hol? 't is swarter hier als gir.

Dit's wis een robery/ waer in een groot ghebaer leyd/
Het woord was nau gheseyd/ of ick sagh weer een klachtheyd

Recht midden inde Wolck/waer in Cupido stond/
En lachten in syn buyst mer opgespalckten mond/

En riep/ staet/ Staeter staet/ ghy sult hier een ghesichte

Stien/ daer ghy stof genoegh sult hebben van te dichtren.

Woozt docht my dat ick sagh een treffelyck gebou/
Waer booz een Jonghman/gantsch bedoben in de rou

Singh wandelen/dien ick vast dees ghelijcke woorden/
Mer een benaide stem/ vol lichten/spycken hoorzen.

Ach! (seyd hy) lieve vrou/ ghy pyn-banck van mijn hart!

Hoe langhe sal ick noch volherden inde smart?

Hoe kondt ghy/ o Goddin/ dit vzaegh ick/langher leyden

Dat ick dus troosteloos verlijt mijn jonghe yden?

Terwijl al watter is/ ja al wat adem heeft/
Sich tot de stille rust en tot de slaep begeeft.

Terwijl het schubbigh Dee/de Wiffchen in de stroomen/
De Dieren op het veld/ de Vogels inde boomen/
De Wyen in hun kozf/ de Mieren/ ja al 't gheen/
Wat vanden Hemel opt de gulde Son betcheen/
Reemt in de soete slaep syn opperste behaghen/
Soo leyd u dienaer booz u doode deur te klagheit.

Hier leyd hy upghestreckt/ hier leyd hy en beschreyd

Sijn onbeloonde min/ en u hertneckigheyd/
Hoe kan een sachte vrou soo groote wreedheyd toonen/
Of in soo schoonen bozst/ soo wreeden herte woonen?

Hoe sijt ghy teghens mijn/ Goddinne doch dus straf/
Die u mijn leven langh daer toe gheen oozsaeck gaf?

Ich heb u noyt misdaen/ of ghy soud moeten mienen/
Dat dat sou sijn geschied door trouwelijck te dienen

D/ dien ick booz mijn heyl en mijn welbaren hou/
En sonder wien ick niet een uure leven sou/
Verboozd mijn doch in't end/ o voedsel van mijn leven!

Die my het selfde weer kond' nemen ofte gheben.

Och! of ghy door een spleet/ of door een venster saeghd/
Het sjen van u vriend en hoorzen hoe hy klaeghd/
Wiffchien of u Goddin/ mijn overdzoebe woorden/
Noch endelijcken tot barmhertigheyd bekoorzen.

Helena, lieve lief/ 't is nu in't derde Jaer

Dat ick u heb gediend/ ach! 't lpen is te swaer.

So veer daer nu een boogh/ een yzof-stuck bande trouwen/
En de stantvastigheyd der minnaers tot him voutwen

Was/g' ick als in den tjd van Amadys den Held /
 Ick sou op't hooght daer als verwiner spr gesteld/
 Ick min/ick min/ick min/en dat sonder genieten/
 Ach! lieflycke lief/wien sou dat niet verdrieten?
 Ghy sijn de Ster en twit daer mijn gheneghenhepd
 Sijn uysterf ooghen merck alleen heeft opghelepd.
 O liefde/liebe lief/door d'zinght al mijn ghedachten/
 En teelt in mijn ghemoed een d'angh van bitt're klachten/
 So dat ick sozgh/helaes! dat d'ende van mijn pijn/
 Niet dan de bitt're dood/sal noch ten laetsten zyn.
 Verdien ick't sterben dan om dat ick u/Goddinne
 Meer als mijn eppen liff en al de wer'ld beminne?
 Alth' liden/bitt're pijn/mijn druck is dat u b'zueghd?
 Ach! ik hoop niet dat ghy u in mijn verdriet verbeughd/
 Kon ick u't binneste van mijn ghedachten toonen/
 Daer soud ghy u/o lief / na't leven in sien wonen/
 Daer soud ghy u dan sien/ick sweer u/dat ghelwis
 O liefde in mijn hert soo diep ghelwazelt is /
 Datmen het selfde eer aen stucken van malkand'ren
 Sou scheuren/als u min daer wt te doen verand'ren.
 Waer op Cupido/bziend/hoer klaegt ghy doch soo seer?
 Wil u / u liefste niet/wat 's dat? men vint'er meer/
 Veracht sy u gebeen/wat wilt ghy langer beyden /
 Volghd my/ick sal u naer een ander lief gheleiden.
 Wie haer in schoonhepd beer te boben gaet ghelwis
 En bet'er doch als sy/u liefde waerdigh is.
 Waer op de Jonghman weer/o God/wat moegd ghy praten?
 Doe soud' ick mijn Goddin myn Engel konnen laten?
 Eer sou de gulde Son zyn schynen laten staen/
 Eer sou de diepe zee upt d' ooghen en bergaen/
 Eer sou de felle dood my schepden van het leven/
 Als my/mijn waerde lief in't minste doen begheven.
 Jae so men noch op't laest/als Charon in syn boot
 Ons sielen ober St'he komt boeren naer ons dood/
 Een peder zyn Goddin kan vierigh weer b'vinnen/
 Ick sal het meer als opt daer op een nien beginnen.
 't Waer wel (sprack't wicht) maer waer toe wild ghy langhe
 Delwyl sy niet op u/noch u geklag wil achten/ (wachten
 't Is gekhepd dat ghy mind die u niet minnen wil,
 Waer op de Jonghman weer/ep sil Cupido sil/

Loffelycke dingen daer soo veel is aen geleghen/
 En worden niet dan door seer groote moept verkregghen.
 Ick kan mijn Simph soo seer niet dienen/of ick ges
 Dat sy noch thien-mael meer van diensten waerdigh is.
 En of sy booz een tjd versmaet al mijn ghebeden/
 Dat wylt ick anders niet als mijn onwaerdigheden.
 Wel is sy dan soo schoon? Wat vzaeghd ghy 't? 't is een vrou
 Te nobel dat een mensch daer op verlieben sou.
 De schoonhepd al te saem magh ick byphertigh roemen/
 In haer te zyn vergaerd diemen sou konnen noemen/
 Men secht dat Zeuxis/die de wyltberoemste Geest
 Is inde schilder-konst van synen tjd gheweest/
 Doen hy Zimonem sou in haer vergulde Tenten
 Gantsch lofflyck beelden upt booz die van Agrigenten/
 De dochters altesaem/dier waren in de Stadt
 Geent uptgesonderd/heet gants naecht booz hem ghehad/
 Wt welck hy v'ff van d'alder schoonste heeft verkozen/
 Tot dienste van het werck het welck hy hadde bozen/
 En upt dees v'ff heeft hy van elc het schoonst ghebeest
 Ghenomen/om alsoo te maken't v'zabe beeld.
 Maer had hy mijn Goddin/mijn Son/ghesien nae't leven/
 Hy had by haer alleen/niet by de v'ff ghebleven.
 So veer Helena /daer gantsch Grieken land van roemd/
 En haer de schoonste boben alle schoonen noemd/
 In't minsten waerdigh was te worden bergheleken/
 By dees Helena soo/so waft een moedigh teken
 Van Hector/dat hy sep/siet daer d' upt heemsche vrou/
 Daermen thien ander jaer noch kr'gh om boeren sou.
 Och! dat de liefde van d' upmuntende Goddinne/
 Met loutere geweld van wapens waer te winne!
 Gheen tocht en sou soo swaer my ballen/of ick sou
 My stellen in't ghebaer ter liefde van mijn vrou.
 Want 's is in als volmaecht / men kan geen d'enght versteren/
 Of 's is daer mer op't hooght begaefd in haer manieren/
 Haer ober v'zabe Geest word loffelyck geboed/
 Sy heeft een Conitex hert/cen Princelijck ghemoed/
 's is Goddelijck verciert met creffelycke seden/
 En wat welspreekenthepd in't kab'len van haer reden/
 Wat spief vinnigh vernuft/daer dapper veel aenhanght/
 Wat wylshepd/wat verstant/wat v'fth'gh'epd belanght.

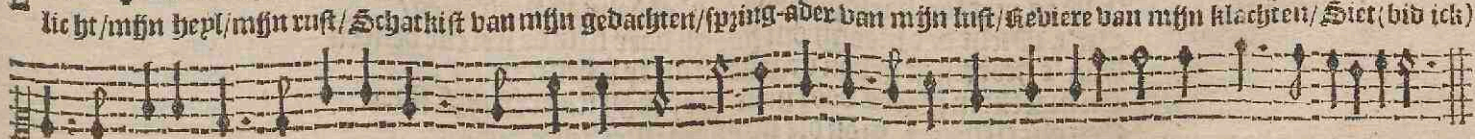
Verdiend

Verdiend mijn waerde Vrouw (en dat met alder eeren)
 Een Coningrijk dat groot van macht is te regeren.
 Seyd niemand dat is wind / en tegen re'en / want hoe?
 Het heerschen komt de Mans / en niet de Vrouwen toe.
 Ick segg' / dat ick wel graegh wist / waerom dat de Vrouwen
 Soo wel niet als de Mans een Land regieren souwen?
 Heeft niet Elisabeth ruym veertigh Jaer gemand/
 En loffelyck bestuurt het moedigh Engeland/
 Wat schort de Vrouwen doch? manhaftige gedachten?
 O neen! Aftages doen hy met al sijn krachten
 Der Persen heyt aen greep / en haer soo fel bestreed/
 Dat hy hant / gantsch vertsaegd / al t samen bluchten deed/
 Doe sprongen booz den dagh haer Moeders en haer Wypen/
 En riepen: Mannen staet / waer Sonder wild ghy blyven?
 Keerd weder na de scyde / De Mannen bleven staen/
 En sagen gantsch bedruucht haer troose Wypen aen.
 Wat deed dit Vrouw-volck doen? sy hesten op haer kleeren/
 En riepen: wild ghy dan niet na de scyde toe keeren/
 Kom blucht hier inde buyck / Kom blucht hier in het lyp/
 Een peder van sijn Moer / een peder van sijn Wyf.
 De Mannen / doen sy dese moedighhepd aensagen/
 Bestonden flux de krygh weer op een nieu te wagen.
 Sy togen pligh heen / en met een groot geschreeuw/
 Greep elck de Wyand aen / en bocht gelyck een Leeuw/
 So dat sy / so verbaest / Aftagem besprongen/
 Dat winnende de scyde / sy hem in't eynde vongen.
 Mijn moedige Princes / gelyoten upt den strand/
 Waer noyt yet anders upt als byzome Helden quam/
 So beer sy inde tyd der trotsche Amazonen/
 Daer Hercules sijn macht nau doyste legen tonen/
 Geleest had / och sy had dooz haer grootmoedighhepd /
 Een alder-grootsten roem van allen in gelepd.
 Waer op Cupido / wel / ghy hebt u ionge leven
 Tot huyden op den dagh / oock tot de krygh begeben/
 En ober al betoond u groote moedighhepd/
 Dus is het tegen re'en / dat u / u lief ontfepd/
 So beer als ick u twee te samen kon gelepden/
 Daer wies versker een Achilles upt u bepden/
 Dus steld u hart gerust : ick bliegh terstond by haer/
 En eer ick weder kom soo is het Hylpck klaer.
 Och! (sprack de Jongman) so ghy by mijn lief wild bliegen/
 En soeken haer in slaep met myne min te wiegen/
 Geest haer te kennen doch / (komt het u inden sin)
 Hoe trouwelyck en hoe stantvastigh ick haer min.
 En schenckt haer boozt dit Lied / 't welck ick booz alle dingen/
 D noch booz u verreck eens moet te bozen singen.

Stemme : I. have a love so fair, so Constant firme and kinde.

1 Vrouw-boedster van myn jeugd / Meesterse van myn sinnen / mijn hoop / mijn troost / mijn vzeugd / mijn supbere Godinne / mijn
 licht / mijn heyl / mijn rust / Schakist van mijn gedachten / spring-ader van mijn lust / Gebiere van mijn klachten / Siet (bid ick)

hoe / ick ben te moe / Siet hoe ick quijn / deur druck en pijn / End dat om dy / ach lief lost my int ende / Doch eens upt dees elende.

I. STARTERS

2. Ooꝛfaeck van mijn min!
 Hoe laet ghy my dus klagen?
 Ick hoop niet dat ghy in
 Myn lpen hebt behaghen.
 Siet hoe ghewilligh dat
 Ick ben om u te dienen/
 Ach! wilt my daer voor wat
 Doch van u gonst verlienen.
 Popt Minnaer heeft/den dagh beleefd/
 Die zijn Goddin/met sulcke min/
 Stantvastighepd/en trouwighepd beminde
 Als ghy mijn lief sult binde.

3. Sult ghy(o! al mijn vzeughd/
 O gloꝛ der Goddinnen)
 Over schoone jeughd
 Dus slyten sonder minnen?
 Dencht by u selfs met gonst
 Dat dese brabe leden
 Die uyt de hooghste konst
 Natuur dus heeft besneden
 De snelle tijd/die niemand myd
 Deur d' ouderdom sal maerken krom
 En ghy sult dan/het bloepen van u jeughde
 Quyt wesen sonder vzeughde.

4. Jupijn was noyt soo seer
 Verhit in suoeperijen/
 Of ick ben noch veel meer
 Verhit in 't eerbaer vzyen.
 Popt Hercules oock me
 Heeft soo gebrand in 't minnen
 Om synen Omphale
 Doen sy hem leerde spinnen:
 Als ick om u/ Ach! weest niet schu
 Waer mint my weer/want niet ick meer
 Begeer tot loon/van u (mijn schoon Goddine
 Als min voor weder-minne.

5. En soo ghy my die gonst
 (Mijn Engel) wilt verlienen
 Ick sal met alle konst
 Val mijn leven dienen/
 Ghy sult o schoone Maeghd
 Dat sien u blydste daghen
 Want al wat u behaeghd
 Lief dat sal my behagheit
 Wat u verheughd/sal zyn mijn vzeughd
 En soo daer pet/goddin gheschiet
 Waer ober ghy/in 't minste my mengt klagen
 Dat sal mijn ziel mis/haghen.

Cupido.

Dat lied is vraef ghemaecht/kom ick bliegh daed'lyck heen.
 't Was niet soo haest ghesepd of d' Edelman verdween/
 En 't Wicht dat vloogh om hoogh daer flux de stercke deuren
 Van 't heerelyck gebou begonden op te scheuren/
 En maecten plaets voor hem/daer sagh ick tresslyck staen
 Een overschoone vrou die hy aldus sprack aen;

Cupidinis

Cupidinis aen-spraeck tot Helena.

Goddinne van u t'ijdt / ten rechten waerd genoomd/
 De grootste hobaerdy daer sich Natuur op roemd.
 Wtmuntende Princses / cieraed van dese landen/
 Ghy die des Minnaers hert gelyck een vper doet
 vanden.

Ober vzaue vjou / dien d'hemel heeft bereerd/
 Met alles wat opt mensch heeft van de Go'on begeerd.
 Ick wensch u veel gheluce / ick die elck weet te wonden
 Com hier aen u (o Son / de schoonheyt selfs) ghesonden
 Van een die u so seer / soo dapper heeft besint
 Dat hy u gunst te meer als al de werelt mint
 Een moedich / edel spruyt / so vzaef gestelt van leden/
 Dat Venus selfs haer min sou graegh aen hem besteden/
 Wat 's lichaems schoonheyt roerd / te boven gaende wist
 Narcissum / Paridem / ia vermand van sijn t'ijdt/
 In moedigheyt / gelyck den grooten Alexander
 In wijsheyt en in deughd / Blissim of een ander/
 Had Venus de Goddin u Minnaer opt gesien/
 Ach! hoe gewilligh sou'd' sy hem haer minne sien/
 Ick heb wel eer ghekend mijn's Moeders lief Abonias
 Maer 'k sweer u by mijn thoon dat hy niet half so schoos was.
 Waer op de Juf-vrouw weer / wat is het voor een Man/
 Die u so seer behaeght: hoe roemt ghy daer so van-
 De gheen daer ick van spraeck / en u dus raed' te minnen
 Is Ere drick Inthiema (sprack hy) vol kloecke sinnen/
 Ghespyoten uyt den Stam die voortijds inde Stadt
 Van Woorkum haer ghebiedt op 'r hoogste heeft ghehadt/
 Wiens ober groot- Vader Tiberius den outwen
 Ghenaemt / met grooter eer / deed' binnen Woorkum bouwen
 Een ober-sterck Casteel van dofsien op end' op
 Met klaer gegoten kalck gevult tot op den top/
 Waer van de muren (so de Schypvers ons verklaren)
 Wel rupm een badem dick aen alle kanten waren/
 Een treffelijck gebou / so hoog / so sterck gelwocht/
 Datmen de gantsche Stadt / daer licht door dwinghen mocht/
 Een slot waer van men veel gewelds mocht sien geschieden/
 En om sijn heerschepp gebreest van alle leden/

Welck om sijn groote kracht so dapper was besaemt/
 Wat het van peder wert Inthiema dwangh ghenaemt:
 Doozwaer een grooten roem daer veel aen is ghelegent
 Nu is hy insgelycks van sijn groot-Moeders wegen
 Ghespyoten uyt den Stam en 't ober Edel huys
 Van Hanckama het welck wel eer het wreet gespups
 Den dollen swarten hooz / dat Friesland so quam plagent/
 Heeft met ghewapend' handt gans inde vlucht geklagen/
 En so 't verwoesten van hun Vader-landt beledi/
 Ja tot haer groote nut van dese best gered/
 Die segg ick een Casteel van overgroote krachtent
 Met p're deuren / en doozsien mei dieye grachten/
 In Ehael bewoonden 't welck dooz Friesland was besaemt/
 En van een peder Hanckanama wierd ghenaemt.
 Nu dit en acht ick niet: want rechte Edelkommen
 En sijn die ghene niet die van him anders kommen/
 Maer dat sijn Edel-lien: en eeren him gellacht
 Die daden brenghen doozt diemen recht Edel acht:
 En niet ghelyck een Boer / faech blyben' huys te leggen/
 Maer maken datmen wist weet van him lof te seggen.
 Wat nu doet doch een kaers die men hond inde handt/
 Alisse noch soo groot / want'erle niet en brandt:
 Die op sijn Ouders lof en daden hoch wil roemen/
 Ja sich daerom met vracht heel groot van Adel noemen/
 En rechten selfs niet uyt / die acht ick niet een heet/
 't Sy of hem d'Escl met des Aentwen huyp bekleet/
 Hy schijnt wel by wat mans maer det ft met schoons bed: pbe
 Want 't is een Escl en het moet een Escl blyben.
 Maer u / u Minnaer is al van een ander gheest
 En loffelick gemoet gedreben faech ghewee ft/
 Want so men niet en kan bestoppen ware blammen/
 So diech of 't schijnt op 't laest / so gaet het met te stammen.
 Een rechten Edelman sal dooz sijn manlykheyt
 Woen blycken 't geen in sijn gemoet begraben leyd/
 De deughd maecht Edel / en die dan recht na dien sin leeft/
 Welcoont sijn Adel best / want 't bat geeft uyt dat 't in heeft.
 W Minnaer in sijn iughd wierd dooz sijn vaer van kant
 Om te studeren heen ghestuurt naer Engelandt /
 Maer 't was niet 't gheen hy socht / daer waren and'ze gaben
 In sijn manhaftigh hart en cel gemoed begraben.

Hy trock (boozwaer ick beef dat ick het schijff / want hoe?
 't Was in sijn ted're jenghd) recht naer Oostende toe/
 Na 't vzeesselijck gelupd/ en 't ysselijck ghedonder
 Dan 't huzillende gheschut/ o wonder boven wonder!
 Hy komt eerst van sijn moer / en had noyt kuygh gesien/
 En komt strax in het heest sijn grootste proef-suck brient.
 Nu in dit wyeed' Oostend' al waer men daeghlijcks beident
 So seer veel Edeloms en menich dypsent Helden/
 In 't blick'ren van 't gewey / in 't blaek'ren van het vier/
 In 't spyzinghen van het Crupd/ in 't dond'rich schuts getier/
 Daer heeft hy met sijn Broer (na dat ick het bereken)
 De Staten wel ghedrend ruypt ses-en-dertich weken/
 Dypwilligh/ sonder dwangh/ van dat hy eerst begoft:
 Tot dat hy weder keerd' al op sijn eygen kost/
 En is daer op het laetst / niet dooz de gonck van vrienden)
 Maer om hun daden wil die het op 't hoochst verdiente/
 Om haer manhaftigheyt en onbertsaeghd' gemoedt/
 Het welck den Adel op het klaerste blijcken doet/
 D Minnaer/ Wend'ich/ die den pber daer toe pozden/
 Sijn Broeder oock mer een/ een Capiteyn gheworden:
 En keerden/ na dat sy daer hadden hooch Geplant
 Tropheen van hun lof/ weer nae haer Vader-landt.
 O loffelijcke roem/ daer heeft noch ellef-taren
 D Dienaer om sijn hooft/ het waendel laten varen:
 Maer doen de Trebis quam/ en daer gheen kuygh was meer/
 Doen gingh sijn eel gemoet (begeertig na de eer)
 Hem naer een ander landt te trecken dapper raden/
 Om daer oock blijck te doen van zyn manhafte daden/
 Want hier sijn ionghe ienghd te spten in de rust/
 Was teghen sijn ghemoed/ het stryden was sijn lust.
 Hy koste niet gheijck een Trebis Crichman leven/
 Dus heeft hy hem na 't land/ daer 't kuygh was / weer begeft/
 En mer Reynold / sijn Broer/ twee Coningen van macht/
 Als Capiteyns gebiend/ en steeds na eer getracht/
 Als Dupbels teghens haeren vpyant / yet ontsiente:
 Als Enghels haer getoond weer teghen alle vpiendert.
 En doe de kuygh ge-end / doen d'ober-wyedeertwif/
 En 't bloedigh oorloogh dooz de vrede was bestit.
 De Herten die sy daer als onbertsaeghde Helden/
 Wepd' hadden trouw gebiend te water en te velden/

Die hebben haer met schat gant sch rijckelijck beloond/
 En booz haer trouwe dienst seer groote eer betoond/
 Dus trocken sy naer hups / en lieten daer tot glorie/
 Tropheen op gherecht / ten eenwighen memozie.
 Sijn Broeders alle drie / daer hy de vierd van is
 Die hebben haer ghetoond so loffelijck ghelwis/
 Darmen recht se gghen mach/ en niemands lof vermind'ren
 So men't Gos-Depart had/ hier hadmen vier Heems-kind'ren.
 En sulcken Minnaer trou/ Goddin/ behoort ghy die
 Te laten so bergaen ghelijck ick blijckelijck sie?
 Kan in een schoon gelaet so groote wzeerheyt woonen?
 Gelfck ghy dagh op dagh schijnd regens hem te toonen?
 Hem / segh ick/ wiens gedaent de kuyssche iacht Godin/
 Ick late Venus staen sou dwingen tot sijn min?
 En die hem heeft alst getoont ter goeder trouwen/
 Een Hector inde stryd/ een Paris by de Dronwen/
 Neemt daer/ neemt daer een pyl geschoten in u borst/
 En 'k woude dat ghy hem nu eens weder streben doost/
 Ick wed ghy soud seer haest vernemen dat het sotheit
 Waer/ booz een sterckijck Mensch te streven regen Godtheit.
 Wech was de Juffrou boort/ wech was 't gebou/ en hy
 (Te weten Cupido) quam wederom by my/
 Seggende: Starter, hou/ wat sust ghy daer beneden?
 't Was Fredrick Inthiema dien ghy hier eerst saeght treden/
 De Dronu dien ghy om hooch saeght sitten inde glans
 Dat was de schoone Son Helena Hussemans.
 Wees twee sullen booztaen als man en wiff verkeerene
 Dus dicht haer inder pl een Dyplosts Lied ter eeren/
 Een Dyplosts Lied daer in ghy niet mer al bergeert/
 Dan 't geen ghy hebt gesien/ en wat ghy wyder weet/
 Laet ick u med begaen/ ghy hoest daer toe gheen tolcke.
 Mits was Cupido wech/ en mits verdwonen de wolcke.
 Ick gaf my boozt na hups/ nam pen inckt en papier/
 En schreef daer op het geen ghy hebt gelesen hier.
 Wel dan/ gewenste paer/ dien d' Hemel heeft gesegend
 Met alles wat opt Mensch op aerden is bejegend/
 Met schoonheyt/ denckden/ roem/ o eer van u geslacht!
 Ter goeder nyt heeft Godt u beyden 't saem gebracht.
 Ick wensch u dat ghy moocht so veel ghelucks bekamen
 Als sanden sijn in Zee/ en bladen op de Bomen/

Ick wensch u dat de bzenghd daer ghy nu in begint/
 Mach duren tot de dood u leven oberwind.
 En dat ghy/ als een Vest / Ruyt buyten utwe deuren
 Quae-tougen/ die altyd doen ware Liebe treuren.
 Nu Muse stil/ houd op / de lieflycke Bruyt
 Die wachter nae dat ick het mer de geck beslyt.
 Jae wel Zhou Bruyt / ia wel / ick ben niet heel bedrogen/
 Ick sie het aen u neus/ ick sie het aen u oogen/
 Ick sie 't aen u gelonck / en alle u gedaent/
 Dat ghy my tot het end van myn Gedicht vermaend.
 Ick ben (dus weet ick wel hoe dat een Zhou te moed/ /is)
 Gebozen in een Helm / ick sie meer als my goed/ /is.
 Het beynsen is vergeefs / ick kan 't seer wel verstaen/
 't Is vooz den krenyelen seer quaed om manck te gaen/
 Ghy wild nu oock (hoe wel u edel hart vol vier/ /is)
 Quansups wat stemmigh sien/ om dat het de manier/ /is/

Wat 'k hoop niet dat ghy zyt vooz dese sryd verbaert/
 Waer was een soldaet / en die u heeft gebaerd
 Een dochter van een Heldt / so dat ick na 't vermoen/ /gis
 Dat ghy te meer wel weet hoe 't inde krygh te doen/ /is.
 Nu Jufferkens wel aen / gaet met de Bruydt doch vooz/
 En neemtse hier van daen / en bzengtse daer se hoorz.
 De Bruydgom mist de Bruydt / nu wil hy van ons scheyden/
 Wel moedigh held / wy sullen u by haer geleyden/
 Gaet heen/ gaet bluscht nu uyt her vanden van u tochts/
 Gaet sweet nu bylyck uyt u sonderlinghe koozts/
 En als ghy in u bzenghd leght / denckt in u gedachten/
 O lieffelycke Lam/ dits vooz myn langhe wachten.
 Nu Jufferkens wel aen / geeft haer den laetsen soen
 „Het ghene dat ghy laet dat sal de Bruydgom doen/
 En schickt u daer war na/ soo veer ghy wel wilt varen/
 Dat dese Bruyloft mach een ander Bruyloft varen.

Ghesangh/ Stem: 't Aerdrijck gheheel end' al ontluuyckt, in dese groene Meije.

I Loflycke vrienden/ hier vergaerd/ Wild op de blyde wetten Van dese Feezste letten/ Die hier de meeste

bzenghde baert/ En d'alderbraeffste pzetten/ Die salmen 't hooghste setten/ De Bruydegom be-

dingt Dat niemand yet voozbringt/ 't Welck d'Ed'le bzengh bedwingt/ Waer dat een pder

singt/ Bly hartigh danst en springt/ En gantsch gheen bzenghde wil beletten.

Dit is doch voor den Bruydegom
 Den soetsten nacht der nachten/
 't Loon voor syn lange wachten:
 Dies singt/danst/springt al t' samen om/
 Wilt na de vzeughde trachten
 Het hart/sin/en gedachten.
 Sp beyde syn bekoord/
 Om te hoozen datmen hoorde/
 Dat een veder met een woord
 Bzeng vzeemde kluchten hoorde/
 Naer alle vzeughde spoorde/
 En al wat blyschap steurt/verachten.

Wenscht met my toe den Bruydegom
 En Bzupt/des Heeren zegen/
 Daer veel is aen gelegen.
 Wel liebe Daer/wy hier rondom
 Tot uwen dienst genegen/
 Wenschen u alder wegen

Geluck tot deser uur/
 En dat het soet noch suur/
 Dooz haet noch nijts gegluur/
 Weliefde niet verbuur/
 Maer datse Eeuwich duur/
 Dit geue God dat n bejegen.

Wel Noble Zufferkens wel-aen
 Wild dan de Bruyd'gom vedde/
 Helpt doch de Bruyd te bedde.
 Stil/stil Zuffrouw/het sal wel gaen/
 Ghy hoeft dus niet te pepnsen.
 Noch u voor ons te vepnsen/
 O soete liebe Bzupt!
 Dit's een ding dat niet beduydt/
 So dat ick nu besluyt/
 Het vepnsigh kleed moet uyt/
 Want dat ghy voor dit krupt
 Niet vzeesen sult wil ick wel wedde.

Nieuw-Jaer,

Stemme. Gelyck als de witte Swane, &c.

O myn pemand quam te vragen/
 Wat d' oozsaeck mocht syn/waerom
 Men nu lengen siet de dagen?
 Ick sou seggen wederom:
 Midz Christus ('t pad des eewigh lichts)

De stralen klaer
 Den Herbers toonden spns gesichts/
 Int 't Nieuwe laer.

2 Dit licht nederigh/gebozen
 In een Koe-stal/is geweest
 Tot voor beeld/dat wy behozen
 D'ootmoet te be minnen meest:
 Maer helaes!'t is recht verkeerd/
 Want trots gebaer/
 Pacht en hobaerdy vermeerd
 Int 't Nieuwe laer.

3 Laet doch d'oude boose zeden
 Met dit oude Jaer vergaen/
 En treckt nu de suph're kleden
 Van de witte deughd we'er aen/
 Een op'zegt nieu leven voerd
 Doch alle gaer/
 En u boose lusten snoerd
 In 't Nieuwe Jaer.

4 Denckt staeg dat ghy noch sult hozen
 Dit seer schryckelyck gelupt:
 Apst dooden/leght ons te vozen
 De reek'ning ten vollen uyt /
 Van al 't geen ghy hebt gedaen/
 So hier als daer/
 Dus neemt een nieuwe leven aen
 In 't Nieuwe Jaer.

5 Laet Hoop/Liefd/Gheloof/als deugden/
 V standvastigh blyven by/
 Schept uyt Godes woord u vzeugden/
 D' pdelhepd steld aen een zp/
 's Raesten schanden staegh bedeckt/
 Als 't u swaer/
 En elck een tot deughd verweckt
 In 't Nieuwe Jaer.

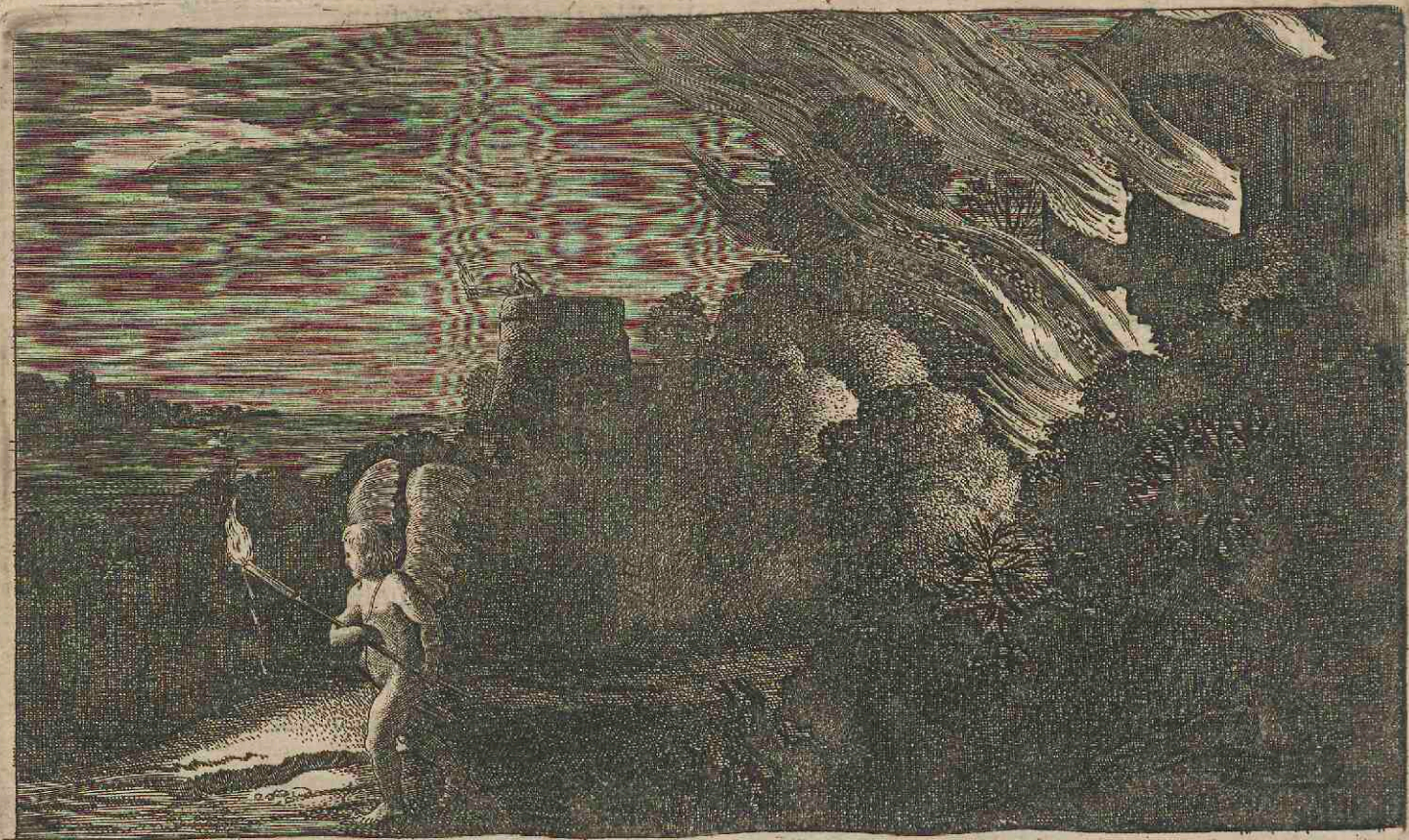
6 Weest niet tot de wzaeck genegen/
 Als u ongelijck geschied;
 Maer keerd alles daer en tegen
 Ten besten/ten slimsten niet/
 Laet geen quae begeerten u
 Bekozen: maer
 Weest van alle valshepd schu
 In 't Nieuwe Jaer.

7 't Sal hier doch niet lange duren /
 Ons tijd is op aerden kort/
 Daerom laet u niet verburen/
 Als des Werelts lust u port/
 's Werelds soetighepd bzeugd veel
 Verdyltets met haer/
 Dus bout daer op geen kasteel
 In 't Nieuwe Jaer.

8 Wild met d' arme Harders waken /
 Niet in uwre sonden slaept/
 Want die naer de deughd wil haken/
 En naer Godes segen gaept/
 Sietmen dat Godt gunst betoond/
 Soo vooz als naer/
 En in 't end met vzeugd beloond
 In 't Nieuwe Jaer.

EY N D E.

36't

Is't nut datmen de toorts, die't Guyz heeft aen gesteken
 Wegh voerd; Wanneer de Vluyt komt door de daken breken?
 So voerd my Gay mijn Lief, of haer uyt mijn gesicht,
 Nu sy my sit in't hart, die daer de Vlammey sticht.

Stemme: Courante Serbande, &c.

Schoone Corinna, vooghdesse van mijn siel!
 Doen uwe glans eerst op mijn boesem viel,
 En baerden daer een vlam van smart,
 Cupido vloogh strackx in mijn hart:
 Daer blies die wreede geyle pop,
 De vlam noch met sijn vleugels op.

2 Of ick nu al worstel, al tracht ick nu u min,
 Die myn verteerd te roeijen uyt myn sin,
 Het is om niet al wat ick doe:
 Ick maeck vergeefs myn selven moe:
 Dan 't wicht sit my in 't hart en raest,
 Dat met sijn vleugels 'tvijs op blaest.

3 Ick trock uyt den Lande, en dacht, als 't ooghe niet
 De groote glans van myn Corinna siet,
 Sal 't minne-vuyt vermind'ren seer:
 Maer laes! in 't hart het my veel meer,
 Door toedoen, van Cupido wies,
 Die daer met vleugels 't vuyt op blies:

4 Want, als met een toortse men steeckt in brand een buerdt,
 De vlam niet bluft, of men detoorts wech vuurd,
 So dempten oock geensins myn vlam,
 Of men u toortse van my nam:

I. STARTERS

Cupid' sat my in 't hart vol min
En blies daer 't vyer met vleugels in.

5 Wat sal ick dan maken? ach! ick besluyt voortae
In desen brand geheelijck te vergaen:
Want smoord het vyer een weynigh uyt,
In 't hart sit my die kleyne Guyt,
Die blaest het met syn vleugels weer
Om hoogh, dan brand het als een teer.

Friesch Pastoel,

Stemme: La Dolphine, &c.

De komt Jetske/ sis het my
Dat ick sijn allinne dy
Te wandre/ te wandre
Swiete diar/ dit het nin sijn
't Is better te ferandre.

2. Ick hab socht jon minne langh/
Den schaemte hiel my in betwangh/
Te swype/ te swype
Nu tins ick o mep mijn sangh
Pens leafelijck te frje.

3. Wotte mep my nep het waad/
Ick sel dy litte op het paad
My hoof sjan/ mijn hoof sjan
Dir is nin schiener yne wraad
Dir mogge wy den grou gen.

4. Waen en patjes al den dep
So folle liaffste ag ick mep
Wy bynge/ by bynge

Sel ick dy jaan/ dus rin nat wep
Den dat sijn swiete tingen.

5 Liaffste wotte mep my tjaen
Ick sel dijn holle schien verjaen
Mep kanchjes / mep kanchjes
En dy twa ponjetjes jaen
Om dijn snie-wypte kanchjes.

6 Ringen mep stientjes dir in
Doas 't min liaf ken nep her sin
Betinsen / betinsen/
Sel ick dy jaen/ dir to mijn min
En al mijn libben schinsen.

7 Dyr om liaf jou my dijn haan/
Den al wijr ick Heer sen het laen
Goddinne / Goddinne
Spcker ick wens oors nin paan
Dooz mijn getrouwe minne.

Wuydt-lofs Gesangh

Ter ceren

D^R. GAIUS NAVTA, Secretarius det Stede Sneeck,

Ende

TIETSKIA GUALTERI.

Stemme: L' Avignone, &c. Fol. 26.

U Wuygom schilt byt uyt
 Wuyghden; vermits ghy Leeuwaerds
 schoonste Wuyd/
 Daer hebt onthaelt/ daer sy op praelt/
 In die van d' Hemel schein gedaelt/

Wiens gaven/wiens haben/wiens le'en/wiens re'en
 En brave ze'en/
 Wiens destighepd
 Wiens kloeck belepd/
 Wiens deughd so loflich was verbeyd.

2 Wiens booz-hoofd hoogh en breed/
 Wiens Ooghjes/ byyn/ helder/ klaer/ als een Nag-
 Met booghjes net/ so byyn als get/ (neet/
 Op 't tierlijckst sijn rondom beset/
 Wiens Wangen/ ontfangen/ altoos een bloos
 Gelyck een roos/
 Wiens wesen soet/
 Treckt elcks gemoet
 Ghelyck de Sepl-steen 't pser doet.

3 Wiens Lipjes selfs de kars
 Der doven in glans/ al bloeytse noch so vars/
 En vol van glooz/ daer schynen door
 Haer tantjens blancher als P'booz/
 Wiens leden/ besneden/ so bzaef/ so gaef
 Sijn/ dat tot slaef
 Sy lichtlijck maecht/
 In 't hart ontschaect
 Van die/ haer schoonhepd slechts genaect.

4 Maer noch sijn aldermeest
 Te loben/ de gaven van haer groote geest/
 Te witte deughd; daer sy haer vreyghd
 Wt schiep/ in 't bloepen van haer jeughd/
 Haer reden/ haer seden/ haer staet/ gelaet
 Daer sy me gaet/
 Te boven veel/
 In meest geheel
 De Dochters van dit Wiestsche deel.

5 Naer dit wit/hoogh geacht/
 Daer doelden elck na met gunst / met list /met kracht/
 Elck haer verkooz/ maer / o Doctoor!
 Ghy giuckt alleenigh daer me dooz/
 W min dees Goddine/ dees Son verwon/
 Daer niemant kon
 Med' syn gepaerd/
 Als ghy op aerd:

Want God had haer voor u bewaerd.

6 En ghy vrou-Bruidt/ wel an/
 Weest vrolich/ midts Godt soo wel-beroemden man
 Aen u verbind/die soo besind
 Is/en van peder een bemind/
 So deftigh/so treftigh geleerd/begeerd/
 En hoogh ge-eerd
 Van wyse lie'n/
 Die verre sien/

En syn verstand de eere bie'n.

7 So sacht sinnigh van aerd/
 So vreedsaem/ so heusch/ so zedigh/so bedaerd/
 Ver sien met staet/tot eer en baet
 Van hem/selvs by de Magistraet/

Die d' Heere met eere/ met schat/ ia wat
 Opt mensch besat
 In 't aerdsche Dal
 Versiet van al/

Van beughd/ van vzeughd/ van 's lichaems stal.

8 Nu toond u dan te saem
 Bly geestigh; midts Godt u bepd boegt so bequaem/
 En aldermeest/ op dese Feest/
 Van ganscher harten vrolijk weest:
 Weest rustigh/ weest lustigh/en ghy weest vry/

O Gasten bly:

Da lustigh/kom:

Dynckt dit eens om/

Op d' hepl van Bruid en Bruiddegom.

La Durette:

En word het glaessen lichtet/
 So vuld her wederom;
 En dynckt op de gesondhepd om:
 Van oock van ulwen Dichter/
 Die u sal doen beschepd/
 Trots eenigh Smecker Wepdt.

Gesang.

1 Myn troost / myn hart / O Droed. Vrouw van myn smart / Helaes ! ick ghy / So dat ick

schyn / veel meer te syn Een dood / als lebendigh gelyck / Want ick teemael be-swyck In kracht en macht.

macht. Och! oft die steenen spraken/ Tuggen konden spn/ Van myn standvastighepd/ En—

u hertneckighepd Weer - tegens my.

2 O schoon Jonck-Vrouw!

Sy souden van myn trouw/

De rechte re'en

Niet u alleen/

Maer pedet een

Verhalen (vrees ick) al te stout:

Waer door ghy licht beplecken soudt/

Weer // te seer:

Want geen ding/ so een overschoone Maeght mistaet/

Als wreedhepd in de min;

Dus/ o myn schoon Goddin!

W strafhepd laet.

3 W roode mond/

W haytjes krupfen blond/

W tandtjes blanck/

Al even lanck/

W soet gesangh/

W Ooghjes bypnder als een git/

W voor-hoofd effen/hoogh en wit!

W re'en/ u se'en/

W Coninghlijke wesen/en u soete spraeck/

W Dalsjen/ dat cieraet!

't Welck 't Voor te boden gaet/

Is myn vermaeck.

4 W kloeck belepd/

W vrabe deftighepd/

W ionghe teughd/

W wyse deughd/

W soete vzeughd/

Heeft mijn gemoed so seer ontsteld/

Ja gebangen en beknelde;

Dat ick // de strick/

O schoone Son! niet weer ontkomen kan/ten sp

W heuschepd my gerieft/

En dat het u belieft

't Ontbinden my.

Stemme

Lief-locksters van de Min, &c. Fol. 73.

ALS u 't geluck toe lacht/
 En ghy niet hoeft te klagen/
 Dan word ghy hoogh geacht
 Van Vrienden/ en van Maghen/

Maer so dat rad eens wend/
 En d' Hemel u verlienden
 Het alderminst elend/
 Adieu dan hulp van Vrienden.

2 **S'**aenstien u met de neck/
 En om-gekeerde oogen/
 Wie heeft met u gebreck
 Van eenigh mede doghen/
 Niemand/ elck vriend is vzeemd/
 So haest men maer word siende/
 Dat rou u vzeughd beneemd/
 Adieu dan hulp van Vrienden.

3 **V**an die u roem/ u eer/
 Vdeughd/ u wetenschappen/
 Verhieven eerst so seer/
 Tot lofs verheven trappen

Word ghy so af gemaeld
 Dat het nau stimmer diende/
 Ach! als u boozspoed faeld/
 Adieu dan hulp van Vrienden.

4 **M**en bind dan naulijcks een/
 Dus is des noods bedzoeben
 Alleenigh de toetsteen/
 Om Vrienden op te proeben/
 Van sietmen door die hzil
 Hoe sp haer vzienschap mienden
 Ach! als 't geluck niet wil/
 Adieu dan hulp van Vrienden.

5 **D**us peder stel sijn staet/
 Sijn handel en sijn leven/
 Dat hy na Vrienden baet
 Geensins behoest te geben/
 Elck help sich so hy mach/
 Dat 's beter op het thiende:
 Want komt ghy met bek lach/
 Adieu dan hulp van Vrienden.

Stemme

FRIESCHE LUST-HOF.

93

Stemme: Est ce Mars le grand Dieu des allarmes, &c.

1 Had ick duysend ijfere tongen/ Schoon van stof/ Die al tesamen quelden en songen/ Tot den lof van Di-
aen/ Die de Maen veer in glans en pracht te boven gaet/ Dooz haer gelaet/ Schone Vrouw/
ach! ick sou u waerdig noch geensins beelden upt/ Met mijn gelupdt.

2 D hapytjens krullen krul op krul te samen/
Dooz malkaer/
Die in glans het geele goud beschamen
Gausch en gaer.
't Doozhoofd net // bzaef geset/
Hoogh en breed/ so effen dooz en dooz
Als blanck W'booz/
't Welck de tpd // aerdigh m'pd/
En met rimpels nimmermeer beflaet/
Dat schoon rieraed.

3 Als twee Starren tepst' ren u ooghjes
O Diaen!
Daer twee wijn-brauwten als bypne booghjes
Kond om staen/
Dooz wiens glans // ghy de Mars
Tot het diepste van het herte wond/
En maecht gesond/
't Acht de min// woond daer in/
Jae dat selfs Cupido schiet syn schicht
Dooz u gesicht.

4 't Roos-roode mondjen omringeld met lippen
Van corael/
Daer u den adem soo traegh upt komt slippen
't Eicken mael/
Dat het schynd // dat se pynd
Om te blyden in het schoon gebouw
Van haer Juffrouw/
En daer niet eer upt schiet/
Oft sy styght mijn supbere Godin
Ten neus weer in.

5 't Halsjen heeft selber Natura doen cieren/
Daer het blaent
Van schoone aderen dooz komt te swieren
Blanck en staent/
Of het waer // een pplaer
Van Albaster/ Peerl/ W'booz of Snee/
Sacht en gedwee.
Dus besne' en // syn u le'ey/
Vol cieraeds/ vol alle geestighe' en
Van top tot te' en.

Stemme:

Stemme: Kits Alemande, &c.

1. Eenigh boedsel van myn ieuighd! Fonteyn van myn geluck en vzeughd! Wron van mijn vzeije

wil/ Godinne Dien ick meer als myn self bewinne/ Lief/ op wien ick staegh/ of ick sit/ of ick stae/ of ick

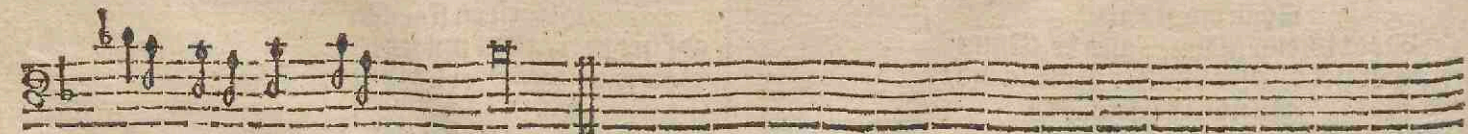
dzinck/ of ick eet/ of ick slaep/ of ick gae/ of ick reys/ ren/ ryd/ of ick vaer/ of ick spzeeck/ of ick swygh/ of ick

dicht/ of ick schryf/ of ick rust/ of ick woel/ of ick loop/ of ick blyf/ Denck altyd vooz en—

naer/ Segt waerom ghy myn versmaed/ En niet genieten laet/ uwe gonste / daer ick so na trachte/ beyd by

da— gen en by nach— ten? — —

2 Hebt ghy niet langh ghenoegh 't beleyd
 Gesien van myn standvastigheyd?
 Voogdesse van al myn gedachten/
 Waerom wild ghy my van verachten?
 Ben ick slim? be ick scheef? ben ick lam? ben ick manck?
 Of te kort? of te lang? of te vet? of te ranch?
 Ben ick oud? ben ick koud? ben ick stijf?
 Of te hroets? of te mal? of te rupin? of te nau?
 Ben ick geel? ben ick scheel? ben ick grys? ben ick grau?
 Wat schort my doch aen 't lijf?
 Ben ick oock mismaecht van le'en?
 Te plomp of boersch van ze'en?
 Wat belet doch (o Godin) u sinnen/
 Dat ghy my niet weer wild minnen?

3 Of ist om dat der Heeren Heer/
 Wt gonst/ u Ouders heeft wel eer
 Met spnen gulden danu beregend/
 En met schat meer als mijns gesegend?
 O Godin! dien ick min/ dien ick eer/ dien ick acht/
 Dien ick vier/ dien ick dien/ dien ick volgh/ dien ick
 wacht/
 Dien ick kies/ dien ick keur/ dien ick vry/
 Dien ick lock/ dien ick lonck/ diē ick bid/ diē ick smeek/
 Dien ick kus/ diē ick streel/ diē ick vley/ diē ick spreek/
 Dien ick troost/ dien ick voegh/ dien ick vly;
 Seght/ sal dan het aerdsche goet/
 Dat mee st de menschen doet
 In genuchten leven/ en in rusten/
 Du beletten onse lusten?

4 O Lief/ dat 's teghens alle re'en:
 Dus seght u slaef niet langer neen/
 Op dat wy mogen met ons beyden
 Een volkomen leven leyden/
 So vol weeld/ vol ghemack/ vol gheluck/ vol geneugd/
 So vol lust/ so vol rust/ so vol lof/ so vol deughd/
 So vol staet/ so vol baet/ so beleeft/ (vrou/
 Dat noyt vyou met haer man/ dat noyt man met sijn
 So veel vzeughd en vermaect/ so veel heyl door de trou
 Op d' aerd ghenoten heeft.
 Dus schoone! maect een end
 Van myn bedroefd elend/
 En op dat wy beyd' in vzeughde leven/
 Wild my eens het jae-woord geven.

5 Ick sweer u dat ghy dan aenbaerdt
 Een blyden Hemel op der aerdt/
 Want wat myn Engel mach vermaken/
 Daer sal ick niet wlyt naer haken: (miend/
 Wat ghy prijst/ wat ghy acht/ wat ghy dypft/ wat ghy
 Wat ghy wild/ wat ghy wenscht/ wat u lust/ wat u
 Sal ick oock wenschen staegh: (diend/
 En we'erom/ wat ghy doemd/ wat ghy haet/ wat ghy
 scheld/ (queld/
 Wat ghy warft/ wat ghy laecht/ wat u moept/ wat u
 Oock schuwen als de plaegh/
 V rust sal sijn myn rust/
 V blydschap al myn lust/
 En om u met lijf en ztel te vieren
 Sal ick al mijn krachten stieren.

I. S T A R T E R S

Stemme: La sorte ma piglar, &c.

1 Het glas van myn geneughd Is afgelopen / Ich wil niet meer na vzeughd / Noch blydschap ho-

pen / Nu ick myn lieffstens gonst niet kan verwerben / Wil ick niet springen meer / Noch vzolick singen

weer / Maer droevigh sterven.

2 O Hemelen ! betreect
 O blauwe Zalen /
 Met Wolcken droef bedeckt
 Haer blyde stralen:
 Stort al u stromen upt / helpt myn beschreyen
 Myn ongeluck en rouw /
 Mits ick van myn Juffrouw /
 Bedroefd / moet schepen.

3 O soete Phyllida !
 Born van mijn suchten /
 O volght geen byand na /
 Waer toe dan't vluchten?
 Merckt wien ghy schuwet / en quelt niet dypsent smar- (ten/
 't Is Cyter die u diend /
 't Is Cyter die u miend /
 En mind van harten.

4 't Is hy die op u boud
 Spys levens ruste:
 't Is Cyter die u houd
 Door al syn luste /
 't Is Cyter dien ghy kond alleen vermaken /
 't Is Cyter die u vrydt /
 't Is Cyter die u vlydt
 In alle saken.

5 Dus Phyllida / myn schoon /
 Verboymt u sinnen /
 Gind Cyter / Cyters loon /
 Dat's weder-minne:
 Maect Cyter (dien't so bang is) doch niet banger /
 Maer Cyter eens verblyd /
 Lpd niet dat Cyter lpd
 O strafhepd langer.

Dzinck-Liedekey.

1 Datmen eens van dzincken spraeck/ Sou dat syn so vzeemden saeck? Ick denck wel neen/ of t so ge-

vil/Want al de glasen staen hier stil.

2 Wel dit neem icker eerst by op.

Ha! dat edele klare soy/
Wist ick wie my bescheyd doen wou/
So wist ick wien ick het vzeengen sou.

3 Dit sijn de tranen die Bacchus schreyd/

Als hy door het parssen) scheid
Van de drupf syn bolle Moer/
Die in vaten herwaerts voer.

4 Als dese traen leyd daer sy hoord/

Soo vzeinghtse vzeemde kluchten voort/
Den een die praet/ den ander springht/
De derde soete deuntjes singht.

5 Men sal noch tavond een van drien

(Acht ick) van mijn sien geschie'n:
Dus wpsheyd dupclit/ ick ben u moe/
Adieu tot morgen ochtend toe.

6 Wy willen doch t'avond by de Wyn/

Onbepynsd en vzolick syn.
Wie weet of wy weer in een Jaer
Dus vergaren by melkaer.

7 Buurman / weet ghy wat dit beduyd?

Maer, dat geld u schoontjes uyt/
Ey setter u kleyne vingher aen/
En siet eens wat ick heb gela'en.

8 Ruymt wat op myn hupsgefin/

Daer med' komter een Fransman in. (drinck:)
Ho/ ho/ hy leyd al in mijn huyd/
Dies de kloek van vzeughde luyd. (keerd om)

9 Datmen het nu so vol weer schouck/

Als het was eer ick het bronck/
Waer nodigh: want myn med'ghesel/
Sou't hem anders belgen wel.

10 O het is gheen nobele geest/

Die voor sulcken Roemer vzeest.
Ous Ouders over honderd jaer
Maecten sulcken geut wel klaer.

11 Dus Buurman tast het vzolpck aen/

Doet ghelpeck ick heb gedaen/
Piet het glaesjen wellekom/
Dinckit het leegh en keerd het om.

Trouw-dicht,

Ter eeren

I^R. MENNO HOWARDA van Mekkama,*Ende**Iuffr.* LUCIA van FEYTZMA.

O d'oude Plato selfs (die met syn wyse reden
 Vermaenden elck een om indeugdens spoor te treden)
 In syn Symposio, op't Avondmael verhaeld,
 Daer hy des liefdes lof op't loffelijckst afmaeld,
 Heeft in de Gulden Eeuw, in d'alder-eerste daghen,
 Het ende-loose rond op synen kruyn ghedraghen,
 Een wonder vreemd geslacht van menschen: daer men niet
 Op dese tyd van hoord, en noch veel min van siet.
 Sy waren allegaer seer kluchtigh in haer seden,
 En enckel in verstand; maer dubbeld in haer leden,
 Sy hadden in de kop vier ooghen, en daer by
 Vier ooren aen het hooft, vier armen aen de sy,
 Vier beenen onder't lijf: op't alderkortst beschreven,
 Al't gene de Natuur ons enckeld heeft ghegeven,
 Dat gaf sy dubbeld haer, sy waren Man en Wijs,
 Twee deelen aen een rif, ghehecht met ziel en lijf;
 Dees Menschen waren groot, ja sulcke stercke gasten,
 Dat sy noch op de Go'on, noch op den donder pasten,

Sy

Sy leefden na haer lust, ja wilden met gheweld
De Goden in haer throon niet laten ongequeld,
Maer fochten hand aen hand (geklommen op de bergen,
Ghelijck de Reusen de'en) haer tot een stryd te tergen,
Om door haer stercke kracht, en overgrootsch ghemoet,
Den Hemel met de Go'on te rucken onder voet,
Dit sach de Donder-Godt, doch met geen goedeoogen,
Dies sprack hy gantsch versteurt: ô Go'on! dit wil niet dogen,
De Menschen grootsch en dwaes, die hebben in de sin
Den Hemel op een nieuw met kracht te nemen in.
Wat sal ick daer op doen? haer met den blixem schieten?
En maken haer gheslacht geheel end' al te nieten,
Ghelijck ick eertijds die vervloecte Reusen schoot,
Die haer hovaerdigheyd betaelden met de doot?
Dat vind ick niet geraen, wie soud dan offerhanden
Op d'hoog' Altaren doen tot onser eeren branden?
Wie soud dan Tempelen doen bouwen tot ons lof,
Als't Menschelijck gheslacht verpletterd was tot stof?
En altijd onge-cerd te syn dat sou ons spyten.
Ick weet een beter raed, ick wil de Menschen splyten;
En kloven van malkaer met dese gulden lijn,
So sullen sy terstond de helft te swacker sijn,
En ons met meerder dienst als oyt te voren eeren:
Vermits sy in't ghetal de helfte dan vermeeren.
En by so veer sy dan niet houden sich gherust,
Noch met des redens toom beteughelen haer lust,

En staken haer opset, so wil ick u beloven
 Dat ick haer andermael sal van malkander kloven,
 En laten op een been haer hincken over al,
 Op dat's haer hovaerdy beklaghen met haer val.
 Dit had hy nau gheseyd, of Morpheus is beneden
 Door Iupiters bevel op't spoedighste ghetreden,
 En streeck de Menschen met het een of't ander dingh,
 Waer door haer datelyck een diepe slaep bevingh.
 Doen daelden d'hooge Godt en heeftse van malkander
 Gespleten in de slaep, d'een wist niet van den ander:
 En hy brocht d'eene helft van d'andere so veer,
 Dat elck sijn eygen helft kon swaerlyck vinden weer.
 De Menschen waecten op, en waren gansch verslaghen,
 Elck was een hallef man, daer gingh het op een klagen,
 Wat was daer al te doen! wat was daer een ghewoel!
 Wat was daer een geraes! wat was daer een krijjoel!
 De Menschen liepen en doorsnoven alle hoecken,
 Elck wou sijn eyghen helft op't spoedighste weer soecken:
 Maer niemand kon de sijn, als d'hooge Godt alleen,
 Die brochtse (als het hem geviel) weer by den een.
 En als dan elck sijn helft had wederom gevonden,
 So was haer vreughd nau met gedachten te doorgronden,
 So copen sy malkaer seer dicht en lieflijck an,
 Daer quamen op een nieuw weer nieuwe Menschen van.
 Men fiet noch hedensdaeghs dit dagelijks gebeuren,
 En om sijn lieve helft so mennigh Mensche treuren,

Elck guppert na sijn deel, elck soeckt sijn wederga,
 Tuyghd dat, ô Bruydegom ! tuyghd dat, ô *Houwarda* !
 Die naer u lieve Helft (de born van u genuchten,
 De Vrou van u gemoet, de Seyl-steen van u suchten,
 De woon-plaets van u vreughd, de schat-kist van u lust,
 De vier-baeck van u koers, en d'Haven van u rust,
 Die u in jeughd, in deughd, in staet, in schat, in leden,
 In afkomst, in waerdy, in treffelycke seden,
 En alle loflijkheyd so wonder wel ghelijckt:
 Dat ghy haer, noch sy u, in gheen gedeelten wijckt)
 Die, segh ick, haer so veer, so wijslijck hebt ghesocht,
 En u bestemde reys gheluckigh hebt volbrocht.
 Die Spagnien hebt doorsien, die Vranckrijck hebt door-reden,
 Die Engkland hebt bewoond, die so veel brave steden
 En Coningh-rijcken hebt door-reyst, om u beminde,
 V vreughd, u lieve Helft, u troostertje te vinde,
 En komt in't end', na so veel uytgestaen gevaer,
 In't vrije Friessland t'huys, en vind u lieffte daer.
 O danckt den hoogen Godt; den Leydsman van u sinnen,
 Die u gheraden heeft soo braven Bruydt te minnen,
 Die tot uws levens vreughd, soo aengenamen beeld
 Voor u gheboortens dagh voorfichtigh heeft erweeld:
 Oud, destigh in't verstand, jongh, jeughdigh in haer jaren,
 Waer met ghy sult in vreughd vergryfen uwe hayren,
 Een spiegel vande jeughd, een trap die u tot staet
 Sal leyden met geluck, so Godt u leven laet.

En ghy, ô waerde Bruydt, den Schepper van hier boven,
 Wild oock danckbarighlijck voor syn genade loven:
 Die u, tot uwe helft, heeft toe-gevoeghd die geen,
 Die om syn deughden word bemind van yeder een,
 Een pronck van brave ze'en, schoon, jeugdigh, wel bemoedight,
 In af-komst hoogh en groot, seer treffelyck begoedight,
 In konsten opgequeeckt, in talen wel geleerd,
 Die van syn kindsheyd heeft de witte deughd ge-eerd.
 O wel gefegend Paer! den Hemel wil u gheven
 Dat ghy in alle weeld mooght langh te famen leven,
 En u kinds kinderen volwassen in de Deughd
 Mooght voor u sterfdagh sien, tot uwer beyden vreughd,
 Op dat de brave Stam (daer ghy sijt uytghesproten,
 De voorste van ons Land) mach teelen sulcke loten,
 Mach brengen voor den dagh soo schoone spruyten; daer
 Het Vaderland med woord gediend in al gevaer,
 Ghelijck het loffelijck tot op den dagh van heden
 Door u voor-Ouders deughd, verstand, manhaftigheden,
 Getrouwheyd, aensien, beyd' in raed, in daed, en geest,
 Is treffelijck bediend en wel beschermd geweest.
 Wel dan vereende twee, op dat myn Rymerijen
 Niet minderen u vreughd, en meerderen u lijen,
 Vermidts ick u te langh ophoude van u lust,
 Beslyt ick myngedicht, en wensch u goede rust.

Bzuydt-Lofs-Gefang,

Stemme: Van d'Engelsche indraeiende dans, Londesteyn.

Is dit niet wel een vyeemde gril? &c. Fol. 8.

Ghy die op d'ober-groote bzeughd
 Van dit van God-geboeghde Daer/
 Die in het bloeffen van haer teughd
 Versamelen te gaer/
 Die op 't verfoeck van Bzuydegom
 En Bzuydt/ hier t' samen spt vergaerd/
 Weest vzolpck/ dzynekt eens lustighom/
 En geen genuchten spaerd:
 Weest verblpd// want de rpd// sulcx gebiedt/
 Au de trouw// alle romw// en verdziet/
 Die 't woeligh bzijen
 Haer dede lhen/
 Gemaect heeft gansch te niet.

2 Siet hoe verheughd de Bzuygom lacht/
 Om dat hy nu gebonden heeft
 Syn Helse/ soo trefstigh van geslacht/
 Soo zedig/ soo beleest/
 Soo iongh/ soo kupsch/ soo deughden-rpck/
 Soo soet van wesen en gelaet/
 Soo schoon/ soo heusch/ soo vziendelyck/
 Soo loffelyck van staet/
 't Hert en sin// springt hem in// 't rpf van weeld/
 Om dat hy// sp aen sp// met dit Weeld/
 Sich sal vermaken/
 Dies wild oock staken
 Wat stille dzoeshpdy teeld.

3 En of de Bzuydt wat stemmigh ksjckt/
 Gasten acht dat niet een sier:
 Want sp een wstjen starigh pssckt/
 Quansups om de manier:
 Maer weest verheughd/ en denckt doch dat
 Het alle daegh geen Bzuylost word/
 Dus bzeughd elck hier te boozschijn wat
 Dat ons de rjd verkort:
 Singht verheughd// lacht met bzeughd// alle-gaer/
 Toond met lust// dat de rust// van dit paer
 B aengenaem sp/
 En volghd alt saem my
 In vzolpckheden naer.

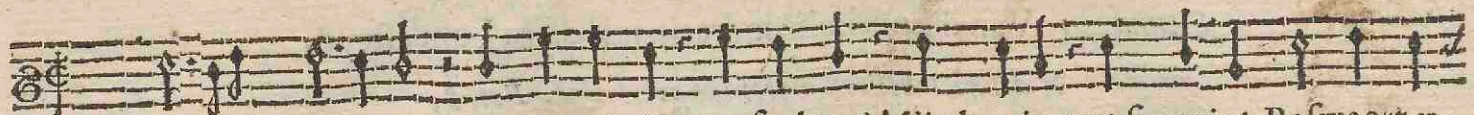
4 Wel Maeghden waerom spt ghy stil:
 Syn dan al u genuchten upt?
 Dat ghy mi pssckt/ dat 's maer een gril/
 Ghy zyt noch niet de Bzuydt:
 Laet blycken nu de geestighepd
 Die upt u soete ooggiens blaect/
 Die in u bozft begraven leydt/
 En ons daer me vermaect:
 Laet u Geest// dese ffeest// sieren byp/
 B gelupdt// onse Bzuydt// maken blyp
 Met u Gefange/
 Wacht niets te lange:
 Maer singht eens op een rp.

O

Stemme:

I. STARTERS

Stemme: Philla Nimph alleen, &c.

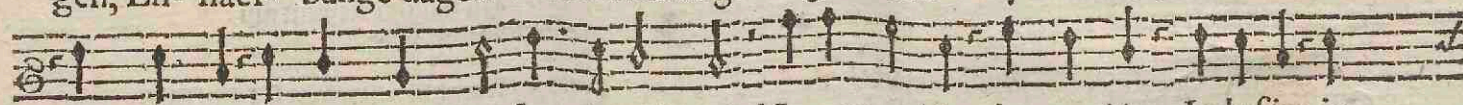
1 Schoone - Margariet, Myn genuchtje, wat suchtje? Mijn hartje, wat smartje? Beswaert u

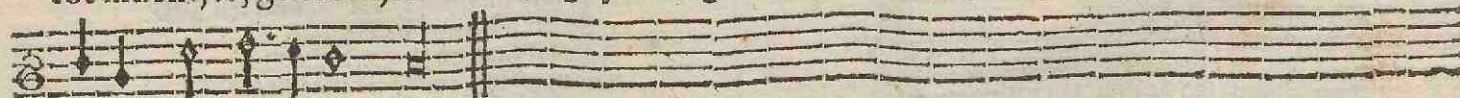
doch niet: U ionge iaren, Eysfchen blyde vlagen, Laet gryse hayren Suffen, treuren, kla-

gen, En- haer- bange dagen Verdoen in ongeneughd: Maer myn Beckje, verweckje

tot kluchtjes, genuchtjes. Verslyt ghy u ieughd In gemackjes, in quackjes, In lufjes, in

kufjes, En lieflycke vreught.

2 Ick behartigh dy,
Ick genoegh-je, ick voegh-je,
Ick vry-je, ick vly-je
Altyd even bly.
't Geen u genuchten
Baerd, kan myn verquicken.

Wat u doet suchen,
Scheurd my 't hart a en sicken,
Ick weet my te schicken
Na 't u behaeghlyck sy:
Ick besin-je, ick min-je,
Ick prysje, bewysje

Deughd,

Deughd, gonst, dienst en trouw,
 Ick bedien-je, ick mien-je,
 Ick eer-je; begeerje
 Tot myn waerde Vrouw.

3 Liefste, vaert doch voort,
 Nu berae-je, wat stae-je?
 Ick smeek-je, nu spreek-je
 Doch een troostlyck woord:
 Ick sal u lieven,
 Eeren, vieren, dienen,
 En u gerieven
 Meer als ghy sult mienen:
 Wilt my doch verlienen
 Het loon daer ick na doel.
 Nu myn Bruytje, besluyt-je,
 Wat swygh-je? och! krygh-je
 Van min geen gevoel?
 Door u lonckje, ontfonck-je
 De quantjes, met brantjes,
 En selfs blyft ghy koel.

4 Lief, dit goud geel hayr,
 Dese kuyfjes, dus kuyfjes,
 Dus blondtjes, dus rondtjes
 Gekrold deur malkaer,
 Dit ieughdigh wesen
 Opgehoopt met vreughden,

Daermen kan lesen
 't Ciersel aller deughden,
 Die oyt mensch verheughden,
 En dese brave le'en,
 Welckers deeltjes, so eeltjes,
 So netjes, pas vetjes
 Natuur heeft besne'en,
 Die so braefjes, so gaefjes,
 So blydtjes, so vrydtjes
 Zyn van top tot te'en.

5 Sal Tyd metter tydt,
 Door veel treckjes, graeu vleckjes,
 Gansch schraeltjes, heel kaeltjes
 Haer glans maken quyt.
 Myn Margarietje!
 Dien ick heb verheven,
 Myn Honigh-bietje
 Wild u doch begeven
 Om met myn te leven
 In vrolyckheyd voortaan,
 In gedreuntjes van deuntjes,
 In vlietjes van liedtjes
 Altyd onbela'en.
 Nu, hoe vaer-je, verklaer-je:
 Wat wacht-je? ia lach-je,
 So sal het wel gaen.

Stem: Suyvere, schoone, vermaecklycke Maegd. Fol. 77.

Of in een dagh, in een maend, in een iaer
 't Geluck u bekroon, met veel duysend vrolijck-
 't Verandere kay, kay een yrz of een paer, (heden
 Kruyssen u vzeughd, vbeer met so veel bitterheden,
 Rijckdom, hoogheyd, schoonheyd, ienghd
 Sijn maer yd'le schynen,
 Wulpsche liefde, dartele vzeughd
 Sal als roock verdsynen.
 's Werelts roem, als een bloem,
 Moet in't end verkeeren.
 Al haer kracht, kay geen nacht
 't Leven ons vermeerren.

2 Dozperre menschen dus haeckt na de deughd,
 Die saligh maeckt: vwant ghy sult te veel verliesen,
 So ghy de aertsche verganckelijcke vzeughd
 Wilt door de eeuwige hemelsche vzeughde kiesse,
 Door een vzeekjen aerdsch geneughd,
 vloeyd een zee van zorgen

Ey bloeyd heden onse ieughd,
 Die verdoord het morgen.
 Hierom d'aerd, hoord verklaerd,
 Een herberggh te hiesey,
 Saerney slyt, synen tijd
 Weyd in sozgh en hiesey.

3 Ach! droeue tyden, heel blinder als blind,
 Die dus de rijckdommen hopen de deughden verheffen,
 Keerd doch by tijds, ach! ick bid u verfind,
 Hoe de verledene tyden, d'onse overtreffey,
 Doey en had niemand te heel: en nochtans
 Had elck sijn genoegen.
 Nu is de heerst so verkeerd, dat hyt' hans
 Slechts naer rijckdom ploegen,
 Deughd en eer, hoord nau meer
 Heedens daeghs gepresen.
 Is mijn rijck, 't geldt gelijk
 Men moet deughsaem hiesey.

I. S T A R T E R S

Wellekomst-Gefangh,

Door

De Reden-rijcke Kamer tot Leeuwaerden ghesongen op d' Inkomst van

Wilhelm Ludwich Grave tot Nassou, &c.

Stadt-holder van Frieslandt, Stadt Groeningen en Omlan-
den, en Drenthe, &c.Stem: *Si tanto gratiosa, &c. Fol. 54.*

O Vorst! beroemt met reden/
Dooz de Spring-ader onser bepligheden/
Geluck en/voorzpoed/vreden/
Bescherm-Heer onser Landen en Steden/
Weest wellekom/hier wederom/
In onse Friessche palen/
Daer wy niet sängen
Vol blijdschaps u ontfangen/
En in halen.

2 Dooz u beleyd grootmoedigh/
Dooz u vernuft/in alles wel er baren/
Blijft onse staet voorzpoedigh/
Gherust in 't midden van des ourusts baren/
Ons vzeughd/ons vzeed/is 'd ulve meed/
En word het weder quader/
In bange tyden
Bescherm mit ghy ons van lypden
Als ons Vader.

3 Doen ghy u Onderfaten/
Om 't geen ghy had in Zeeland te beslechten/
Alleenigh had gelaten/
Ontbloot van u/die haer sou helpen bechten/
Haer raed/haer daed/in 't quaetste quaed/
Velaes! wat droeve plagen/
Sijn op ons allen/
Gantsch onverschens geballen/
In die daghen.

4 De vband sach u schayen
Ontbloot van haren Harder/en daeromme
Woud' hy daer op niet slapen:
Maer is haer onverschens op d' hals gekommen/
Dat Borems slag/wel tynge mach/
Daer so veel dypsend sielen
In Taxis handen
In 't Swaerd onser vbanden
Droevigh vielen.

5 Doen u (o Dozst!) ten oozen
 Quam 't ongeluck der byp gevochten landen/
 Was wel de Zee bezoozen:
 Maer 't hart in 't lijf u seer grootmoedigh byanden/
 Dwaers door de Zee/dan op een see/
 Dan in een schuyp getogen
 Met sozgh onnaetlijck/
 Quaemt ghy u byand daedlijck
 Onder ooghen.

6 Gelyck de sterke dijcken/
 Des zees geweld al schuypmende doen stuypen/
 Liet ghy u groodhepd blycken/
 En sloot des byands krachten daedlijck byupen/
 Al u gebied/ons van verdriet
 Bevydende ten lesten/
 Wat doen geschieden/
 Dat weten d' oude lieden
 Noch ten besten.

7 Ghy stelden 't land in ruste/
 En wont daer by veel plaetsen/ steden/ sterckten/
 Waer aen elck een u luste
 En yver tot des landschaps welbaerd merckten/
 't Welck u gemoed/ selfs met u bloed/
 En Dozstelijcke leden/
 Gheschend/ geschoten/
 Betoond eer wy genoten
 Dese byede.

8 Dies salmen u ghenade
 (O groote Dozst! vol alle loflijckheden)
 Niet stellen/ noch u daden
 In eeuwighepd/ in de verghetelheden:
 Waer noemen u/ so dan als nu:
 Ons Vader/ Dozst en Heere/
 Ja naer u leven/
 Dat op 't cierlijckst geven
 Na ter eeren.

Treur-liedt,

Over 't droevigh oberlyden van den wel-gemeldeny Graefe,

Stemme: Lief-locksters vande min, &c. Fol. 73.

Driesen! treurd en klaeghd/
 Wer werpt al u cieren/
 En droeve rou-kle'en draght
 In plaets van pronck-ghewaden/
 Want die tot u geluck/
 Geluckigh was ghebozen/
 Hebt ghy (o droeve druck!)
 In uwen nood verlozen.

2 Hy was u land-schaps byeghd/
 Een Graef van alle Graven/
 De woonplaets van de deughd/
 En 't pack-hups van haer gaven/
 Mild/ broom/heusch/goeder tier/
 Godhzuchtigh/wijs/geduldigh/
 In 't stryden/dapper/fier/
 Doorsichtigh en sozghbuldigh.

3 D bypheyd was ontmand/
 En ghy so seer bestreden
 Met rooven/ moorden brand/
 En meer moet willigheden/
 Dat ghy nauw langer doyst
 Op uwe bedden slapen/
 Doen u dees brabe Doyst
 Ontsetten met de wapen.

4 Meer hy twintigh iaer
 Volkomentlycken telde/
 Hy hem in het gebaer
 Van wreede stryden stelden/
 Al waer hy/ hoogh van moed/
 Wierd menighmael geschoten.
 En heeft syn Graeflyck bloed
 Om uwent wil vergoten.

5 Door syn manhaftighepd/
 Door syn strydbare zeden/
 Syn treffelyck belepd/
 En 't schenden van syn leden/
 Heeft hy u ypt den nood
 Gered/ en gantsch ontslagen.
 Nu is die Veld-Heer dood/
 En word daer heen gedragen.

6 Die uwe Landen heeft
 In weeldighepd doen groeijen
 So/ dat geen mensch die leeft/
 Opt land sagh schoonder bloeijen.
 Dies treurd/ o Friesen! treurd/
 Klaeghd/ weend/ en wzingt u handen/
 Om 't ongeluck gebeurd
 Men uwe vyje Landen.

Trouw-Sicht.

Ter Eeren

Joncker G Y S B E R T van A E R N S M A,

En

Thron C A T H A R I N A van W A L T A.

A-er des Hemels oogh/ de beel-beside Sont
 De stralen aen syn hoost te vestigen begon/
 En van syn kroese schoof de duystere gozdynen/
 Om met syn gulde glans de Wereld te beschynen.
 Gex self de Dageraet/ de blond' Aurora blood

Dan Tichon haren man/ onsterffelyck; maer dood:
 Maer dood en krachteloos/ en door haer witte waerden
 Vermaenden rhoebum om syn dagh-reys aen te vaerden;

Tradt ick ten beuent ypt/ en gaf my op de straet/
 Necht na de boorte toe daermen na Wepdum gaet.
 Maer doen ick op die wegh gezangen had een eyntje/
 Belegende my voort dat soete bolle fepntje
 Cupido/ gantsch verhenghd/ och 't Boeffen lachten so/
 Het hippelden en 't sprong gelyck een klepne blo.
 Wel (sepd ick) liebe Lam/ ick wensch u goeden morgen/
 Van waer komt ghy dus vroegh/ bly-geestigh sonder sozgen?
 Dus

Dus byzelyck/dus verbypdt/wat is u doch ontmoet?
 Wat kitteld u so seer/dat u dus lachen doet?
 Waer op Cupido weer/wilt u wat neder stellen/
 So sal ick van myn vzeughd de reden u vertellen.
 't Is u niet onbewust/dat ick op Phoebum ben
 Werbeten/so dat ick myn leed nau wyken ken:
 Vermits hy (op sijn schicht en schieren te hobaerdigh
 Om Pythons dood) my heeft veracht te seer lichtbaerdigh:
 Waerom ick hem altyd aen doe het hooghste leet.
 En duldloofte smart dien ick't erdencken weet.
 Nu had den Hemel-booghd/de Vader van de Goden/
 Die alle dinghen siet/my dooz sijn soon ontboden/
 Dat dese Sonne-Godt/die my soo seer bespot/
 Was op een aerdsche Maeghd weer op een nieu versot.
 Hier was ick in verheughd/ick nam twee tape boghen
 En ben van stonden aen nae Phoebi tent ghevloghen/
 Daer ick/ eer Lucifer/ de boozbood bande dagh/
 Sijn gulden coert's ontstack' en dooz de venster sagh
 Van't wolckighe ghewulf/Wanam doende schynen/
 Om met de Son haer plaets een wijslyen te veruylen:
 Gingh gantsch ghewapend by sijn trotse woningh staen/
 En sach sijn Hobaedp en vracht van ver' eens aen.
 Want al te dichte by sijn glans doost ick niet dalen:
 Vermits de groote kracht van sijn beer-siende stralen.
 Maer Soon wat sagh ick daer! wat was daer al getiers/
 De uren van den dagh/ als twalef helbardiers
 Omcingelden sijn lijf/ de stadighe vier deelen
 Des onghewozen daghs/begosten boozt te fireelen
 Sijn paerden op een ry/en pder greep de sijn/
 En bond hem boozt de hoets/elck aen een gulden lijn:
 Wees heursten niet ghebzyus van stampen en van swoegent/
 En't spuwen van het byer flux van den Hemel joeghen
 De wolcken bande nacht/verciereude sijn krans
 Met d'heugheltjcke dagh/en't blak'eren van haer glans.
 Apollo dus gherust sprongh pligh op sijn waghien/
 Macrop hy dooz de lucht so schichtigh wierd ghezaghen/
 Dat sels de snelle wind hem naulycks volgen kon/
 Noch roeren met haer blafst het schitteren van sijn Son.
 Sijn heurten onbersaeght/ghelijck den Wipem renden/
 Die hy na wil en wens met gulde teughels menden.

Sp byzelden in de locht/ sy byzieschten ober luyt/
 En spoghen byer en blam ten mond en neusen upt.
 Waer dooz de Silv're Dautw/waer mee de Macht de paden
 En lobers van het veld bevocht had en beladen/
 Weer met een soeten reuck na d'hooghen Hemel rooght:
 't Welck Phoebus weder in sijn heete stralen sooght/
 En reekten soo boozt an/hem quamen te ghemoere
 De kleyne bogheltjens met soete deuntjes groeten.
 En ick / ick vloogh hem na/so pligh als ick mocht/
 Dwars dooz de Wolcken heen/ dooz d'ongebante locht/
 Tot dat ick endlyck sach dat hy sich sels bedacden/
 En schozten op den looy van sijn geswinde paerden/
 Die stampende van vzeughd de Wolcken aen een kant/
 Den Hemel in het rond vercierden met haer brandt/
 En deden Phoebi glans dwars dooz de wolcken henen
 (Die in een oogenblick al dzyvende verdwenen)
 Wtbarsten op het schoonst: daer hiel Apollo stal
 Necht boben't groene Walt aen Wepdum by de wal/
 Ick vloogh een reys om laegh/daer vand ick inde weyden
 Een Goddelijcke Maeghd haer liefstelyck vermenyden.
 Wiens schoonhepd/wiens gelaet/ wiens wesen/wiens gesicht
 My selven schier het hert had upt het lijf gelicht.
 Doen merkten ick terstond den oorzaccl van sijn wachten
 Want Phoebus die begon aldus sijn dzoede klachten:
 O Hemelsche Goddin! bekleed niet menschen bleys/
 Dooz wien ick alle daegh op schozt myn snelle reys/
 Om in uw's schoonhepds glans myn Godhepd te vermaken:
 Hoe lange sal ick noch in uw'e minne blaken?
 O Pronck bande Natuur! kebiere van myn smert!
 Niets beeldenis ick dzaegh na't leven in myn hert.
 Waerom is't niet dooz de fatale schick-Goddinnent
 Geschickt/ dat ghy my soud aendachtigh weer beminnen/
 O'tijck Ariadne deed den Vader van de wjn/
 't Welck haer een Coningin deed in den Hemel zjin?
 O hond' ick u daer toe met myne tongh bepraten/
 O schoone! woud ghy u soo veer geseggen laten/
 Ick sweer u by myn glans dat dit bewoekte rijck
 Soud hebben geen Goddin in weelden uws getijck.
 Ick sou van stonden aen myn wagen laten dalen
 En u/ tot een Triumph/met duysend fackels halen

In 't Hemelsche Gebouw: daer soud ghy (o mijn schoon!)
 Werricken door; u geest de Vlyckdom van mijn Thoon.
 Myn Susters driemael drie/ de Sangh Goddinnen/ souwten
 Wieren alle daegh als uwe Staer/ Juffrouwen.
 En wat u lieve mond geliefden te gheben.
 In d' Hemel of op d'aerd sou naer u wensch geschien.
 O dwang van mijn ghemoed! laet ick u doch bekozen/
 Tracht niet voor; in hu geklagh te stoppen uwe oozen/
 Siet hoe ick (die altijd in d'hoochste vlam verkeer)
 Nu door de vlammen van u liefde gansch verkeer.
 O Nymph! hebt doch eens med'lyden met mijn lyden
 En wilt op dese hoers met uwen Phoebo ryden.
 Doe scheelden het niet veel/ of hy had afgedaeld/
 En haer met wil of dwangh in sijn Dalles ghebaeld:
 Maer hem quam inde sin hoe Daphne hem ontblichten/
 Berachtendezyn min/bespottende sijn sichten:
 Dies sozghden hy/ weerom te worden so beboert
 En heeft daerom sijn reys/ half swymende/ volboert/
 Ick lachten in mijn vuyft: dan wyl sijn ongenuchten
 Schep ick mijn hoogste bzenghd en aengenaemste kluchten/
 Want ick en sagh de Maeghd so haest niet/ of ick wist
 Dat Phoebus was verdoold/en ick my had bergift.
 Het is een bzeemde klucht/wat kander oock gheschieden/
 De schirking van de So'on is (merck ick) niet t'ontblijden/
 Dees overschoone Maeghd/die d'herten en gemoet
 Der mannen treckt/ghelick de Zepifteen't pser doet/
 Deur haer volmaecte deughd/is Edel in haer zeden/
 Is Edel in haer Stam/en Edel in haer reden/
 Dan't Edel oudt gedaecht van *Valka* affgedaeld/
 Wiens sofschheyd ick hier oomodigh acht verhaeld.
 Dermit s die pder een bekendt is/ de Chronicken
 (Al sweegh schoon al de Werlt) doen dat genoegsaem vlycken/
 Haer Vader/ op het hoogst genegen tot de rust/
 Heeft met de staer-sucht noyt besommet syne lust.
 Maer met het sijn vernoecht/gerust/en wel te vreden/
 Ghelick een last vermaect des werelds grootficheden:
 En sich benaersicht om sijn kind'ren in de deughd
 Te boesteren/ghelick ghy duydlick mercken meughd
 Xen dese schoone spruyt/van sulcken boom gesproten/
 Die quallick voor den dagh kon bzenghen and're loten:

Beronende door; deughd/en d'Adel van haer aerd/
 Van wien zy is gedaeld/en wie haer heeft ghebaerd:
 Maer dat ghy nu eens saeght haer welgestelde leden/
 Hoe ciereghick sy sijn van boven tot beneden/
 Ick wed ghy seggen soud/ Natura heeft hier aent
 Het uiterst van haer konst en al haer vlyt ghebaen/
 Haer wesen Princelick/ vol geestighe manieren/
 Weet sy na tijd en plaets op't loffelickst te stieren/
 Haer ooghes als een git/ daerin de bestigheyd/
 De deughd/ de liefd/ end' eer/ so't schijnt/begraben leyd/
 Becingelt met een krans van dichte en smalle haeren
 Waer hy geen ebben houdt mach inde bzynte paren/
 Ontsielen schier den mensch/ die haer met vlyt aensiet/
 En't lieflick ghenot van haer ghesicht gheniet.
 Haer voorhoest is het boeck/daer in men leest de gaben
 Dien in haer eel ghemoet/Loftwaerdigh sijn begraben/
 Haer poeselachigh bel verheerlickt met een bloos/
 Haer wanghen alle beyd als met een roode roos:
 Haer mondje/ wel ghestelt/haer elpen-beenen tanden
 Cleyn/essen/gaef en glad/die schijnen Silb're randen.
 En op haer lipjes sweeft soo honigh-soeten douw/
 Dat selfs Juyhu daer voor geen Nectar kiesen souw/
 Och dat ick d'ommetreck haers aengesichts affbeelden/
 Ghy soud een wereld sien vol alderhande weelden/
 En haer sneeuwitter hals daer sy dit hooft op swapt/
 Schijnt duydlick wt een Albaster afghedapt/
 In't hert Natura schijnt met lijf en ziel te haken
 Om haer in alle deughd en schoonheyd te volmaken.
 Nu dese Jonge Maeght/eel/deughdelick/en schoon/
 Had ick een Edelman/een bzaabe Crichshelds soon/
 Door'sichtigh roeboeght/die wt de werenschappen
 (Geltick Apollo doet) sijn lusten schijnd te rappen:
 Ja die in alle kunst in't minsten hem niet wickat
 Maer beyd in jenghd/en deugd/en schoonheyd hem gelickt:
 Dies heb ick met gheweld myn tape pees ghetogen/
 Waer van een Gulden Pijl is krachtelick geblogen/
 Waer med' ick (soo ick docht) trofft hert van dese geest
 En't is Appollo iust selfs in persoon gheweest/
 Die quallick koutende sijn oude kuyzen laten/
 Stond op de selfde tyd by dese Nymph te praten/

En midts hy *Arensma* so wonder wel gheleek/
 Creegh hy booz *Arensma* oock onverhoeds de steek.
 Dus quam het/ dat hy was gansch byten mijn vermoeden:
 Op dese *Rymph* vertieft daer ick my niet booz hoeden:
 Maer doen ick sagh dat ick in t schieren had ghesaeld/
 Herbatten ick mijn boogh/ en heb doe niet ghedwaeld/
 Maer trof de Herten van dees liefkens alle bejde/
 En trachten boozts niet een de schoone *Rymph* te leyden
 Met list van *Phoebi* min/ waer toe ick dese reën
 Gebuy pecten op een tijdt als ick haer vond alleen:
 Weleefde *Zuffrou*/ in wiens liefelijcke ooghen
 De onbeleekte deughd schynd metter woon gebloghen.
 Hoe langhe sult ghy hem/ die u so seer besind/
 Noch houden in de *Phn*/ noch laten onbeminde/
 Of schept ghy u ghenueghd in sulcken een te plaghen
 Die dooz sijn deughden sou *Minerva* selfs behaghen?
 Dien de *Natura* heeft gheheel volmactt/ ey syzrecht/
 Wat eyscht ghy van een man dat dese man ontzoeckt?
 't Sp dat hy volghen wil sijn bozme *Waders* sporen
 Die als een tweeden *Mars* scheen tot de kringh gebozen/
 Die nimmer doock van bree: maer altyd steegh om hoogh/
 En (als den *Arend* doet) veer boven d'andre vloogh.
 Laet dat soo menigh strydt / laet *Wlaendzen* dat ghetupgen/
 Daer hy/ als *Capiteyn* de troupen wilt te buyghen
 Dan's byants krachtigh *Bez*: Alwaer hy onderlaeght
 Tot dienste van het land sijn leven heeft ghewaeght/
 En naer dat hy veel roem had loffelick verwerben/
 So inde steen als't veld/ is *Capiteyn* ghesturben.
 Of so hy sijn *Grootvaer* of *obergrootvaer* tracht
 Te volghen tot een roem en lof van sijn gheslacht/
 Die in geleertheits gaef soo hebben uptghesteken/
 En treffelick uptghemunt/ dat sy beyd' tot een tecken
 Van hare werenschap/ en *obergroote geest*/
Raedsheeren van het Hof van *Frieslandt* sijn gheweest.
 O *Loffelijcke Stam!* daer d'een dus na den ander
 In waerdigheden volghet/ ja daer sy nau malkander
 Verwachten in waerdig van Ampten te bekleen.
 So/ segg ick/ daer u lief zyn lust uptschept alleen/
 Hy is daer toe bequaem/ want hy de steyle trappen
 Met lust beklommen heeft der hooghe werenschappen/

En de geleerdhepd is al sijn boozneemste lust/
 De ledighepd zyn pijn/ en d'oeffeningh sijn rust.
 Besiet sijn ommegangh/ bemerket sijn brabe zeden/
 Sijn goedertieren aerd/ het bloeyen van sijn reden/
 In *Talen* veelderley/ sijn deughdelijck ghemoet/
 Wat/ als een *Diamant* in t *Goud*/ hem blincken doet.
 Wat seght ghy van sijn leen? wat seght ghy van sijn wesen?
 Wat seght ghy van sijn jeughd: in alles uprghelesen.
 Tot alle konst bequaem/ tot alle deughd ghereet/
 In't kout wat is in hem daer ghy een dat op weet?
 En dat hy dooz u leeft/ en sonder u moet sterben/
 Daer soud ick booz te pand myn *Godhepd* serten verben/
 En waer het dan niet schaed (seght *Edele Zuffrou*)
 Wat sulcken *Zonghman* dooz u toedoen sterben sou?
 Die u so seer beemint/ en die u so sal dienen/
 Dat ghy in't *Paradys* te wesen u sult mienen.
 Of vrent ghy *Phoebi* min so vast in u ghedacht/
 Die staegh upt hupfigh is en altyd op de jacht/
 Wat vzeughd ist booz een maeghd met sulcken man te leven/
 Dus laet sijn liefde staen/ wilt my her *Zae* woort gheven/
 Op dat ick *Arensma* mach helpen upt de pijn/
 En doen u beyden een/ en eens van sinnen sijn.
 Sp wepgerden my wat met krachteloose reden/
 Want *Wou* lup willen doch ghemeentlick sijn ghebeden:
 Maer naemaels heeft sy my het *Za* woort toegheseght/
 En ick heb haer te saem dooz vaste liefde ghehecht.
 Den *Hemel* laet haer so veel vzeughds te saem verwerben
 Als ick *Apollo* toewensch vrolijckheits te verben/
 Maer dat noch taldermeest is/ *Phoeba* tot een spijt/
 Jupst op een *Sommedagh*/ die hem is toeghewijdt/
 Sal sijn haer *Zuydt-lofs*-frees/ om sijn verdriet te meerent/
 Dus dicht dit liebe paer een *Zuydt-lofs*-dicht ter eeren.
 Waerin ghy't al verhaelt/ dat ick u hier verhael.
 Wel (sepd ick) arge schalck/ hoe weet ghy't altermael
 So net te legghen upt? ghy plecht niet aen het segghen/
 Maer aen het doen wel eer u tijdt te kost te legghen.
 Waerop doe wederom her dubbeld-loose kind/
Minerva heeft op't hooght dees *Edelman* besind
 Om sijn geleerdhepts wil/ die heeft my dese lesse
 Doen daegelijcks seggen op een mael byf ofte sesse.

So dat ick die so vast ken als myn eyghen naem.
 Hier me vaert wel/tot dat wy komen weer te saem.
 Mits bloogh Cupido deur/en ick begon te schryben
 't Geen hy had gheseyd/op dat het mochte blyven
 In myn gedachten. Wel dan gesegend Vaer/

Ick wensch u so veel vzeughds en vroelckhepds te gaer/
 Als Sterren aen de Locht/ als Grasen op de velben/
 En Zanden sijn in Zee/ die nimmer pemaerd telden/
 En dat de soete vzeughd/daer ghy nu in begint
 Mach duren tot de dood uws levens loop verkind.

Bruyd-Loft-Liedt,

Stemme: L' Avignone, &c. Fol. 26.

GHY die hier sijt vergaerd (paerd/
 Als vztenden/ van die den Hemel heeft ghe-
 Om met gheneughd/ haer jonghe jeughd
 Te brengen booz in eer en deughd/
 Om sedigh/om vzedigh/altijd in spijt

Van die't benijd/

Te leven beyd/

Met eerbaerhepd

In rust/ in lust/ en vroelckhepd.

2 Weest nu doch al verheughd/
 Toont tepckens van u gantsch onbedepnsde vzeughd /
 En dyncht eens om/ tot wellekom/
 Op d'heyl van Bruydt en Bruydegom.
 Weest lustigh/weest rustigh/wenst haer te gaer/

So voor als naer/

Gheluck/ voorszpoet/

Een bly gemoet/

Altijd gherust in suet of soet.

3 Wenscht dat de schoone Bruydt/
 Den Bruygom eer langh een liefelijcke spruyt
 Vzeugh booz den dagh/waer med' hy magh
 Met haer om spelen nacht en dagh/
 En woelen/en koelen sijn lust/die blust/

Als sy hem kust/
 En hy haer weer/
 Dat's leer om leer/

Nu holla Musa spreekt niet meer.

4 Wel Maeghden wat is dit/
 Dat ghy nu dus spraeckloos en dzyploozigh sit?
 Zyt ghy bedzoest/om dat vertoest
 So langh/ dien ghy tot troost behoeft!
 Ep stelt ongequelt doch u geest/en weest

Vy onbevreest:

't Sal metter vaerd

Wel sijn geklaerd;

Want d'eeue Bruyloft d'ander vaerd.

5 Wilt ghy u spiegel aen
 D Speelnoed/de Bruydt/en oock dat pad in slaen.
 Als u de jeughd/ in eer en deughd
 Wensoecht/ doet wat ghy wesen menghd/
 Weest garen/ tot paren berepd/ men sepd

Dat eenighepd

Is armoed/

En selden goed/

Dus wild ghy wel doen/ volghd die voet.

Cupido Godt. of: Bey dyr myn harts.

1 Schept ghy veel vzeughds/ In't aensien van des witte deughds Wtmuntende gebouw? Ick

sal't u garen tonen: Want sp is komen wonen In-'twesen van mijn Vrouw.

2 Het deur-Hof/daer
De deughd haer wapens alle-gaer
Vol deftigheden steld:
Is van Albaster netjes
Geboud: waer in men sinetjes
Noch vuple scheurtjes telb.

3 Dit heerlijck Hof/
Is oock met gheen gemeene stof
Bedeckt: maer met een kraus
Van krullende goud-draden/
Op't cieraelijckst beladen
Vol schitterende glans.

4 De schoone deur/
Waer wpt men vaeck hoorde horen heur
Onsichtb're deftighepd:
Is van Kobijn ghegoten/
Met klepne Beerle sloten
Omcingeld en beleyd.

5 De wanden schoon/
Die bepd de syden vande Chroot
Wesluyten: sijn deurwrocht
Met roode Marbze kosen/
Die in't Phoor staen blosen/
Warsch vande Dauw bebochte.

6 De Vensters hoogh/
Omringd elck met een gouden boogh/
Syn zepl-steyn glad en gaef:
Sepl-steen dat sonder roeren
Kan trecken en verboeren/
Een peder als haer slaef.

7 Dat's my gheschied:
Dan doch ick treur daeromme niet/
Noch acht mijn liden quaed:
Want het vertroost mijn siunen/
Dat/ als ick haer beminne/
Ick min des deughds cieraed.

I. STARTERS

Trouw-Liedey,

Ter Eeren

Den Ed. Heere H O B B E van B A A R D T,

En

Luff. A P O L L O N I A van V I E R S E N,

Stemme: *Diana reyn die gingh om baden haer.*

Eughdrijcke Bruyd, o al-roem-waerde maeghd,
 Ick wensch u toe't gheen yeder meest behaeghd,
 Geluck, genueghd, vermaeck en Gzeughd
 In desey Echten staet,
 Daer ghy u sijn, door reyne mij
 Nu toe begheben gaet.

2 Ick wensch u soo veel duy send Gzeughden mee,
 Als sanden legghen in de woeste Zee,
 En dat de tijd, door haet, door nijd,
 Door valsche klappery,
 Door suur, noch soet, wat u ontmoet,
 U Gzeughd stel aen een se.

3 Voozt vbenfch ick dat na maendey drymaeldry
 Ick u de Moeder van een popjen sie,
 Waer me ghy meughd, geheel verheughd
 Van fingenen fure fus
 Hier toe ftreckt al u foet ghemal,
 Ey lieffelijck ghekus.

4 Ey als de Bruygom u veel vzeughden fchenckt
 Een vbeynigh dan om u Speelnootjen denck,
 Ey soo't u dan yet Galley kan,
 Een kleyn ghebetjen ftozt,
 Ey bid dat zy de Bruyd, als ghy
 Dock metten eerften vhoord.

5 Seyd sy (quansus) neey, bid doch niet vooz mijn,
 Want ick begeerde Bruyd noch niet te fijn,
 Och! ick ben angh vooz fulcken gangh,
 (Het vbelck een valsch ghedut is)
 Soo seght dan vzy, o Meyfien ghy
 Weet noch niet vvat jou nut is.

Op de selfde.

Stemme: *S*nacht jaloerſche nacht.

Apollonia lief! ſchat-kift van alle deughden!
Princeſſe die mijn Ieughd volkomentlijk gebied!
Overſchoone Maeghd! Fonteyn van alle deughden!
Laet mijn (dit bid ick) doch niet langer in verdriet.
Loond mijn ghetrouwe min, Meefterſſe van mijn leven
Oock met gelijcke liefd' gelijk ick u toe draegh,
Nu ick mijn heb in't perck van uwe min gegeven,
Ick bid u, gund my doch het geen daer ick na jaegh.
Aenſchoud mijn weſen, lief, mijn oogen, die de boecken
Van mijn getrouwe min ſijn, en mijn heete ſmart
Af-beelden, lieve Lam, maeckt u nu niet te ſoecken,
Ncent voor u dienaer aen, dien ghy ſtaet in het hart.
Vrouw van myn vrije wil, aenſchou ick maer u oogen,
Ick voel dan op myn hart (dat ſweer ick) metter vaert,
Ben oven *Viersen* meer, *Baardt* dat gheen mede-doghen,
(Reviere van myn pyn) in u ſachtmoedigh aert?
Siet op myn fluxe jeughd, ô oorſaeck van myn klaghen!
Hen op de heete min, dien ick in't hart gevoel,
Niet anders wensch ick, lief, en mach ick u behagen,
Dan raeck ick (ô myn Son!) het wit daer ick na doel.

op de selfde.

Een Dzinck-Liedekey,

op de wyse: Datmen eens van drincken spraeck, &c. Fol: 99.

N^V Jongelingen snt ghy krank/
Dat ghy niet meer beproeft den drank?
Dzinck op gesontheyd van de Bypdt
En Bypgom desen Roemer upt.

1. Jongm: 2 Wel/dit neem ick daer op aen:
Siet Buurman wat ick heb gela'en/
Dit gaet op de gesontheyd om
Van de Bypdt en Bypdegom.

3 Paeste Buurtjes/soete Daer/
Wy twee wy brengen 't u te gaer/
Siet wat ick aen mijn monde doe/
Dit geld u tot den gronde toe.

1. Jongm: 4 Laet sien wat op den bodem leyd/
Men sal u doen/ bylo/ bescheyd'
Wat/wat/ghy leppert al te lang/
Had ick 't ick ging een ander gang.

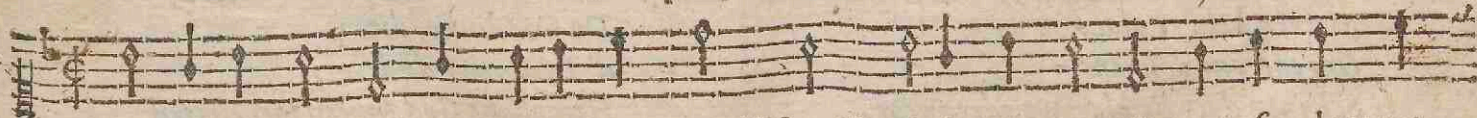
1. Jongm: 5 Ja mijn Vriend 't waer lang geschied:
Maer siet mijn helpster helpt niet.
Dochter. Jae wis! hy schuyft het al op mijn/
En 'k acht ick dzinck de meeste wijn.

1. Jongm: 6 Wel moet ick dan daer aen/ sa/ sa/
So set ick daer mijn lichaem na.
Siet Vriend/ dus hange hand aen hand
De kloeken in ons Waderland.

7 Du schenckt daer wederom wat in/
So 't geweest is/ meer noch min/
Want ick begeer voozeker niet
Dat ons meer recht als haer geschiedt.

8 Ter eeren Bypdt en Bypdegom
Diet desen Roemer wellekorn/
En doet gelijk ick heb gedaen/
Soo sult ghy grooten danck begaen.

Noch op de selfde.

1 't Goudtradigh hayr Dat dees Goddin om 'r hoofd sweefd, Phæbo woorwaer Wat van syn glans ont-

I. STARTERS

rooft; De stralen prachtigh, Die hy wyt syn tent schiet, Syn voorwaer so krachtigh Nergens by om-

trent, (so ick blycklijck sie) Als de stralen, die Sy wyt haer bruyn-oogjens schieten kan;

Want sy't hart daer met, Tegens al't werset, Sou doorwonden van den kloecksten Man.

2 Met twee roode bloosjes
 Zijn vercierd haer wangen,
 Recht gelijk twee roosjes
 Die de douw bevangt.
 Hare Ywore tanden
 Dicht by een gedrongen,
 Schynen silvre randen
 Om haer roode tong.
 Haer gedraeyden bals
 Is veel blancker als
 Hagel, Sneeuw, Albaster, of Yvoor,
 Met een held're glans
 Om end' om de krans
 Schynen daer de blaecwe adren door.

3 Bruygom ghy moecht inyen,
 Die van hare lippen
 Sult de Neectar suyen
 Die den Go'on ontslipt.
 Ia in gulden Iaren,
 Sult door haere deughden
 Gryfen sien u hayren,
 Op gehoopt in wreughd.
 Dies segh ick: dat ghy
 V meughd roemen vry,
 Tot u min te hebben nu bekoord
 De Goddinne, die
 d' Eere voor de drie
 Hemelsche Goddinnen toebehaord.

FRIESCHE LUSTHOF.

123

Noch al op de selve.

Zey Honden-dans om de Bruydt te bedde te danffen.

Stemme:

O myn Engeleyn, o myn Teubeleyn, &c.

Longmans.

1 Luchtige Maegh-den/ datmen u vraegh-den/ Wat dat dit droevigh treuren beduydt/ Ghy kond wel
 beyn-sen/ Maer u gepeyn-sen syn; Wy waren so garen de Bruydt 't Sal noch wel ko-men/ Sit niet te
 dro-men/ 't Sal noch wel komen In 't leste bestryt.

Dochters.

2 Dit is wat bysters/ scheld ghy de Dypsters/
 Die doch de meeste vryghde vroe'n;
 Twee han ons spelen/ singen en quelen
 Soeter als twintigh Jongmans doen.
 Wat dese Dypers
 Sitten als Dypers/
 Wat dese Dypers.
 Die syn niet groen.

Longmans.

3 Dit doet de donder/ is dit geen wonder
 Dat ons de Mepfjes quellen so?
 Laet ons eens singen/ danffen en springen
 Pippelen rondom als een blo;
 Laet u geleyen
 Mepfjes aen 't krijen/
 Laet u geleyen/
 Of doet ghy 't no?

Q₂

Dochters.

Dochters.

4 Weest niet verlegen van onsent wegen/
Maer de Blypdt most met ons gaen.
Blypdt weest wat soetjes / rept doch u boetjes/
Steld u me voorlyck op de baen.

Du Jongelingen dan/
Wil g'er wat singen van/
Du Jongelingen dan
Dangt het an.

Jongmans.

5 Du dan eens rustigh / toond u wat lustigh/
Wolpche Blypdt springht lustigh om/
't Depusen wild straken / en u vermaken

Met ons en uwen Blypdegom/
Die u met kusses /
Die u met lusses /
Die u met kusses
Heet wellekom.

6 Du/waerom lachje? ist wijl het nachje
Van uwe vzeughd vooz handen staet?
't Acht datmé waer seyd / dus maecht geen swaerheyd
Maer u met blypschap voeren laet/
Daer ghy met lusten
Vrolick sult rusten /
Daer ghy met lusten
En vzeughd omgaet.

Stemme: D'Engelsche Kloke Dauns, &c. Fol: 44.

K Ond' Oypheus stemme/
Kond' Oypheus spel/
Kond' Oypheus Liers geklanck
De Dieren temmen /

En wonder wel
Doen danffen op zyn sanck:
So naer syn snaer
De Zee syn baren dzingt/
't Geboont haer tacken dwingt/
En met haer blad' ren springt.
O Dieren / Bomen / Zeen
Danst nu met alle re'en/
Want myn Astræa singt.

2 Syn eens dooz eenen
Amphions geest/
En honigh-soete praet
De koude steenen

Beweeght geweest
Te danffen op de maet/
Tot dat een Stadt/
Daer upt (deluyl hy preeckt)
Met mupzen sich opsteecht/
Jae dem de Wolcken bzeecht.
O steenen lusterd weer!
En danst nu thienmael meer:
Want myn Astræa spreocke.

3 Was eens gedwongen
Gen Dzaecht seer fel/
Te minnen met bescheyd
Gen Harders Jongen!
Heeft d' Arend snel/
Gen schoone Gierische Mepd
Besind / bemind/
Jae baeck om haer gedaeld /

Van daer de Sonne praeld/
En om haer heen gemaeld!
Komt Vog'len/komt gediert/
En nu van minne tiert/
Mids myn Astræa straeld.

4 Doch soo de bomen/
De steenen/ 't Dee/
't Gebogelt npt de Lucht
Niet strax kan komen
By mijn Aftree,
En danffen van genucht:
Maer lang en bang
In droefheyds weyden graest:
Denckt dat kleyn liefd wel haest
Begind/ en dapper blaest:
Maer dat so groote min/

Als daeld van de Goddin
Astræa, elck verbaest.

5 Spn dan de beesten
So seer verlust/
Als sp Astræa sien:
Wat sal den Geesten/
Die met vernuft
Begaest spn/dan geschie'nd
Hoe seer! hoe veer
Of elck den geest ontfinkt
Die van haer minne dinct/
En op haer schoonhepd dinct:
'k Wed elck betoverd staet/
Die d' oogen open slaet/
Als myn Astræa blinckt.

Harders-Gesangh.

Tusschen SYLENUS en SILVIA.

Stemme

Phœbus is nu langh over de Zee, &c. Fol. 9.

Silenus.

Artele Schaepjes gaet weyden in 't groen/
Dooght daer u hongher door 't grasen te stelpen.
Ick sal mijn Lieffte gelepde gaen doen
Die haer alleenigh niet wel sou behelpen:
Van al hoe wel sp haer nu beynst
Datse niet eens om haer Harder en beynst/
Ben ick heur alder beynst.

I. S T A R T E R S

2 Ach! wat sien ick daer ginder in 't Woud?
 Wat booz geflicker is daer in de Boomen?
 't Schind dat de Son word minder en oud
 Als der een straeltjen begint af te komen/
 Souder een nieuwen aerdschen Son
 Wesen die d' oude verheben ver won
 Dat sy niet schynen en kon?

3 Siet doch/het flonckerd al sneller en meer
 Nu ick het woudtje begin te genaken.
 Iffet geen Hemelsch geselletje teer
 Dat haer in 't Bosje wat lust te vermaken?
 Ken ick dan dit Goddinnetje niet?
 Ach! 't is mijn Pimphe/mijn Son/mijn gebied
 Daer 't Hemelsch licht booz vlied.

4 Pimphe laet ons met malkanderen treen/
 So sal 't gebogelt ons hepden geleyden.
 Silvia. Harder waer wilje doch wanderen heen?
 Sieje jou Schapen daer ginder wel weyden?
 Denckje niet dat de Wolf is graegh
 Om met het Schaepje te spysen syn Maegh/
 En haer mocht legghen een laegh?

Silenus. 5 De Schaepen die mogen byz grasen in 't groen/
 Pimphe sy syn al beschud booz de Wolven:
 Maer nu is het mijn om 't asen te doen/
 Laes! en daer ben ick geheel af gedolven/

't Wellick

't Welck mijn groene jeughd verdozd/
't Lichaem in tranen te baden mijn pozd
En al mijn vzeughd verkozt.

Silvia. 6 Harder wat is 't doch booz aez datje meend/
Dat dus ontfeld en ontroerd u gedachten!

Silenus. Ach! het deur-knaeghd noch helaes myn gebeent/
Dwinght my te teelen ontelbare klachten.

Silvia. Iffet een Mensch die u dus plaeghd?

Silenus. 't Is een Goddinne; maer in schijn van een Maeghd/
Die dit min lyden behaeghd.

Silvia. 7 Is een Goddin nyt den Hemel geraeckt
Om u te plaghen; so wil ick u raden
Dat ghy u klachtigh gefemel me staeckt/
Eer u de Goon met meer smarten beladen/
Ende dewyl u 't Hemelsch geslacht
Plaghen wil ('t welck ick gebarelijck acht:)
Segh ick u goede nacht.

Sienus. 8 Blijft toch mijn Hartjen/ach! blijft toch mijn lief/
Blijft doch mijn Engel/ ghy sijt de Goddinne
Dien ick soo seer in mijn siele verhief/
Die mijn beroofde van al mijn sinnen/
Staeckt doch u vluchten/ ey hoorz eens/hoorz:
Ick sal u volgen/ tot liefd' u bekoorz/
Dus haerd so seer niet voozd.

I. STARTERS

Bzuydt-Lofs-Gedicht,

Ter Eeren

D'Heere REMBT RENGERS ten Post,

En

Iuffr. FRANCISCA van CAMMINGA.

A dat de gryse Vorst zyn wit gheslockte klee
 Had over 't aerdriek ruym drie maenden lang gespreed:
 De sachte wateren doen hard te samen stremmen,
 En als een stalen muyr vast aen malkander klemmen.
 Verscheen de soete Lent, waer door de blonde Son
 Syn krachten metter tijd weer krachtiger begon
 Aen 't bleeck versturven groen der velden uyt te deelen;
 So dat het gras en kruyd van vreughd begon te teelen:
 't Gebacken sneeu versmolt, de Christalynvloed
 Wierd wederom versacht door Phoebi gulden gloed.
 Het onvernustigh Vee sprongh uyt de mufte daken
 Der schuren: en begon in 't groen sich te vermaken:
 Doen myn een lust bevingh om het boomrijcke Stiens,
 Of Belcum te besien, 't was my vast even iens:
 Ick trad ten poorten uyt en liet myn oogen weyden
 Daer haer myn grage lust begeerigh was te leyden,
 Ick sagh een reys na 't Veld en merckte datter was
 Een wonder seltsaem dier aen 't hipplen in het gras,

't VVelck

't Welck doen ick recht besagh, begon ick te bemercken
 Dat het Cupido waer, die met syn vlugge vlercken
 Het groene Veld deurvloogh, en pluckten hier en daer
 Veel schoone Myrten-bla'en, en ionge Bakelaer.
 Wel (seyd' ick) kleyne Godt, wat heeft het te beduyden
 Dat ghy dus béfigh zyt in 't plucken vande kruyden?
 Is u Vrou-Moeder sieck? of heeft sy toovery,
 Of so wat in de fin, ick bid u seght het my?
 Neen, sey Cupido, neen, ick make Myrthen kroonen,
 Voor die, wiens trouwe liefd mijn Moeder sal beloonen
 Met alderleye vreughd, met wederliefs geluck,
 't Begin van alle lust, het end van alle druck.
 En soo ghy met myn wild, ick sal u op den Toren
 Doen komen, daer myn Moe'r Vrou Venus is geboren,
 Gelegen in de Zee, dat heereleyck Palleys,
 Alwaer des liefdes twist bepleyt word naer den cys.
 Daer sult ghy mogen sien en duydelyck aenhooren,
 (Soo veer ghy daer maer toe verleenen wild u ooren)
 Hoe wettelyck, hoe wýs myn Moe'r is in haer recht,
 Hoe wel men valschlyck hier heel anders van haer seght:
 Ick stemde tot de reys, wy vloegen beyd te samen,
 Soo lang, tot dat wy by de groote Toren quamen,
 Daer sayden wy gelijk; Cupido die ging veur,
 Maer Goon! wat waren daer al minnaers voor de deur!
 Elck sprack Cupido aen, elck gaf hem een biljette,
 Elck bad hem dat hy wou op syne faken letten,

En vorderen syn gonst, en mind'ren syn elend;
 En schicken dat syn saeck quam tot een goeden end,
 Op dat hy spoedigh mocht tot loon van syn verdrieten,
 En trouwe dienst, door trou syn lieve lief genieten.
 Wy quamen op het leest met grooten arbeyd voort:
 Cupido klopten aen, men opende de Poort,
 Daer ging het karmen aen en 't suchten der minnaren
 Die binnen het Palleys in d'eerste kamers waren.
 D'een was syn lief te straf, de tweede was te stuur,
 De derde schold syn lief voor een metalen muur
 Die onbeweeghlyck was, de vierde voor ontrouwe,
 De vyfde vloeckten op de dubbelheyd der Vrouwen:
 D'een wenschten dat hy noyt geboren had geweest,
 En d'ander dat hy strax mocht geven synen geest,
 't Was vreemd te sien hoe d'een hem in syn vreughd verblyden,
 En hoe sich d'ander weer bedroefden in syn lyden.
 't Langmoedige Geduld, verselschapt met de Hoop,
 Die waren nimmer stil, maer altyd op de loop,
 Die spyfden haer al t'saem met troostelycke woorden,
 Alwaer sy somtydts wel, en somtydts niet na hoorden.
 Doen klommen wy voort op de trappen van Metael,
 Tot dat wy racckten in de kostelycke Sael,
 Van goud was d'heele vloer, de wand aen alle kanten
 Van Helder blau Saphier, 't gewulf van Diamanten,
 De Pylaers waren Peerl, de glafen Cristalyn,
 Ick docht, dit moet voorwaer der minnaers Hemel zyn.

In 't midden vande Sael (het welck my best behaegden)
 Sagh ick een schoone Rey van Longmans ende Maeghden,
 Al staende twee en twee op 't lieffelyckst by een,
 In wien de soete vreughd alleen te wonen scheen.
 Voor aen in 't eerst gelit stont d'eerste van myn vrienden,
 De Heer *Rembt Rengers* die een soeten pract verlienden,
 Den welgeboren Maeghd *Franfken van Camminga*:
 Daer volghden *Ornia* en *Margrietje Boners* na.
 Meer sagh ick die ick kond, bequaem gevoeght by paren,
 Ick bad Cupido dat hy my wou openbaren
 Wat dat te seggen waer, die my tot antwoord gaf,
 Dit is een blyde schaer, wiens pleyt nu daed'lyck af
 Gedaen sal worden: sy verwachten Venus Oordeel,
 Die 't vonnis strycken sal volkomen tot haer voordeel:
 Dus barst de blye vreughd haer tot de oogen uyt,
 D'een midts hy Bruygom word, d'aer midts sy wordt de Bruydt.
 Kom laet ons nu te saem in dese kamer treden,
 Daer sult ghy hooren aen, hoe treffelijck met reden
 Beweerd word hare saeck, en hoe men overleyd
 Haer deughden, schatten, roem, haer Stammen lofsijckheyd,
 Eer 't heyligh, bondigh Echt, haer beyde komt te geven,
 De vreughden van te saem altijd in vreughd te leven.
 Midts opende de deur, de deur van klaer Robyn,
 Daer sagh ick opgepronckt, gelijk de Sonne-schyn,
 Vrou Venus in haer Throon, omringd met deftigheden,
 Met Raden kloeck van geest, en trestigh in haer zeden.

Wyfheyd, Voorfichtigheyd, Sorghvuldigh achterdocht,
 Deughd, Eer, standvaste Liefd, Godvruchtigh opgebracht,
 Recklycke Matigheyd, Rechtvaerdigheyd in daden,
 Dees waren op die tyd haer redelycke raden:
 En d'opperste van al was Reden selfs, die 't woord
 In 't eerst en 't laetste deed, gelyck na re'en behoord.
 Doe wierd daer sterck gescheld, midts quamen in de kamer
 Twee mannen braef ter tacl, ick hoorde noyd bequamer;
 Die vast op dese wys in Nederduytsche spraeck
 Verdedighden het recht van hare Meesters saeck.
 Also (sprack d'Advocaet) de gaven van myn Heere,
 Syn Ridderlycke Stam, beroemd in alle Eere,
 Syn ingeboren deughd, syn ommegang, syn staet,
 Syn vroom, syn heusch gemoed, syn vriendelyck gelaet,
 Syn lofby yder een, syn onbevleekte leven,
 Het welck hem tot de staet des hoogheyds heeft verheven,
 Syn onvervalschte liefd tot syn beminde Vrou:
 Tot we'rliefd een Prinçes met recht bekoren sou.
 Heb ick my voor u Throon, Vrou Venus, willen setten,
 Verfoeckende dat ghy niet langer wild beletten
 D'onsprekelycke vreughd die d'Heer genieten sal,
 Wanneer ghy eenmael hem vereenighd met syn al,
 De vierbaeck van syn kours, de zeylsteen, die syn sinnen
 Getrocken had en heeft om eeuwigh haer te minnen.
 Gedenckt eens Raden, en het vonnis recht verliend,
 Ofhy haer tot syn Vrou niet wettelyck verdiend:

Die syn beroemd geslacht ruym seven honderd jaren,
 (Gelyck de Schryvers der Historien verklaren)
 In alder eeren teld, wiens groote loflyckheyd
 Tot aen des Werelds end is loffelyck verbreyd;
 Was 't *Rengers* niet die hem so treflyck had gedragen,
 Dat hy tot Ridder van de Keyser wierd geflagen?
 Was 't *Rengers* niet, dien wierd syn eygen tol en Muat
 Twee hondert jaer verle'en, so heerelyck gegund?
 Wat soud' ick van die Stam wel deftigheden noemen!
 Maer wyl d'Historien so loflyck daer van roemen,
 Acht ick onnoodigh en tydquistigh dat verhael:
 Midts die bekend is aen de Raden altemael.
 Nu, om den braven Heer te komen tydlijck nader,
 Wat loffelijcke lof verdiend syn oude Vader,
 Van jongs geoeffend in geleerde wetenschap,
 En nu gestegen tot des Eers beroemdste trap?
 Die d'aldereerste mael, doen 't moedige Groeningen
 Sich door de krachten liet der Heeren Staten dwingen,
 Gedeputeerde Staet erweeld is van dat Land,
 Om syn manhafte deughd, getrouheyd en verstand.
 En Heerlyck 't selvigh Ampt tot nut van Stadt en Landen,
 Tot lof van hem en syns, bevrijd van alle schanden,
 Bediend heeft, tot men het Bestand heeft aengegaen,
 En doen het wederom (om reden) afgestaen.
 En al-hoe-wel hy nu teld viermael twintigh jaren,
 Wil hy sijn dienst tot nut syns Vaderlands niet sparen;

Van alle man bemind, van yeder onbeklaeghd,
 Hy sich Curator noch des Academijs draeghd.
 Maer ick begeer geensins, ô dubbel wyse Raden!
 Te trecken al sijn roem uyt zijn voor-Ouders daden,
 Die hem tot een voorbeeld verstrecken, en tot eer,
 So hy haer sporen volghd, so niet, tot schande weer.
 Maer op sijn eygen lof, sijn eygen naerstigheden,
 Syn eygen e'el gemoed, sijn eygen goede zeden,
 Syn eygen lust tot deughd, die nieuwen Adel baerd,
 Roem ick met reden, als een saeck wel roemens waerd.
 Midts hy het spoor vervolghd van sijn voor-Ouders wegen,
 En van sijn kindsheyd af met arbeyd is gestegen
 Op des geleerdheyds bergh, met lust en naerstigheyd,
 t Welck yeder op het pad van lof en eere leyd,
 Wat Land, wat hooge School is schier voor hem verholent
 Die d'Academien en al de hooge Scholen
 Meest yvrigh heeft doorsien, daer eerlijck lang verkeerd,
 En van een yeder wat tot synen lof geleerd.
 Die 't liefsijck Engeland heeft door en door gereden,
 Die Vranckrijck heeft doorreyft met al haer trotsche Steden,
 Italien doorsien, van d'Hadriaetsche strand
 Tot op den Tyber toe, te water en te Land.
 En na hy op sijn reys geleerd had met vermaken,
 De Spaensche, Fransche, en d'Italiaensche spraken,
 Met eeren t' huys gekeerd, daer daed'lijck sich begeben
 Om hem tot lof, sijn land tot nut en dienst te leven,

Tot Redjer-Rechten en tot Oever-Rechten, met
 De Scheppery der dry Delfzielen strax geset.
 Daer nae tot Heer en Raed seer loffelijck verkoren
 Van d'Admiraliteyt, geen tijd ging hem verloren,
 Want doen hy dat verliet, wierd hy met meerder eer
 Gedeputeerde Staet van Stadt en Landen weer.
 Waer in hy op een nieu vernicut is, en op heden
 't Noch loffelijck bediend, ja eerd door syne zeden.
 Nu, sulcken braven man, van goedertieren aerd,
 In wien de deughden zijn volkomentlijck vergaerd,
 So treffelijck van Stam, en in sijn jonge jaren
 So wel in alle konst en wetenschap ervaren:
 Dus vierigh, dus volmaect, heeft sijn getrouwe min
 Gevest op dese Maeghd; dat hy haer voor Goddin
 Van sijn gedachten houd, en sy hem weer, ô Reden!
 Wat reden is 't dat sy van hem word afgesneden?
 Voeghd doch door d'Heylig' Echt dees twee geliefkens t'faem,
 Ick sweer u, 'tvoegen sal hun beyd zijn aengenaem.
 Hier heeft den Advocaet des Jongen Heers geswegen,
 En 's Iuffrous Voorspraeck is doen weder opgestegen:
 Die, na dat hy gegroet had Venus en haer Raedr,
 Aldus geantwoord heeft den eersten Advocaet:
 Of schoon d'Heer *Rengers* met een yverig verlangen,
 Wenscht om gewenschte troost van mijn Meestérs t'ontfangen,
 En om haer gonste bid, en om haer liefde smeeckt,
 Daer ghy so dapper van tot synen voordeel spreeckt:

Denckt

Denckt eenmael wie sy is, en of men een waerdyc,
 Gelyck mijn Iuffrou, kan verwerven sonder lyen?
 Denckt om haer hooge Stam, haer schoonheyd, kuyfheyd, deugd,
 Haer deftige gelaet, haer lieffelycke ieugd,
 En of een sake daer soo veel is aen gelegen,
 Oock worden kan dan door seer grooten moeyt verkregen?
 Denckt dat dees schoone Zon, dien hy wenscht tot syn Bruydt,
 Van *Camminga* dat oud beroemd geslachte spruyt.
 Van *Camminga*, die door syn groote' aensienlijckheden,
 Ruym vyfthien honderd iaer en seventigh geleden,
 Wierd met syn medgesel gesonden als Legaet,
 Van wegen Friesland, en de gantsche Friesche Staet,
 Aen Keyser Nero, die grootmoedigh binnen Romen
 In het Theatrum van Pompeius is gekomen,
 Daer, doen hy met syn med-Gecommitteerde quam,
 Hy onder den Senaet van Romen plaetse nam.
 Van *Camminga* die in de Christelijcke stryden,
 In 't heetste van 't gevaer, in 't opperst van het lyden.
 Doen den Ægyptischen Soudaen met sulcken klem
 Den Koning Balduin van 't oud Ierusalem
 Bestreed, hun hebben soo manhaftigh staegh gequeten,
 Dat al d'Historien daer van te seggen weten.
 Van *Camminga* dien Held die Frieslands Potestaet
 Grootmoedigh is geweest, soo wel in raed als daedt,
 Van *Camminga* die in de Huldung onser Landen
 Aen Prince Carel van Hispanien, hun verstanden

En trouheyd blycken de'en, die ruym dry honderd jaer
 De brave Heerlijckheyd van Ameland in haer
 Graed hebben staegh gehad, het welck door het believen
 Van Maximiliaen met Keyserlijcke brieven
 Seer sterck bevestighd wierd, tot Lof van 't braef geslacht,
 Dat soo veel helden trotsch had loflijk voortgebracht.
 Dees wel geboren Maeghd van Vry-Heers Stam gesproten,
 Heeft watmen wenschen kan van d'hooge Godt genoten,
 Ia 'k acht dat de Natuur het uyerst van haer kracht
 In 't cieren van haer lyf te wege heeft gebracht,
 In deughden munt sy uyt, van aerd seer goedertierigh,
 Van wesen lieffelijck, in zeden seer manierigh,
 Haer hayr, het welck in glans de Son sijn glans beroofd,
 Als een gekrolde kroon omringd haer gulden hoofd,
 Wiens strickjes goude dra'en gelijk, vol schoone krullen,
 Den wyfste sijn gemoed in liefd verstricken sullen,
 Haer poeselachtigh vel schynd wit; maer sacht, yvoor;
 Daer spelen flau en schoon de blauwe ad'ren door,
 Haer hooge voorhoofd schynd een silverbergh te wesen,
 Waer uyt men kan de geest van hare harsens lesen,
 Haer oogjes als een git in 't blauwe Cristalyn
 Op 't cierlijckst in geset, twee tintel-starren zijn,
 Haer kleyne wijnbrauwen gelijk twee Ebben boogjes,
 Of als een halve Maen omcingelen haer oogjes,
 Haer wesen Princelijck is soo vol Majesteys,
 Dat ick noyt in een Vrou sagh soo veel deftigheys.

Haer lipjes als een kars, of brandende robynen,
 Waer door haer tandtjes als geflepen peerlen schynen,
 Haer wangen als een roos, met daeltjes schoon verçierd,
 Waer op het blancke sneeu op't lieffelyckste swierd,
 Haer kin op 't schoonst geklooft, in 't kort, in alle deelen
 Des lichaems soo volmaeckt, dat, had ick honderd keelen,
 En honderd tongen, met een yferen geluyt,
 Noch soud ick haren lof niet konnen beelden uyt.
 't Schynt dat het snel Gerucht heeft aller menschen monden
 Gevoeghd by haer basuyn, om lofslyck te verkonden
 Haer wel-verdiende lof, so lofslyck is haer deughd,
 So braef haer ommegang, soo kuyfch haer jonge jeughd,
 So eerbaer haer gelaet, so çierelyck haer zeden,
 So lieffelijck haer aerd, so treffelijck haer reden.
 Dan wykd'Heer *Rengers* door sijn deughdelijcken aerd,
 Sich selven lof en eer by al de wereld baerd.
 En sijn standvaste min haer duyd'lijck heeft doen tonen:
 Wil sy sijn trouwe liefd met wederliefd belonen,
 So veer 't de Reden en de Raden dunckt gera'en,
 Sy sal naer uwe wil en u geboden gaen.
 De Reden die gebod partyen te vertrecken,
 Die, volgens sijn gebodt, oock daed'lijck gingen decken,
 Daer wierd doen rypelijck beraedslaeghd, of men sou
 Toelaten ofte niet dees hoogh-begeerde trou.
 Het stond in twijffel eerst, maer doen de raed der vrienden
 Haer wil aen beyde zyds tot dit versaem verlienden,

Beslootmen 't endlijck, en de Goddelycke Echt
 Heeft beyd haer lichamen een-sieligh t'saem gehecht.
 Doen ging 't Trompetten aen, doen kloncken de Schalmeijen,
 Doen saghen op de Zael een groote vreughd bereijen,
 Cupido die vertrock, ick volghden hem bekans
 Tot op de Vorst van 't huys tot inde kop'ren krans:
 Daer sagh ick op de Zee dwars door de blauwe baren
 Een treffelijck groot schip van verre komen varen.
 Ick vraeghen 't vlugge wicht, de stoock-brand vande min,
 Wat heerlijck schip is dat, en wie is doch daer in?
 't Is (seyd Cupido weer) den wel-geboren Heere
 Van Ameland, die doet d'Heer *Rengers* aen de eere,
 Dat hy sijn lieve Bruydt, sijn dochter voeren laet
 Na Groeningen, en haer verheerlyckt met syn staet,
 Alwaer hy haer met lust bly-geestigh sal ontfangen.
 't Schip quam vast bruyssend aen, ô Goon, wat ging het gangen!
 Het dansten staegh van vreughd, als of het seggen wou,
 Hier heb ick in myn roef de alderschoonste Vrou
 Dien oyt Natura schiep, de trotsche zeylen swollen
 Hovaerdigh, doen de wind de wimpels uyt de' rollen,
 Tot teycken van zyn pracht, om dat door syn behulp
 De Nimphe vorder quam, Neptun sat op een Schulp
 Met syn dry-tande Vorck, en Triton blies den horen
 So krachtigh, dat ick het kon hooren op den Toren,
 't Was vreemd wat Tethys en wat Amphitrite de'e
 Met haer gespelen in de sporelose Zee,

Hoe soet sy lobberden, hand-backten, speelden, songen,
 De baren selfs om 't Schip van groote blydschap sprongen,
 Om dat sy op haer rugh de Phœnix van dit land,
 Die beyd in le'en en ze'en de kroon van Vriesland spand
 Geluckigh voerden med', ja 't scheen wanneer sy scheyden
 Aen 't druypen van het schip, dat sy weemoedigh schreyden,
 Om dat sy tegen danck verlaten mosten haer,
 Wiens tweed' in haer gebied nau meer te vinden waer.
 Dus rolden 't Schip vast voort dwars door de soute stromen,
 Tot dat het by 't Reydiep ten laetsten is gekomen.
 Daer sat Pausylupe en d'oude Nereus weer,
 Met Doris, Phocis en veel stroom-Goddinnen meer
 Te wachten op haer komst, die haer met vreughd ontfongen,
 En dit bly-geestigh Liedt tot haerder eeren songen:

L'Avignone. Fol. 26.

1 O Nymph seer hoogh van waerd,
 Wiens schoonheyd en deughd een pronck is vander aerd.
 Weest wellekoom,, op onsen stroom,
 Die ghy beseyld, bevryd van schroom,
 De Goden,, die noden u jeughd
 Tot vreughd,, vermidts u deughd
 V soo verrijckt,, en heerlijck blyckt,
 Dat ghy Areta gantsch gelijckt.
 2 V blyde Bruydegom,
 Vermacht u, dien ghy sult zyn soo wellekoom,

Als

*Als in't begin,,Tethijs Goddin
 Ons swager Peleus was door min,
 Syn oogen,,die poogen allien
 Te sien,,u (schoone) in wiep
 Syns levens lust,,volkomen rust:
 Wiens hette u komst door liefde blust.*

Dus singende verdween de Zee-triumph op 't laest
 Geheel uyt mijn gesicht,maer dat my meest verbaest
 Gemacckt heeft,was,dat strax verfonck den grooten Toren,
 En ick vond my weerom juyft daer ick was te voren,
 Cupido,'t blinde wicht,was voor S^t. felten heen,
 En ick stond suyvertjes te kycken daer alleen.

Wel dan,gewenschte Paer,dewijl dit als in't dromen
 My voor de oogen en ten ooren is gekomen,
 En u gewenschte Echt door wel-beleyde min
 Begangen is naer u,en uwer vrienden sin:
 Wensch ick dat d'Opperheer,die alle aerdsche saken
 Naer synen wensch bestierd,u levens loop wil maken
 So vreughdigh,vol geluck,voorspoedigh en beroemt:
 Dat ghy u selven selfs altijd geluckigh noemd.
 Dat geenderleye ramp,noch nijd van d'een of d'ander
 U liefden oyt in haet,noch vreughd in rou verander.
 Dit gun u d'hooge God die al ons doent beleyd,
 En naer uws levens eynd de ware saligheyd.

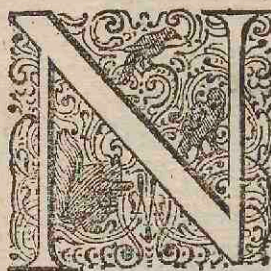
Zuyd-Lofs-Gedicht,

Ter eeren

DOMINICVS ORNIA,

Ende

MARGARITA BONERS.

A dat de bruyne nacht met haer gestarde rocken
 Het çierelijcke blauw des Hemels had betrocken,
 En d'heldre dageraad met haer saffrane kleed
 De boodschap vande dach weer aen de menschen deed:
 Heeft Morpheus sijn wolck, sijn mistigh kleed getogen
 Van mijn beneveld' en noch sluymerende ogen,
 De sorgeloose slaep verliet mijn, en ick sagh
 Door 't venster in mijn hof, hoe d'heughelijcke dagh
 Sijn flauwe (niet-te-min seer aengename) stralen
 Liet op 't bedoude groen en 't koude Aerdrijck dalen:
 Dies sprong ick van mijn bed, verlatende mijn rust,
 Afkeerigh van 't gemack, beswangerd met een lust,
 En brandend' yver om yet çierelijcx te dichten,
 Waer met ick yemand mocht vermaken ofte stichten,
 Ick schoot mijn kleeren aen, ick maeckte mijn gereed;
 Maer ick was nau gekemd, gewasschen en gekleed,
 Of 'k hoorde voor de deur van mijn gesloten kamer
 Dry sachte klopjes met een kleyn Metalen hamer:

Wel

Wel (docht ick) wat is dit? ick opende de deur,
Doen stond Cupido daer met boogh en pylen veur:
Ick seyde: wellekoom mijn soete Speelgenoodtje,
Waer komt ghy doch van daen? komt in mijn kleyne Goodtje,
Hier heb ick Brandewyn met Suycker en Muscaet,
Cupido, dat 's een dranck die sich wel drincken laet,
Besonder smorghens vroegh: nu hartje waerom loopje?
Komt sit wat by mijn neer, ick breng dy eens een soopje:
De brandewijn is warm, die gloeyt in onse borst,
Die reynighd onse maegh, die hoed ons voor de dorst.
Hoe slechtjes zijt ghy noch (sprack 't wichtjen) in u praten:
Waer saeghd ghy dat de Go'on oyt droncken ofte aten?
Sy hebben niet van doen, sy hoeven spys noch dranck,
Dies weet ick voor die gaef en gonst u weynigh danck,
Ghy kond met dese kost mijn Godheyd niet vermaken:
Dat ick hier by u kom geschied om and're saken:
Dus luysterd naerstigh toe tot ick het u vertel.
Wel sit dan (seyd ick) wat soo lang op die schabel,
En leght u boogjen neer, u wonderbare flitsen,
Die maeghden koelen, en der minnaers hert verhitsen,
Nae 't u behaeghlijck is. De minne-Godt sat neer,
Hy leyde op mijn disch sijn lieffelijck geweer,
En is aldus met mijn in het gespreck getreden:
't Is u noch wel bewust, hoe ick onlangs geleden,
U brocht op een Palleys, in 't midden vande Zee,
Daer ick u al de pracht mijns Moeders toonen de'e,

Hoe dat voor hare deur veel klagende Minnaren
 Met briefjens in haer hand gestadelijcken waren,
 Die sy my reyckten toe wanneer ick binnen tradt,
 Op dat ick van mijn Moe'r haer loopens eynd verbadt,
 Met meer omstandigheyd, te langh om te verhalen:
 En hoe ick eynd'lijck u brocht in de gulde zalen,
 De zalen vol geneughd, de zalen vol geluck,
 't Begin van 's Minnaers vreughd, en 't eynde van haer druck:
 Alwaer ghy saeght een Rey van vrolijcke Gelieven,
 Die geestigh haer geluyd ten Hemel toe verhieven,
 En bloncken van gieraed, van wien ghy 't eerste Paer
 Wel kond, en vraeghden mijn wat dat te seggen waer:
 't Sijn Minnaers (seyd' ick) die het eynd van haer verdrieten
 En d'aenvang van haer vreughd gereed zyn te genieten,
 Haer pleyt is inde sack, haer loopen is gedaen,
 En 't vonnis van haer recht sal tot haer voordeel gaen,
 Doen opende de deur, de deur van Diamanten,
 Daer ghy mijn Moeder saeghd omringd aen alle kanten
 Met Raden wijs en oud, wiens namen ghy wel weet,
 Vermidts ick u dies tydts daer van de wete deed;
 Partyen wierden inge-cyscht, om hare saken
 t' Ontdecken, door haer Rechts-geleerden en Veur-spraken:
 Die quamen voor den dagh, en pleyten op de rol,
 Waer op myn Moeder selfs het vonnis wysen sol:
 Sy sat op haren Throon, sy hoorden met en tegen,
 En liet het daer na van de Reden overwegen;

En vindende dat Paer in afkomst, deughden, le'en,
 Ieughd, schatten, liefd, verstand, en oock van sinnen een:
 Wees sy d'een d'ander toe, en wenschen haer te samen
 Van d'aldereerste uur dat sy te samen quamen,
 Tot op haer sterfdagh toe, geluck, voorspoed, geneughd,
 En nae haer beyder dood, den Hemel tot haer vreughd.
 Doen hoorden ghy terstond Trompetten en Schalmeyen,
 En saeghd de gantsche Raed door d'after-deure scheijen.
 Wy keerden wederom nae d'eerste gulde zael,
 Daer was des Minnaers rey veranderd al-te-mael:
 Wel (seyd ghy) wat zyn dit nu weer voor nieu Vertooners,
 Is 't *Douwe Ornia* met *Margarita Boners*
 Niet, die in 't eerst gelit van dese Reye staet:
 'k Loof nau dat hare trouw op 't uysterst swanger gaet.
 Cupido was dat waer! mocht ick dat vast gelooven!
 Ick sweer u dat den Heer, den Opper-Heer hier boven,
 Gevoeghelijcker Paer noyt r'samen heeft gevoeghd,
 Daer my en al de Werld heeft beter aen ghenoeghd.
 In deughden beyd volmaeckt, in cierelijcke leden,
 In heuschen ommegang, in treffelijcke zeden,
 In schatten, afkomst, staet, in vrienden groot ende ryck,
 Iae wat de Wereld heeft: malkander soo gelijk,
 Dat noyd den Hemel ded' gelycker Paer vergaren,
 Wiens vreughde groeijen sal met 't groeijen van haer iaren.
 Derhalven bid ick u, dat als haer saeck bepleyt
 Word voor de Throone van u Moeders Majesteit,

Ghy u daer oock vervoeght, om naerstigh nae de reden
 Te luyfteren, op dat ghy al d'omstandigheden
 My vriendelijcker wijs weerom verhalen meught:
 Ick sal u eeuwig weer sijn danckbaer voor die deughd.
 Ick nam het willigh aen, ghy badt dat ick niet sloften,
 Nu om u te voldoen in 't punct van mijn beloften
 Ben ick weerom ghekeerd, om u te doen verstaen,
 Hoe dat de saeck is in het pleyten toegegaen.
 De Raed die was vergaerd, de bancke wierd ghespannen,
 Daer wierden ingheheyst twee treffelijcke mannen.
 Veurspraken van dees twee Ghelieven, dien de Re'en
 Afvraeghden, wie daer was versoecker van hun tween,
 De Jongman of de Maeghd. Des Jongmans Rechtsgeleerde
 Sijn ooghen daedlijck nae de wyse Reden keerden;
 En seyde, dat bin ick, die van mijn Meesters zijd
 Bid, dat ghy nu den draed van syn verdriet af-snijdt,
 En hem tot synen Bruyd, de schoone Maeght verliendt,
 Dien niemand meer als hy, door reyne liefd, verdient,
 Waer op de Reden tot des dochters Advocaet:
 Wat Ionck-vrou ist, die haer soo dapper bidden laet?
 Ontdeckt ons haeren staet, deugd, afcomst, schoonheyd, schatten:
 Doen sprack de Voorspraeck tot de Heeren die daer satten,
Margrieta Boners ist, de pronck van onse jeughd,
 De roem van onse Stadt, de woonplaets van de vreughd,
 Wiens Vader rijk in eer, deugd, schatten, wijsheyd, vrienden,
 Dat treffelijcke ampt in synen tyd bedienden

Van Generael Commijs, tot troost van die hem vroom,
Tot schrick van die hem droeg gansch tegen redens stroom,
Die nae dat hy hem so in d'eerst, als laetste daghen,
Had als een voorbeeld van de vroomheyd selfs ghedragen,
Verciert met alles wat den Heer oyt menschen gaf,
Met onverwelckbaer roem gedaeld is in sijn graf.
Nae latende dit beeld begaeft met alle gaven,
Die oyt Natura heeft in 't menschlijk rif begraven.
Haer blonde hayren daer de blonde Phoebus self
Sijn blonde glans van haeld, tot pronck van 't blau-gewelf:
Sijn gulde kettens, die de sinnen en 't vermoghen
Der Iongmans vleuglen, die haer yverich be-ogen.
Haer poefelachtig vel, verwind de schoonheyd van
De blanckste schuymen, die de Zee opwerpen kan
Wanneer sy is versteurt, en d'onbewogen rotfen
Schijnt met haer golven vol onstuymicheyts te trotsen,
Heer voorhoofd hoog en breed, is een yvoren veld,
Waer in Natuur ten thoon haer rijcke gaven steld.
De lieve lidtjes van haer lieffelycker oogjes:
Syn Peerle deckfeltjes, omringd met goude boogjes,
Besluytend onder haren kas een Sonne-schyn,
Waer voor Apolloos glans beschaemd sou moeten syn,
Haer oogjens teyst'ren als twee held're morgen-Sterren,
Het welck den wyfsten mensch syn sinnen sou verwerren:
't Schynd dat de vreughd, ia dat de voncken van de min
Daer houden hun Palleys en schoonste schou-plaets in.

Iac dat Cupido self daer gierlyck sit te proncken,
 En schiet syn pylen door haer lodderlycke loncken,
 In yder Minnaers hert, sy trecken elcx gemoet
 Veel stercker na haer toe als zeyl-steen tyser doet.
 Sacghd ghy in 't witte Melck oyt twee Province Rosen:
 Soo siet haer wangen aen in 't schoonste van het bloesen;
 En seght my dan eens of de blonde Dageraet
 Oock schoonder blooft, als sy van hare bed opstaet?
 Haer neusje welgemaect op 't gierelijckst verheven,
 Daer d'Asem soet van reuck soo traeghjes uyt komt sweven,
 Dat 't schijnd dat d'Asem self seer nood verlaten sou,
 Haer schoone woonplaats in soo overschoonen Vrou.
 Haer lipjes als Corael, ia als de karsjes gloeijen,
 Wanneer sy naulycx ryp in 't schoonst syn van haer groeijen,
 Daer tusschen dryft en sweefd soo honigh-soeten dou,
 Dat Ganimedes dat voor Nectar keuren sou.
 Haer tandtjes kleyn en gaef als twee yvoren rijen
 Op 't alder-gierlyckst in haer roode mondtje vlijen,
 Haer wel-gemaecte kin, de buurman vande Mond,
 Kleyn, maertlyck breed, vercierd met een verheven rond,
 Maer als ick op haer hals myn geest en myn gedachten
 Volkomentlycken voed, waer by sal ick die achten?
 Waer sal ick doch haer glans by vergelycken recht?
 By een pylaer van Peerl, Albaster is te slecht,
 't Schynd dat Natura die met vlyt heeft willen dracijen,
 Om daer des werlds vreughd en wellust in te zaeijen,

Daer

Daer heeft sy gierlyck op verheven, doch niet hoogh,
 De kleyne aderkens als een lazuren boogh.
 Haer boesem sou een mensch in syne finnen krencken,
 De reste sietmen niet, daer mach elck 't syns van dencken.
 Maer wat haer reyfigh lyf, en wat haer lichaems stal,
 Haer geestige gebaer, haer middel aerdigh smal,
 Haer handtjes kleyn en sacht die't witsste wit beschamen,
 Daer ghy siet warme snee met sacht yvoor versamen,
 Daer beekjens stromen door van helder blau Saphier.
 Belangd, wat is het min als Hemelsche playfier:
 Haer lange vingertjes met Amarijste entjes,
 Onsteken als een lont de sulpher-heete Ventjes.
 Haer kleyne voetjes, die sy nae haer wille set,
 Syn Prinlyck, 't welck sy toond in aerdigheyd van tret,
 In 't kort Vrou-Venus, als men recht sal overleggen
 Haer schoonheyd met u glans, men moet nootwendigh seggen:
 Ghy zyt den Hemel tot des schoonheyds pronck gebaerd,
 Sy is des werelds roem, en 't giersel vander aerd,
 In deughden opgequeeckt, in treffelycke zeden,
 Niet min uytmuntend als in gierelycke leden:
 Soet-vloeyende van tael, heusch, minlyck van gelaet,
 Seer ned'rich van gemoed, en deftigh van gewaed,
 In 't groeijen van 't verstand, in 't bloeijen van haer iaren,
 In 't soetste van haer tyd om met een man te paren.
 Doen sweegh de Voorspraek; en de gulde Reden sprack,
 Voorwaer dat waer een Maeghd die geen gieraed ontbrack.

Wie, en hoedanigh is de Jongman, dien de Goden
 Uyt liefde, tot de liefd van dese Maget noden?
 Het is *Dominicus*, 't is *Ornia* die haer
 (Sprack 's Jongmans Advocaet) volgd deugdelycken naer.
 't Is *Ornia* die haer geplaetst heeft in syn sinnen,
 Die als syn eygen siel haer eeuwich sal beminnen,
 't Is *Ornia*, wiens deughd en wandel onbevleekt,
 De Jongmans tot een spoor en tot een voorbeeld streckt,
 Wiens Vader oud in deughd, en nutte wetenschappen,
 Met lof geklommen is op d'Eers beroemde trappen;
 Die tot syn sterfdagh sich een trouwe Raeds-verwant
 Getoond heeft voor syn Stadt, tot nut van 't Vaderland:
 Van dat hy eerst het ampt met waerdigheyd bekleeden,
 Tot dat hy inde dienst des Ampts is overleden,
 Hy syn hulpsame raed en daed haer noyt ont-trock,
 Dies was syn dood de Stadt een droevigh ongelock.
 Nae dat dees droeve dood had *Ornia* gescheyden
 Van synes Vaders troost, wiens raed hem plach te leyden:
 Waer toe begaf hy hem? niet tot de wulpsigheyd,
 Die meest de jonge ieughd in sulcken toeval vleyd:
 Niet tot de ledigheyd, maer tot de naerstigheden,
 Om so de witte deughd met arbeyd nae te treden,
 Der talen kennisse, en des geleerdheyds spoor,
 Hy tot het wit, waer hy na doelen wou, verkoor.
 En nae dat hy hier lang en de Latynsche sprake
 Geschept had al syn lust en opperste vermaken,

Nac Vranckryck heeft hy sich gewend, die tael geleerd,
 Dat weeligh land doorsien, en is weer t'huys gkeerd,
 Met goede kennisse van spraken ende Steden,
 Uytmundend in de deughd en alle brave zeden,
 t'Huys synde, hoe heeft hy syn leven aengesteld?
 Heeft hy oock ydelyck verquift syn Ouders geld?
 O neen: maer heeft syn tyd met naerstigheyd versleten,
 Om t' houden 't geen hy wist: wat hy niet wist te weten,
 Hovaerdigh, noch gemeen, niet gierigh noch te ry:
 Als een die niet aenvangd, of heeft daer reden by:
 Heusch in syn omme-gang, en destigh in syn wesen,
 Waer uyt men mach het boeck van syn gedachten lesen.
 Beleeft by yeder een, voorsichtigh wat hy spreekt,
 Wat eyscht ghy van een man dat dese man ontbreekt?
 Van vrienden treffelijck, en treffelijck begoedicht:
 Wiens voorgang in de deugt, elck tot de deugde moedicht,
 Van goedertieren aerd, van 's lichaems brave stal,
 Van Frische leden, lae in kort geseyt, van al
 Het gheen den Hemel oyt verleenden aende menschen,
 Op 'tloffelijckst versien. Hoe sou de maeght dan wenschen
 Bequamer man als hem? Die haer soo seer bemind,
 Dat hy sijn levens lust aen hare liefde bind.
 Hier sweegh de Veurspraeck op, doen antwoorden de Reden.
 De maeght sal wis in vreughd haer tijd met hem besteden:
 Maer seght my Voorspraeck, die dees dochters saeck bewaerd,
 Heeft oock sijn liefd' in haer een weder Liefd gebaerd?

Vermagh sy hem oock wel? Sy fiet hem altijd garen,
 En laet de Reden selfs wat red'lick is verclaren,
 Gaf hy tot antwoord weer. Partijen gingen uyt,
 Doen quamen weder in de Bruygom en de Bruydt,
 Tot wien mijn Moeder sprack, Deughtsamen jonge lieden
 U hertens wil en wensch sal naer u wensch gheschieden,
Margrieta ghy liefd hem, ghy *Ornia* liefst haer,
 Weest dan in Godes naem noch liefelijcker paer,
 Den Hemel gun u soo veel vreughts en heyls te samen,
 Als aen de blauwe Lucht oyt gulde sterren quamen,
 Hier med' verdween den Raed, en ick vloogh yligh voort
 Naer uwe woningh toe om u te houden woort.
 Nu dan vaert wel weerom, wilt alle traegheyt staken,
 En tracht een Bruylofts dicht tot haren lofte maken:
 Mits ging Cupido deur en liet mijn gansch verheught,
 Iae tot de ooren toe bedoven in de vreught.
 Om 't brave Huwelijck soo wijselijck besloten.
 Och dat sy doch te saem soo veel ghelucx genoten,
 Als drupp'len waters, jae als sanden sijn in Zee!
 En haertjes op het Vee! noch wensch ick yvrigh mee,
 Dat gonst van groot en kleyn, aensienlijckheyt van staten
 Veelvuldigheyt van schat, haer nimmer magh verlaten,
 Dat hare liefde groey, en dat haer vreught vermeer
 In welvaert, voorspoed, deughd, Godtsaligheyt en eer.

F I N I S.

Bruydt-

Bruydt-Lofs-Gefangh,

Stemme: Les Pagnola, &c.

Aerd bedeckt met bloemen u hoofd,
Treckt aen u geestighst' gessaed.

Apost' de Lucht van Wolcken beroofd,

W stralen blaekeren laet:

En d' Hemel door u glans verheughd,

Tot teycken van ons groote vreughd:

Midts d' Opper-Heer soo braven paer

In liefd' versameld heeft te gaer,

2 Vercierd in't aldersoetst' van haer jeughd,

Met gaven gansch ongemeen,

Met schoonheyd, rijckdom, wysheyd, met deughd,

Met braven en wackere teyen,

Wiens sielen sijn genomen in

Met onveranderlycke min:

Wiens herten beyd' in een vergaerd,

Selvs d' Hemel (acht ick) heeft gepaerd.

W

3 O Godt!

3 **O** Godt! die d'hoogen Hemel beboond,
 W zegen stort oer haer:
 Met eer en lof haer daghen be kroond,
 En hoed haer dooz al gebaer,
 Sy sy haer hoofd, sy sy sy hart,
 Haer lust sy vreughd, sy rou haer smart,
 Geeft Heer (al sy sy met haer t'ween)
 Sy staegh in sinney blyden een.

4 **S**at t'wist, dat haet, quaed-klappende Myd
 Hun beyden geen onrust baer:
 Maer dat haer liefd vermeerder altijd
 Woor spoedigh Gay jaer tot jaer:
 Dat haer gheslacht vergrooten magh
 Na Ghil, nae Ghensch, nae haer behagh.
 En als de dood haer leuen scheid,
 Sund haer day Heer de saligheyd.

E Y N D E.

FRIESCHE LVST-HOF.

255

Harder-Liedt, *Stemme*: La Chime.

1 Kluchtige/ tuchtige Harderin; Coertige/ boertige/ vrolicke Maeghd/ Seght/ hoe lang sult ghy noch

voor my de min Vepnsen/ die gh' in 't herte vzaeghd/ Of ghy u quaet op mijn gelaet/ 'k Weet - dat ghy

mijn nochtans bemind/ Want het betoond my al watter woond in - u Dallep/ dat ghy mijn besind.

2 Als myn u hondje/ dat plat-keckje siet/
't Wiggeld/ het waggeld/ het wispeld spn staert/
't Hippeld van vzeughden/ het strax na mijn schiet/
't Weet nau wanneer het sich selven bedaert;
't Steeckt louter op sijn geestighe kop/
Sonder dat ick 't aenroer of hou/
En't siet my an/ niet anders/ dan
Of het met vlijt my segghen wou:

3 Weend ghy dat Silvia quaed van u pepnst?
O neen/ haer hartje dat brand als een vper;
Maer dat sy haer nu dus voor u vepnsd
Doetse quansuys om de manier.
Dit sijn de re'en een Maeghd wil ghebe'en
Wesen/ en langh van haer Harder gebrjyd;
Maer weet ghewis/ hoe schulof' goek is/
Dat ghy haer seer behaeghlyck sijt.

4 Och kon ick spreken! of konde ghy maer
't Wagghelen van mijn startje verstaen!
Wat soud ick u al verhalen van haer
Ghurtjes en suchjes die naer u gaen!

Titer ick sou strax al u rou
Wenden in soete vroljckhepb/
Wist ghy het gheen dat zy alleen
Dichwils met tranen in d'ooghen sepd.

5 Titer is (sepdse) myn hoogste vermaeck/
Titer is al mijns levens vzeughd/
Titer bemin ick/ ick slaep of ick waeck/
Altjyd gedenck ick aen Titer tjes deughd.
Titer tje vziend/ die my dus diend!
Ach! wat is't my een groote smart/
Dat ick mijn vepns aers als ick pepns!
Want ick bemin u in mijn hart.

6 Silvia/ waerom scheidt ghy dan gheneughd
In u en myn te quellen bepd?
Keerd doch/ en doet wat ghy wesen meughd/
Soo sal in blijdschap verkeeren ons lepd/
Soo sullen wy dan zy aen zy
Leven in alle soete lust.
Nu seght eens ja/ mijn Silvia/
Daer op word ghy van Titer ghelust.

Nieuw-Jaer-Liedt,

Stemme: Si tanto gratiosa, &c. Fol. 54.

Aecht op om God te loven/ (heden/
 Ghy Christenen/ en werd den dagh van
 Doen ons den Heer van boven
 Sont af syn soon/ de Prince vande vrede/
 Die upt de nood/ ons vande dood

Verlost heeft allegare/
 Dus gheeft den Heere
 Behoorlyck prijs en eere
 In't Nieuw Jaer.

2 O wild de vreed ontfanghen
 Die u van d' Hemel selfs nu wordt verkondicht/
 En niet na twist verlanghen:
 Op Gods genaed' u niet te veel besondicht/
 Met 't oude Jaer laet alle gaer
 V oude booshepd varen/
 En wild u gheven
 Tot een Godtsaligh leven
 In't Nieuw Jaer.

3 Houd doch altijd hoor ooghen
 De ned' righet uws Scheppers/ die ghebozen
 Geboeden opghetoghen
 Wierd in armoed: Als u dat komt te voren/
 Steld d' hooberdp/ dan aen een sp/
 En schickt alsoo u zeden/
 Dat ghy niet trappen
 Allengskens syn voetstappen
 Rae mooght treden.

4 Sijn wijshepd sal u leyden
 Na d' Haven/ daer ghy eeuwigh in sult rusten.
 O! wild u selfs bereyden/
 En teugeld met sijn woord u gale lusten/
 V booshepd staecht/ met d' Harbers waect/
 En slaeyt niet in u sonden/
 Op dat ghy wacker/
 Wiedend' uws lebens Acker
 Wordt bebonden.

5 Wanneer den Heer der Heeren
 Het blauw gebulfsal van malkander trecken/
 En't al in blam verkeeren:
 De dooden upt hun diepe graben wecken/
 En eyschen dan/ haer rek'ningh van
 't Geen door hun is bedreben/
 So van boosheden/
 Als pd'le wulpsche reden
 In haer leven.

6 O laet u dit beroeren!
 Creed in u hert/ wild met het Nieuwe Jaer
 Een nieuwen leven voeren;
 En u gheloof in Christum openbaren.
 Drees d' hooghe Godt/ houd sijn Gebodt/
 Soo kan u niets beware:
 Verheughd in deughd u/
 Soo leeft gh' in ware vreughd nu
 In't nieuwe Jaer.

Stemme:

Stemme:

What if a daye, or Moneth, or a yeare, &c. Fol: 77.

W Reede Cupido/ gebleugelde Wicht/
 Weelige/woelige/snelle/ felle Jongen/
 Die met u hoogh/utwe pees/ en u schicht
 Hemel en Aerd/ jae de Zee self hebt be-
 En nu dooz mijn hulp alleen (dwingen/
 Sijt soo hoogh geresen/
 Dat de Goden in't gemeen
 Dwe grootheyd vzesen.
 So dat ghy/ trots en vyz
 Daghelijcks mooght plaghen
 Godt en mensch/ naer u wensch
 En u wel-behagen.

2 Waerom (o Boesje) beloon jentweer
 Alle de deughden en hooghe dienstbaerheden/
 Die Dorotheus u toonde wel eer
 Met soo bedruckte/ benaude' ondancbaerheden:
 Ghy waert naeckit/ sieck en verkleumd/
 Ghy kond nergkens leven/

Doen ick u/ gantsch onbeschzeumd/
 Berbergh heb ghegheven
 In mijn hart/ daer u smart
 In mijn smart verkeerde/
 En u pijn daed'lijck mijn
 Pijn de helst vermeerde.

3 Wat groote deughde bewees ick u meer!
 Want de Natura had u gantsch blind geschapē /
 Partele schelmtje/ doe karmde-je seer/
 Mids-je nau wist te ghebruycken utwe wapen :
 En wpt gonst gaf ick jou doe
 Piet alleen mijn oogen :
 Maer mijn Dyphed oock daer toe/
 Met al mijn vermoghen ;
 En nu laet/ ghy met quaet
 My dees deughd belonen.
 Boesjen kom eens weerom
 In mijn hert te wonen.

E Y N D E.

S 3

Bzuydt-

Bruydt-Lofs-Gedicht,

Ter Eeren

GUALTHERVS HENRICVS GUALTHERI,

Ende

CATHARINA HACHEN.

Is noch niet langh gele'en, dat uyt hun blauwe salen
 De Donder-Godt Iupyn, zyn soon gebood te halen
 De Goden al te saem, om met eerbiedigheyd
 Te komen op 't Bancket, dat hy haer had bereyd,
 't Welck doen het loofse wicht, (myn oude Cameraetje,
 Dat my so menighmael verleyd heeft met een praetje)
 Geworden is gewaer, is hy om leegh gedaeld,
 En heeft, naer syn gewoont, my weer om hoogh gehaeld;
 Tot in den Hemel toc, den Hemel vol van weelden,
 Den Hemel die niet meer beduyd als sinne-beelden.
 Wel (seyd ick) soetertje, myn hartje, dien ick min,
 Wat hebt ghy met u vriend nu weder in de sin?
 Waer op het Wichtje weer, de gantsche Rey der Goden
 Is by den Donder-God op een Bancket ontboden:
 En wyl sy syn vergaerd, so kan het licht geschie'n,
 Dat ghy yets ongemeens sult tot u voordeel sien:

Waer

Vaer uyt ghy stoffe schept om eenigh dicht te dichten,
 En daer de menschen mee naer u gewoonte stichten.
 Ick was seer wel te vre'en, verheughd en onbevreesd,
 Want in dien Hemel had ick menighmael geweest,
 Daer sagh ick hoe de Go'on in hare setels saten,
 Blygeestigh van ghemoed, sy droncken en sy aten,
 En Ceres brocht 't gewas, en Ganimedes schonck,
 Een yeder greep de kroes, en elck om't seerste dronck.
 Ten laetsten, Iupiter verschudde trots sijn hayren,
 Waer op de Goden stil, en sonder spreken waren,
 Elck schickten hem ter zyd, een yeder sagh op hem,
 Die haer aldus aensprack met een verheven stem:
 Ick die de Blixem schiet, en klater met het dond'ren,
 Kan my (is't niet wat vreemts?) nu nau ghenoech verwond'ren
 Van d'ongegronde pracht, en d'y'd'le grootfigheyd,
 Die inde harssens van den mensch besloten leyd;
 Want ick vermercke, dat sich veel doen Edel noemen,
 En van hun afkomst en hun staten dapper roemen,
 Iae achten haer te sijn soo grooten eere waerd,
 Als of sy waren Go'on, ja meerder op der aerd:
 En Goden sijn nochtans besield met hooghe Geesten,
 Syn menschen maer in schyn, en in de daed vaeck beesten,
 Daer in noch wetenschap, noch konst, noch eer, noch moedt
 Te stampen is, hoe eel sy worden opghevoedt.
 Nu seght my groote Go'on, hert-kenders vande menschen,
 Wie isser die my sal vernoegeen in myn wenschen?

En seggen my waerom d'een mensche so veel lof
 Verdiend en d'ander min? heb ickse uyt een stof
 Niet al-te-saem gemaect? en ging Prometheus selven
 Niet eenderleije vyer in hare boesems delven?
 Hoe komt dan dat den een nu d'ander overtreft
 In afkomst, zaet en aerd? en d'eene sich verheft
 Tot Edel? en also al syn geslachte noemt,
 Daer hy tot Boeren vaeck veel wyser menschen doemt?
 Hier mede swcegh die Godt, en endighde syn reden.
 Waer op Minerva uyt haer zetel is getreden
 Met Mars verselschapt, en heeft met eerbiedighe'en
 Dus d'hooge Godt Iupyn geantwoord op syn re'en:
 Eerwaerde Vader, dat den een eer op de trappen
 Des lofs als d'ander styght, komt, of door wetenschappen,
 Geleerdheyd, wysheyd, deughd, ervarenheyd en konst,
 Of door de felle krygh, en door des kryghs-Godts gonst,
 D'een word door syn verstand en wetenschap verheven,
 Tot heerscher van het volck, en inde hand gegeven
 Den staf van't grootsch ghebied, waer in hy dan betoond
 Of in syn borst een e'el of one'el herte woond;
 Want soo hy in de deughd volhardt, en soo de Staten
 Die hy besit, bestierd, dat alle ondersaten
 In voorspoed leven en in rust door syn beleyd,
 En dat hy yeder recht, nae recht en billickheyd:
 Die mensch word van elck een ghehouden dan in waerden,
 En voor een Godt ge-eerd, ja meerder op der aerden,

En d'ander wed.rom wort door syn grootfch gemoed,
 Wanneer hy onvertfaeghd het felve blycken doet
 In de bebloede krijgh, in't midden der gevaren
 Daer hy fch felven noch syn leven foeckt te fparen,
 Tot dienfte van syn land,maer door fin moedicheyd,
 Het flaeuwe volck verftout, en tot de krijgh aenleyd:
 Niet anders,of fy tot een blyde Bruyloft gingen,
 En meer door syn beleyd,als door hun kracht bedwingen
 Den Vyand van haer rust, die word met recht gevierd,
 Tot overften erweeld,ge-Adeld, en Laurierd,
 Dus fynder op den Bergh der Eeren veel geftegen,
 Op defe wys allcen word d'Adel cerft verkregen.
 En op dat hun geflacht hun kind'ren allegaer,
 Oock fouden treden in de fpooren van haer Vaer,
 Die noemt men Edel-lie'n,om dat fy fouden mercken
 Op d' Ouders Edeldom, en volgen hare wercken:
 Maer foo dat niet gefchied, en foo fy van haer aerd
 Afwyken,zijn fy gonft,noch eer noch Adel waerd.
 Want Deughd baerd Edel, die alleenich in de daden
 Lof-waerdigh uytgerecht beftaet of wyfe raden.
 Dit fyn de redenen(o groote God!)waer uyt
 Den rechten Adel in, en van de menschen fpruyt.
 Wel wyfe Dochter,ghy hebt treflijck op myn reden
 Geantwoord(fprack Iupijn)waer door ick wel te vreden
 Ee dapper ben vernoeghd,dies fchenck ick u tot loon
 Een beed,'t fy wat ghy eyscht,ick sweer u by myn throon

En by den Blixem self, dat ghy die sult genieten¹
 In spijt van die't benijd, en wie het mach verdrieten.
 Ick danck u heufheyd seer, sprack doen Minerva weer.
 En dees' is dan de beed dien ick van u begeer:

Het rusteloose wicht heeft met zyn heere schichten
 Een lesscheloose brand doen in de boesems stichten
 Van twee gelicvekens, die beyde zijn gedaeld.
 Van sulcken Adel als ick voren heb verhaeld
 Den eenen een Ionghman, die wijslyck in de sporen
 Der deughden van sijn Vaer treed, (dien hy heeft verloren)
 Sijn Vader seg ick, die door af-komst noch door gonst
 Gestegen is tot staet: maer door syn eygen konst:
 Wiens treffelijck verstand, wiens kloeck en deughdigh leven
 Geleerd' ervarentheyd, hem waerdigh heeft verheven,
 Tot roer en stuurman der Regierders van de Stad,
 En hem, en syn geslacht bekroont met eer en schat:
 Van wien soo menich mensch, met swarigheyd beladen
 Ontlast is en vertroost, door syn versmetste raden,
 Wiens gryse hayren noyt de schand een vleckjen gaf,
 Maer die met eer, en roem gedaeld is in zyn graf,
 Nalatende tot lof, syn kinderen ervaren
 In talen veelderley, en des geleerdheyds baren,
 In wysheyd op gequeeckt, tot sedigheyd gewend,
 In gulligheden vreemd, in soberheyd bekend,
 Met schatten soo versien, dat sy in't heerlijck leven
 Een Edel-man van staet niet hoeven toe te geven.

De Dochter wederom gedaeld van soo een man,
Wiens tweede men nu nau in Friesland toonen kan.
Die van syn kindsheyd af, niet wetende van rusten,
Wt de bebloede krijgh geschept heeft al syn lusten,
Die als een Iongen Mars, heeft dickwils onvertsacghd
Den vyand van syn land een koorts op't lijf gejaeghd,
En mannelijck in't veldt zyn cere heeft verkregen,
Die tot den hooghsten top der Eeren is gestegen,
Niet door syn vrienden gonst, niet door de Cuypery
Gelijck nu menigh doet: maer heerlijck, door waerdy,
Door mannelijck in't veld voor't Vaderland te stryden,
En als een yf'ren beeld des vyands last te lyden,
Door nut, door lof, door roem, voor't Vaderland behaeld,
Die hy met wonden en weerwonden heeft betaeld.
En soo op't laetst met eer bepeerld syn gryse hayren,
Als Capiteyn gheweest ruym acht en dertigh jaren,
Als een die Colonel, als een die Gouverneur
Gheweest is, daermen had de vyand voor de deur:
Dit's Adel in der daed, dees twee, als die te samen
Versamen, moghen recht haer kinders Edcl namen,
Als overtreffende in af-komst en waerdy
Veel snuyvers, die't gheweer doen binden op de zy,
Die suypen dagh en nacht en houwen, steken, kerven,
G'lijck of den Adel waer door drincken te verwerven.
Maer als ick recht aenschou dit lieffelijcke Paer,
Het is of ick syn Moer en Mars haer Vader waer.

Derhalven Hemel-vooghd versoeck ick dat u Godheyd
 Niet achtend' op het wicht noch syn verwaende sotheyd,
 Die garen minnaers plaeght, gund, datmen haer verleend
 De gonst, dat Iuno hun beyd in 't huw'lyck vereend.
 't Sal soo (sprack Iupiter) geschieden desen dage,
 Om dat ghy hebt so wel geantwoord op myn vrage.
 Terstont verdween den hoop, en ick was metter vaerd
 Al eer ick daerom docht weer by myn eygen haerd.
 Doen onderstond ick my de straten door te jagen,
 Daer hoorden ick hoe dat *Gualterus* zijn be-*Hagen*
 Gevonden had in 't ooggh van d'Ed'le jonge Maeghd
 Die in des schoonheyds roem de hooghste Croone draeght.
 Wtstekend' in de deughd, uytmuntent in manieren
 Die nae haer wil en wensch haer wesen weet te stieren,
 En dat sy wederom op syne deftigheyd,
 Gelcertheyd, staet en schat haer finnen had geleyd.
 Wel dan geluckigh Paer, met alle heyl begoten,
 Wiens huwelijckx verdragh in d'Hemel is besloten,
 Ick wensch u veel gelucx, en dat ghy meught te saem,
 Vermeerderen de lof van uwe ouders naem,
 Leeft vrolyck, leeft gerust, bly-geestigh in u vreughden,
 Voorspoedigh in u Echt, volstandigh in u deughden.

E Y N D E.

S'lijck een die met sijn oogh des Hemels hooghte' afmeet,
 Sijn Goet set in een put, en smoord al eer hy't s'heet.
 Verbal ick in een put van droefheyd en elende,
 Oeblij ick, lief, mijn mij naer usse hoogheyd s'hende,

Stemme: l'Orangee.

ASTREA lieve Maeghd!
 Die in uhandtjes dzaeght
 De Sleutels van mijns levens bzeugd/
 En al de wellust van mijn jeughd.
 Ic acht-je/ick tracht-je te dienen staeg/
 Met blijft by nacht/ by daegh:
 Maer schoone! wat loone
 Verkrpgh ick vooz de gonst dien ick u dzaegh?

2 Ick sie de grootheyd van
 D schoone gaven an/
 Het bzaef cieraet van u gesicht/
 De toorts die vlammen in my sricht/
 D lonckjes/als bonckjes vol lieflijckheyd/
 D treffelijck beleyd/
 D leden/u zeden/
 D reden vol vermaeck en destigheyd.

5 Du ben ick anders niet/
 Als een die Starren schiet:
 En wyl hy naer den Hemel staerd
 Valt in een put/ die by der aerd
 Dooz slaven/ ghegraven is onbekend:
 Want ick/ delwyl ick wend
 Mijn ooghe/ om hooghe/
 Maer utwe bzeughd/ val in het droeffst' elend.

3 Maer schoon/ wyl ick dus sterck
 D gaven hoogh aemmerck/
 En die met alle lust aenschouw/
 Verbal ick in een put vol rontw/
 Mijn daghen/ met klagghen bzeugh ick nu deur/
 Is dat belooningh veur
 Mijn minne! Goddinne/
 't Is seecker tegens reden dat ick treur.

4 Ick prijs u waerdigheyd/
 Daer al mijn lust in leyd/
 Die vier ick met mijn hooghste blijft/
 En ondertusschen heeft de Rydt
 Dooz tonghen/ gedronghen in u ghemoed/
 En mijn daer upt ghelwoed.
 't Is waerlijck beswaerlijck
 Te boeten vooz het geen een ander doet.

Stemme:

Stemme: Courante Françoise.

O Angenietje,
Mijn Konigh-Zietje!

Mijn Szelijckheyd, mijn Dreughd!

Ufonteyn van mijn geneughd!

Mijn soetste susje!

Mijn hooghste lusje!

Mijn alderwaerdste goed!

O Vrouw van mijn gemoed!

Hoe langh sult ghy

U beynsey noch booz my,

Daer ick niet meer

Soeck of begeer,

Als u vermaeck en eer?

2 Ghy schijnd te schussey

't Gheneughlijck hussey:

't Welck sulcken soeten saeck

Is, en soo schoon vermaeck,

Dat alle de Seestey

Van menschen en beestey,

Jae wat de Son beschijnd,

Sich daer met slijt toe pijnd,

Wlied ghy het gheen

Tot lust streckt yeder een?

Daer al wat leeft,

Sich toe begheeft,

En sijn vermaeck in heeft?

3. Wat sal dat ghelijckey?

Want eer-je kond kijckey,

Of sloopen, troude jou Moer,

Daer sy niet qualijck by voer.

En benje nu ghysen

Als sy, die veel gryser

En ouder is als ghy?

Wat dat komt gantsch niet by.

O schoon! slijt niet

U jarey in verdriet,

Maer

Maer usse jeughd
 Verbaer verheughd,
 Wijl ghy't verheugen meught.

4. Denckt dat de jarey
 Dees Geestige hayzen,
 (Die ghy nu kruld soo gaen)
 Haest sulley maken graen,
 Ey dat dese leden,
 Soo Geestigh besneden,
 Sit bol, swack, jeughdigh lijf
 Sal worden krom ey stijf:
 Ey ghy sult dan
 Al heel niet betey van
 De soetigheyd,
 Saer elck van seyde.

Saer mey u nu toe Gleyd.

5 Och Ghyt u besinney,
 Ey Gbederom minney
 Die u soo troulijck miend,
 Soo vierigh bid ey diend,
 Soo sulje met kusses,
 In Gzoltijcke lusses
 W daghen brenghen deur,
 Niet Gbetend van ghetreur,
 Ey Gwordje Gbeer
 In't end oud, sieck of teer,
 Met alle Glyt
 In usse strijd
 Worden gediend altijd.

E Y N D E.

FRIESCHE LUST-HOF.

179

Stem: *Sir Edward Nouwels delight.*

Silvester inde morghen-stond Begaf hem op de jaght, Dies *Silvia* vol sorgen vond

Haer maeghdelijck gedacht. Och sey sy, eer de Sonne daeld, Lief keerdt weer uyt de

weyden, En u Nymph by dese bronne haeld, Daer sy u sal verbeyden, En dolen met haer

schaepjens in het veld bedroeft, beklagend' u af-sijn met smart, soo lang sy u ver-

toeft :

2 Des Sons vertreck bevrecht beswart,
 Bewolckt, bedroeft de lucht,
 En u vertreck betreect mijn hart
 Met rou en onghenught,
 Want ghy gaet met twee harten heen

Y

Om

Om 't derde Hart te vanghen,
 En laet my tot myn smart met geen
 Alleen naer u verlanghen,
 Doch laet op 't minste, soo ghy gaet, my een Hart by :
 Voerd 't mijne met u op de jacht, en laet het uws by my.

3 Doen vingh den droeven Harder aen
 En sey, Lief! denckt doch niet
 Dat ick een voet sal vorder gaen
 Als my u gonst ghebidt.
 Ghy zijt mijn lief, mijn leven, ach!
 U af-zijn baerd mijn smart;
 U by-zijn alleen gheven mach
 De vreughde aen mijn hart,
 Gheen Harder scheyden, als doen d'Harder scheyde van
 Sijn Harderin, syn troostertjen, en greep syn honden an.

4 *Silvester* kreegh een Hart in't oogh,
 Dat voor syn honden vloot,
 Dies spanden hy syn swarten boogh
 En yligh daer nae schoot :
 Maer 't miste door de snellighyd
 En 't loopen van het beest.
 Och! seyde hy : waer dat wel beleyd
 Naer mijne wensch gheweest :
 Hy volghden 't op het yv'right tot den avond-stand,
 Maer 't Hart ontquam 't, dies harteloos den Harder hem bevond.

5 Hy keerde weder naer het pleyn
 Daer hy syn liefste liet,
 Maer hy bevond hem daer alleyn,
 Syn hartje wasser niet:
 Och! riep hy, wat een swarigheyt!
 Dewijl ick 't Hart nae ren,
 Ick van mijn Hart, mijn klarigheyt
 En al verstemmen ben.
 Hy gaf hem naer het Dorpje, naer syn Liefftes deur,
 Daer vond hy doe syn hartje weer, en 't End van syn ghetreur.

Stemme:

When Daphne did from Phœbus fly.

Doen Daphne d'overschoo - ne Maegt Van Apollo haer blucht nam ten Boschewaert in/

En van hem snel wierd nae - ghejaeght. Hy liep en hy riep vast / O schoo - ne Goddin /

Toest wat / toest wat / weest niet ver - bolghen / Ep waerom loopje? jou sel - ven besind:

I. STARTERS

Leenwen / noch Bepzen / noch Tpgers dy volghen; Waer't is Apollo die u soo bemind;

Wild u erbarmen pet / Acht ghy mijn karmen niet! Laet ghy mijn Godheyt dan in -- de ly!

Hebt deernis / ó Daphne! hebt deernis met my.

2 De geen daer ghy so schuw van blucht/
Is Harder / noch kinckel / die 't bee hoed / of wepd ;
Maer 't is een God die door de lucht
De gulde glans van sijne stralen uptspreyd,
d' Opperste Iupiter is mijn Heer vader/
Claros, en Delphos, en Tenedos staen
Tot mijn gebied en bebel allegaber :
Ick ben de Son, mijn suster de Maen.
Krupden en bloemen // die
Ick nau te noemen sie
Locken mijn stralen alleen uyt d'aerd :
Wach dit u niet locken? O schoon u bedaerd!

3 Dopt word ick oud / staeg blijf ick jong/
Mijn hayz en vergrijft noyt : maer blijft eben geel/
En dat mijn stem ; wanneer ick song
By de negen Musen, en 't spel van mijn Weel
W (O mijn Daphne!) mocht komen ter oozen/
Dat ghy soo lang u loopen eens liet/

't Sou buyten twijffel u hartje bekozen/
Om my te helpen uyt mijn veroyet.
Och hoe gerustjes wou/
Ick dan met kusjes ion
Liefen onthalen als een Goddin!
Nu Daphne staet / Daphne hoorz doch na mijn min,

4 Maer 't was om niet wat Phoebus riep :
Want Daphne vlood van hem so snel als sy kon.
Waerom hy oock so schichtich liep/
Dat hy haer in 't loyen op 't laetste verwon.
Peneus! Peneus! Phoebus bestozmt my/
Helpt my o vader! riep Daphne vertsaeft.
Kupsche Diana komt / bid ick / verbozmt ghy
Strack dese schoonheyt / verhoort doch u maeght :
Want ick wil sterben // eer
Hy sou verwerben // meer.
Dood! ghy zijt my seer wellekoom/
Daermede wierd Daphne verbozmt in een boom.

FRIESCHE LUST-HOF.

183

De djoebe Phoebus bleeck van rouw/
 Omhelsde met tranen de liebe Laurier:
 En seyd/ o Broom! beeld van mijn vrou!
 Blijft altijd jong/ en een vband van 't vper.
 Sparteld en klaterd/ wanneer men u blad' ren
 Werpt in het vper/ doet als Daphne deed/

Doen haer het vper van mijn minne vrou nad' ren/
 Strijd dan/ als Daphne my weder-streed.
 Leert daer de Maeghden door/
 Als men haer jaeght/ het ooz
 Nimmer te bukken naer gaple lust:
 En daer op heeft Phoebus den boom eens gekust.

Stemme: *C'est trop courir les eaux.*

A Is ick (O kroon vande jeught/ N aer den eysch van u beleyd.

N eem acht op u gaben/ u deught/ A l u aerdighe gheestighepd:

V oozwaer ick stae en kijck/ A Is een/ wiens gheest gheheel N ae

't hemelsche Thoneel/ D ooz blijdschap neemt de wijck.

E ick ding schijnd dat ick aenschouw/
 N aturaes wonder werck:
 Queelt/ speelt/ of spreekt ghy Juffrou/
 U we geest ick altijd merck

E erliebend/ de stigh/ soet/
 E n dan denck ick maer hoe
 K limt d'eene Maeght hier toe
 B y dat den ander doet!

3

Owerk

O werlt vol alle vermaeck!
 Revier/ daer d'aerdigheyd
 Nu traegh/ dan snel/ nae de saeck
 Vereyscht/ sich selfs uyt-spreyd.
 Wat ist een vzeught voor mijn/
 (Die met voozdacht opset
 Op aerdigheden let)
 Met u bekend te zijn!

Geloofst/ konstgierighe Maeght!
 Als ick magh u vinghers sien
 (Nae dat het u gheest behaeght)
 Langhs de Clave-cymbal blien/

En traegh en snelletjes spoen;
 Soo danst/ en springht/ en woet
 Mijn hart en mijn ghemoet/
 Juyft als de Clavieren doen.

Daenghenaem ghesangh/
 D spelen op de maet/
 D heuschen onnemeangh/
 D vziendelijck ghelaet/
 D deftrigheden rijck/
 D gheest / u deught / u jeught/
 D eerbare gheneught/
 Sijn meer als menschelijck.

Stem: De Mey die komt ons by seer bly.

Eug-blievende Goddin//wiens min
 Gemetseld is in 't diepste van mijn hart!
 Hoe komt het by dat ghy//houd my/
 O soeter tjen! in sulcken suten smart?
 Ghy weet dat ick met vlijt

D hyper en dien altijt/
 En dat ick doe al u begheer.
 Ick soeck uwe jeught
 Te vullen met vzeught/
 Wat wilje doch meer?

2 Al wat u schoone Maeght//behaeght
 En anders niet/ siet ghy van my gheschien/
 Ick ste aen u gheen leet// ick weet
 Doek niet wat leet ghy weet aen my te sien.
 Ick ben u / o Jonck-vrouw!

Beyd dienstigh en ghetrouw/
 Al wat ick doe streckt tot u eer.
 Ick prijs u gheneught/
 Ick roem van u deught/
 Wat wilje doch meer?

3 Siet ghy nae mijn gheslacht? ick acht
 Dat die in geen ghedeelten d' uwe wijckt.
 Of siet u soet ghemoed// nae 't goed?
 Dy heeft ghenoech die eerlijck is ver rijckt.
 Mijn eere ljd gheen bleck/
 En ick ljd gheen ghebreck:
 't Is mijns/ daer ick my me gheneer/
 Ick loys/ noch ick borgh/
 Dies heb ick gheen sozgh/
 Wat wilje doch meer?

4 Of ist/ hoe ick my bzaegh//de bzaegh?
 Dat hebt ghy upt mijn onnuegangh bespeurd.
 Ick heb gheopenbaerd//mijn aerd
 Soo langh/ heb ick oock ergens in verbeurd?
 Ick ben noch woerd noch fel/
 Ick gae gherust en wel
 Op groot hans/ kleyn hans op en neer/
 Ick leef onbezweet/
 En volghick van gheest/
 Wat wilje doch meer?

5 Doch schoone soo ick niet//gheniet
 Noeh niet ghenieten magh u wedermin.
 V selben niet verklint: maer klint
 In u verkiees nae hoogher als ick bin.
 Neempt niet (verblind door 't goed)
 Een onbeguamen bloed/
 Of 't sou my doen van herten seer/
 Ick vrees voor u druck/
 En wensch u gheluck.
 Wat wilje doch meer?

Stemme:

Courante commune.

MYN wel-beminde!
 Mijn best besinde!
 Mijn schat! mijn volghelhepd!
 Daer al mijn lust op leyd/
 Daer al mijn ghedachten

Ghestadigh op wachten/
 Dien ick met hart en sin
 Op 't alderperighst min.
 Delaes! hoe droef/ hoe treurigh valt het my/
 Dat ick dus langh/
 Door tijds bedwangh/
 Van u ghescheyden zy.

2 Alwaer ick gherake
 Een mensch te sprake/
 Daer vind/ of soeck ick stof/
 Tot roem van ulwe lof.
 Ick eerje/ ick vyerje/
 Ick pyssje/ ick tierje/

Ick pronck/ ick prael/ ick boogh/
 Van ulwe gaven hoogh.
 En alser yemand pet van u vermaend/
 Soo depst mijn smart/
 Soo danst mijn hart/
 Dat sich in d' Hemel waend.

3 't Zy wat ick beginne/
 Mijn hart en mijn sinnen
 Zyn nimmermeer van dy;
 Ick ben u altijd by:
 Och! mocht ick niet eenen
 My soo vereenen/
 Lichaemelijck/ als mijn geest
 Staech is vereend gheweest!
 Zuffrou vertrouwd dat ick al Cræsus goud/
 Op dat ghelwin/
 Als niet; jae min
 In waerden houden soude.

I. STARTERS

4 Mijn lichaem sou springen/
 Mijn tonge sou singen/
 En elck lit aen mijn lijf
 Sou zijn u tijd verbyjff:
 Ick sou dan mijn luffjes
 Dooz soentjens en kuffjes
 En alderley gewoel/
 Geneughlyck maken koel.
 En boozt bedencken waer dooz dat u mocht/
 De soetste rust
 De hooghste lust/
 Staegh woerden aengebzocht.

5 Nu hartje/ nu liefje/
 Nu kluchtige diefje/
 D'pynglyck beynsen staecht/
 En maecht ons bzeught volmaecht.
 Geen Prins in sijn rycke
 Sal zijn te ghelycke
 By ons en onse bzeught/
 Gesult in ware deught.
 Wp sullen zijn een spiegel booz elck een:
 Daerom/ mijn hart!
 Verkeert mijn smart
 In bzeught/ in Ja u Reen.

Wuylofts - Ghedicht

Ter eeren

HENRICVS IOANNES OETGENS,

Ende

MARGARITA STORM.

HY die den *Hypocren'* hebt smakelijck ghesopen,
 En op den steylen Bergh *Parnassi* zift ghelopen.
 Vervoeght u groote geest en u beroemd verstand,
 Ukloecke herfenen, u wel-beleyden hand,
 Om treflijck nae den eysch het treflijckst te beschrijven,
 Dat ghy oyt hebt gehoord, of immers saegt bedrijven,
 Waer van mijn *Musa* u (ô Geesten) te gheval,
 Het gheen sy seker weet heel graech verhalen sal.

Niet al

NIET al te langh ghele'en nae dat de snelle Paerden,
 Des albesiende Sons hun haestigheyt bedaerden,
 En gaven sich te rust als moe en mat geslooft,
 Vermits hun meester lag de stralen van syn hooft,
 Had ick mijn geest gescherpt, mijn'harfenen ghewet,
 En al mijn sinnen na de rijmery geset :
 Maer het verging my vreemd : want so ick lach te malen,
 En malen met mijn Pen, ben ick in slaep gevallen,
 En *Morpheus* bestreeck mijn Oogen met syn stroom,
 Waer door my datelijck verscheen een vreemde droom :
 Mijn docht ick sagh een schip, een vreemd schip voor mijn oogen,
 Met stricken van de min beschildert en door-togen,
 Waer op stond uyt-gebeeld de *Hoop*, en so ick raem
 Was van dat groote schip de *Groote Hoop* de naem,
 De lading die dat schip voor nutte ballast dienden,
 Was *Trouwe liefde*, beraemd door raet van wijse vrienden,
 Waer op tot Generael gestelt wierd door de *R'oen*,
 Een *Minnaer onbeveynsd* geset en flux van leen,
 De *Zeylen* die dit schip door alle moeylijckheden
 Wegh-voerden, waren sijn *Bequame en goede zeden*,
 De *wint*, den *yver*, die hy hadde tot den vaerd,
 Waer door hy tot syn vreught sou eeuwich syn bewaerd,
 Syn *voorraet* spijs en dranck, om somtijts aen te roeren,
 Was *lijdsaemheyt*, daer hy de reys me most vol-voeren,
 Het roer was syn *verstant*, syn oordeel syn *beleyd*,
 Waer me hy stuurden 't schip voorby de swarigheyd,

Van klippen toe-gemaect, van *nijd* en *valsche tonghen*,
 Die lang van 't veylig lant beyd schip en stuurman dwongen ;
 De *anckers* die hy meest gestadich hield bereyd,
 Die waren *wijse re'en*, en syn *stantvastigheyd*,
 De *kabels* syne *deught*, om 't schip me vast te houwen,
 En te beschermen voor de winden en kartouwen
 Van achterklap en haet, en wat hem meer bestree,
 Dus wijslijck toe-gerust, gaf hy hem inde *Zee*
 Des *Vrijelijcken staets*, wiens bulderende *baren*,
 De *sorgen* waren daer de *Minnaer* door most varen,
 Eer hy 't gewenschte Land (daer d'ed'le *Margariet*,
 De kostelijcke steen) haer selven vinden liet,
 Genaecten met syn schip, hy quam ten langhe lesten,
 Gantsch sonder teghenspoet en stranden voor de vesten
 Van 't *Princelijcke Hof*, daer dese schoone steen,
 Op blonck door hare deught en kostelijcke ze'en :
 Maer eer hy dese schat vermocht met hem te leyden,
 Most hy hem tot de *Storm* voorsichtich gaen bereyden :
 Want 't Hof was soo beset met muren steyl en breed,
 Door achterklap ghesticht, dat hy daer veel voor leed,
 Rondom lagh een *Moras*, vermeerdert door de vloeden
 Van valscheyt, achterdocht, *nijd*, haet en quaet vermoeden,
 Soo dat hy al syn konst, en al syn Scheeps-volck by
 Most brengen, om sich selfs te helpen uyt de ly,
 Syn wel gegrond *beleyd* verstreckte tot *loop-graven*,
 Waer door sy nae den *Storm* hun veylighlijck begaven,

FRIESCHE LUST-HOF.

189

En planten voor de wal *schans-korven* van syn jeught,
Kartouwen van syn *min*, vol *koghels* van syn *deught*,
 En *roem* van syn geslacht, die krachtigh uyt-ghesonden
 De stercke regen-weer van al de muren schonden,
 En dempren metter tijd de moeyelijke gracht,
 Die nijd en achter-klap had voor het Hof gewracht.
 Doen sloeg-men den *Alarm* van syne *goede zeden*,
 Van syn *oprechte min*, en syn *standvastigbeden*,
 Waer door dees *voorburch* wierd geheel vernield tot niet,
 En hy quam na de *Storm*, by d'ed'le *Margariet*,
 Had yemand doe ghesien hoe yverigh by haecte,
 Nae dese schoone schat die hem soo seer vermaecte,
 Dat hy gelijk verbaest star-oogde op 't gieract,
 Van hare groote glans en deftige gelaet.
 Hy had met my geseyd, dat *Iason* 't gulde Vacht
 Noyt had soo seer begeerd, noch half soo hoogh geacht :
 Maer of sy schoon syn ziel kon door haer glans vermaken,
 Sy was te moyelijk voor hem om aen te raken,
 Sy leverden den *Storm* soo krachtigh op syn Hart,
 Dat hy schier gantsch befweeck door d'ongewone smart,
 Haer *Deughden* sonder tal dat waren de *Soldaten*,
 Die met een kloeck beleyd staegh wierden uytgelaten,
 Heur *wesen*, hung *heweer*, de *woorden* die sy sprack
 Een krachtigen *Alarm*, die hem het herte brack :
 Haer *ooghen* waren als *Kartouwen*, daer de voncken
 Uyt-vlogen op syn hart; de *kogels* hare *loncken*,

Die met soo heeten brand bestormden synen borst,
 Dat hy niet als van veers 't *Casteel blocqueren* dorst.
 Hy heeft het gantsch omringht met aerdige *Bolwercken*,
 Van syn *oprechte liefd'* in woorden ende wercken,
 En daedlijck achter de *Schans-korven* sijns *beleyds*,
Syn woorden (als gheschut) gheplant vol minlijckheyds.
 Waer med' hy eyndelijck so lieflijck heeft gheschoten,
 Dat hy het soet begin heeft van syn wensch ghenoten,
 En hem alsoo een wegh gevoeghelijck gemacckt,
 Daer door hy in't verdragh is met de schoon gheraectt,
 Dies heeft hy het Casteel in spijt van veel beletters,
 Doen voort op-eyschen door syn deftige *Trompetters*,
 Sijn *Bloed-verwanten*, sijn *Nae-magen* rijp van raed,
 Gheluckigh in haer lof, aensienlijck in haer staet,
 Die brochten eyndelijck soo veel voor hem te wegen
 Dat hy de schoone schat heeft in sijn schip ghecregen:
 Daer hadmen mogen sien de vruchten vande vreught,
 Het schip begon op Zee te dansen van gheneught,
 De baren insgelijcx van blijdschap op te swellen,
 En al het *Bootsvolck* sich tot alle vreught te stellen,
 Doen volghden het geklanck van sangh en snaren-spel,
 Soo treffelijck gestemd, dat ick het selfde schel
 Voor d'opperste gheneught, die immer ooren hoorden;
 Het welck myt' eenemael verheughden en bekoorden:
 Vermits 't betekende, door d'eendracht van 't gheluyd,
 De soete eendrachtigheyt van *Bruydegom* en *Bruyd*,

In vrienden, rijkdom, staet, in sinnen ende jaren,
 Ghelijck ick naemaels tot mijn blijdschap heb ervaren:
 Want doen ick uyt mijn slaep ontwaeckten en mijn weer
 Gaf om te wandelen de straten op en neer,
 Verftond ick daedlijck dat de spiegel der Iuffrouwen,
 Dat *Margarita Storm* sou *Henrick Oelgens* trouwen.
 O wel gheluckigh paer van d'Hemel t'zaem gevoeght!
 Sprack mijn verheughde ziel ten opperften vernoeght,
 Ick groeten het geluck en stemde d'hooge gonste,
 U vanden *Heer* betoond te singen met mijn konste,
 En nae mijn kleyne macht (want ick mijn swackheyt ken)
 Mijn vreemde droom in't licht te brengen door mijn pen,
 En u het opperste gheluck dat immer Menschen
 Op Aerden is gegunt, door mijn gedicht te wenschen.
 U wensch ick dan voor eerst (*ô Bruyd'gom*) dat den *Heer*
 Syn zegen op u stort en dagelijks vermeeer,
 Dat ghy met uwe *Bruyd* mooght leven *Nestors* Iaren,
 Dat ghy met alle vreught vergryfen mooght u haren,
 Dat u noch tegenspoed, noch onheyl op der Aerd
 Met u deught-rijcke *Storm*, bestorm of weder-vaerd:
 Maer dat ghy met u *Bruyd*, de woon-plaets aller vreughden,
 De spiegel vande Ieught, de schat-kist aller deughden,
 Des schoonheys schoonste pronck, des heusheys eel gieraet,
 Des kuyfcheys suyv're beeld, wiens deftige gelaet,
 Wiens leven, daer men vind noch vleck, noch opspraeck in,
 Een *Heer* van al de *Werld* sou trecken tot haer min,

Wiens treffelijck geflacht, op d'alderhoogste trappen
 Gestegen van de lof door brave wetenschappen,
 In hooge aensienlijckheyt, noch roem (gelijck het blijkt)
 De deftigste van 't Land in geenghedeelten wijckt,
 Mooght leven vol gelucks, tot dat de doot u beyden,
 (Bejaerd en wel vermaerd) komt eyndelijck te scheyden.
 En u lief-weerde *Bruyd*, u wensch ick wederom
 Een werelt vol vermaecks met uwen *Bruydegom*,
 Die van syn kindscheyd af ghetracht heeft in de sporen
 Te treden daer syn stam hem altijd in te voren
 Heeft treffelijck ghegaen, en wijslijck inde deught
 En alle wetenschap te oeffenen sijn leught,
 Die, nae dat hy met lust, in syne jonge tijen,
 Had *Engeland* gesien, 't vermaerde *Barbarijen*,
Vranckrijck en *Spaegnien*, ghesond is t'huys gheraecht,
 En sich in u ghesicht alleenigh nu vermaecht.
 Den Hemel laet hem doch voorspoedigh met u leven,
 Tot dat uws levens web wort door de doot ontweven.
 Maer liefelijcke *Bruyd*, Hoe sit ghy doch soo stil?
 Ghy siet u Gasten bly, en soet om uwent wil,
 En ick vermoed oock dat u Edel Hart vol vyer, is
 Al veynst ghy u quansuys om dat het de manier, is
 Zijt gh'om u Maeghdom noch becommert of beswaert?
 Och diese dus verliest heeftse alderbest bewaert,
 Dus laet u tot den storm, ô soete *Storm* geleyden,
 Daer niemand dood en blijft, en niemand hoeft te scheyden.

Nu Speel-ghenoots gaet aen, siet wat den *Bruygom* lijd,
 Gheleyd hem tot de *Storm*, hy haect doch nae die strijd,
 Daer hy soo lieffelijck hoopt inde storm te stormen,
 Datmen op 't spoedighst een af-setsel uyt de Vormen
 Tot vrolijkheyd, tot troost van hem en vande *Bruyt*
 Be-oogen sal : waer op ick mijn ghedicht besluyt.

Bruylofts - Liedeken,

Stem: *La Surette.*

Wanneer een storm met eeren/
 Met boordeel en met kleen
 Verlies van volck/ of ganschlijck geen/
 In spijt van die haer weeren
 Volboert word/ den Wyand
 Tot schaed/ en nut van 't Land.

2 Dan word de Trom geslagen/
 Dan klinktmen de Trompet/
 Dan wort de Pick-ton upt-gheset/
 Dan hoord-men niet ghewagen
 Als vrolijkhepd en vzeught :
 Want elck is dan verheught.

5 Dat sullen de Kartouwen
 Zijn/ die ons' ongheneught
 Wegh schieten sullen / en de vzeught
 In hare plaetse bouwen/
 Die onse gheesten leyd/
 Tot alle vrolijkhepd.

3 Dus laet ons van gelijcken/
 Nu onsen Bruydegom
 De Storm ghewonnen heeft/ rondom :
 Ons blijdschap laten blijcken/
 En by de Ginsche Wijn
 Van harten vrolijk zijn.

4 Laet ons de heldre Glazen
 De Flupten groot en kleyn/
 De koppen/ Schalen / dapper reyn
 Van blijdschap upt gaen blasen/
 Elck tast aen sijn Trompet/
 En hem nae 't blasen set.

Stemmes

I. STARTERS

Stemme: Balletti d' Alckmar.

Amaril, die door u soet ghelaet, u welgbestelde leden, 't Liefelijck ghelonck van u

Goddelijck ghesicht, Door u denght u aenghename jeught, u treffelijcke zeden,

in mijn boesem hebt een soo heeten brand ghesicht, Dat den O - ce - an, Noch al't water van

Al de zee die niet weer uyten kan.

2 Seght waerom ghy u afkeerelijck van my begind te toonen,
Daer ghy wel weet dat ick om uwe gonst verdwijn.

Kan dan in soo overschoonen borst, soo wreedten harte woonen?

Neen, neen Amaril, dat komt nimmermeer in mijn:

Maer ghy veynsd, luffrou,

Om te sien, hoe trouw

Ick in druck en ramp u wesen sou.

3 Dan helaes! 't is teenemael vergheefs; soeckt ghy mijn min te snoeyen,
Segh ick dat ghy wel op een grooten dool-wegh zijt:

Want

Want mijn liefd en mijn ghetrouweyheit sal daer door te hoogher groeyen,
G'lyck de wjngaert-ranck wanneer men die besnijt :

Daerom, lief, laet af

V gesichten straf,

Daer ick u doch noyt oorsaeck toe en gaf.

4 G'lyck de Palm groeyt onder synen last, hoewel die op hem swaer leyd,
Sal mijn liefde groeyen in spijt van die 't benijd.

Als het stael slaet op de keyssel-steen, dan geefse wuyr vol klaerheyd :

Soo blinckt in tegenspoed de ware liefd altijd,

Daerom lief betoond

't Hart dat in u woond,

En mijn min met weder-min beloond.

5 Laet voortaan, Goddin, uyt u gesicht de liefelijcke stralen,
(Als de tolken van u tot mijn genegen hart)

Tot een loon van mijn standvastigheyt, vrywilligh op my dalen,

En verlost u trouwe dienaer uyt syn smart,

Soo sal onse jeught

Met oprechte wreught

Zijn vervuld en t'eenemael verheught.

6 Ghy sult niet bedencken tot u rust, noch om u te verquicken,
Of het sal door my u stracx worden toegesteld.

Naer u wensch en nae dat ghy 't begeert, sal ick mijn leuen schicken,

Op dat u het minste misnoegen niet en queld.

Daerom, Amaril,

Swijght niet langer stil :

Maer seght, Iae Titer, 't is sood mijn wil.

I. STARTERS
BRUYLOFS-LIED,

Stem: Courante commune.

G' Lijck als dooz de baren
Een Schip komt ghevaren/
Wt d' onbetemde zee/
Tot aen een goede ree.
Sijn blyfchap laet blijcken
Sijn zeplen laet strijcken/
Sijn Wimpels rollen upt/
En met een trotsch gheluyt
Doet doud' ren/ dav' ren/ kilat' ren/ nae den eys/
Sijn stukken graf/
Den heer tot lof/
Dooz sijn behouden reys.

² Soo laet ons oock singhen/
En kluchten voortbringhen
Wits dooz de woelery
Dan't ongerust gebry/
De Bruygom met lusten
In d' haven der rusten
Sijn sceepjen dese nacht
Geluckigh heeft ghebracht/
Daer hy ver-wellekomt wort vande Bruyt:
Die van sijn Feught
De grootste bryght
In haer gesicht besluyt.

³ Dies is hy met reden
Oock vol vrolijchheden/
En heeft de gantsche vloot
Sijns kennis t' saem genoot/
Om lustigh te blasen
Wt roemers en glasen/

Om met een soet ghelagh
Te brynghen voor den dagh/
De meeste bryghd die immer is gesien:
En dat moet gaen/
Dus banght het aen/
Wat wacht ghy jonghe lien?

⁴ Elck moet hem hier setten
Om stijf te trompetten
Op een geladen Fluyt/
Vol goede krijnsche bryt.
En dan weer aenbangen/
De soetste ghesangen/
Die opt van geesten zyn
Gesongen by de wijn.
Nu Daeghden seght waerom begint ghy niet?
Elck dooz sijn deel/
Hep nu sijn keel/
En singh een vrolijck liedt.

⁵ Nu nobele baesjes/
Waer bij den de glaesjes?
Dyinct op de Bruydegom,
En Bruyds gesonthept om.
Gaet wenscht haer daer mede
Geluck en bryede
In haren Echten staet.
Met een verheught ghelaet
En kust malhaender daer op rondom dries.
Elck maeck sich ree/
Dat 's een/ dat 's twee/
Dat 's dyp/ dat 's op sen Fries.

Stem:

FRIESCHE LUST-HOF.

197

Stem: La Volage.

Zou van mijn jeught! Die dooz u eerbare gheneught / 't Binnenst van mijn ziel verheught.

Roem-waerde Maeght! Die boven al wat my behaeght In mijn hart de kroone draeght:

Wiens deught / wiens vreught / Wiens eer / Vermeerderende daghelijck meer /

Der winnen in waerdyp De drie Gra tien op een rp.

2 D'kloek belep/
 Doorstraelt met alle lieflijckheyt/
 's Werelts wijshepts roem verlep.
 D'braef ghelaet
 Waer in de deught geschildert staet/
 's Vertrijckis schat te boven gaet,
 Jonckvrou / ick hou
 So veel
 Van uwe gaven hoogh en eel/
 Dat ick roem en noem/
 d'Ed'le naturaes hooghste roem.

3 En noch zijt ghy
 Dus trots / dus wzed'ligh tegens my/
 Daer ghy west hoe ick u vly:
 Want ghy ghebiet
 O schoon! in 't alderminste niet/
 Dat niet strax dooz my geschiet:
 Ick acht / betracht
 Altijt
 't Geen daer ghy naer begerigh zijt;
 En noch zijt ghy dus straf
 Op my/ die u noyt oofsaeck gaf.

Na 2

4 De

4 De Bliem snel
 Veld met sijn stralen heet en fel/
 Boomen grootsch ter neder wel:
 Maer 't nedzigh ried/
 't Welck buyght/ en voor sijn strafhepd blied/
 Quest sijn vlam in 't minste niet.
 En hart ! mijn smart/
 Mijn lepd
 Betoond voor u mijn nedzighhepd.
 Waerom volhard ghy doch
 Van tegens mijn in strafheyt noch ?

5 Och lief beraed
 V doch heel anders metter daed/
 Of seght my selfs wat my mistaet ;
 Verschoont u vriend/
 Die u van ganscher harten miend/
 En u so getrouwelijck diend.
 Betoond / beloond
 Goddin !
 Hem met gelijcke weder-min ;
 So sal u vzeught en mijn
 By pedet onuytsprekelijck zijn.

Stem: La Bergere.

Deftighe Rij - mers / kloeck van gheest! Roept by de neghen Mu - sen aen /

Tot u be - hulp veel Boec - ken leest / Ick sal nae niemands gon - ste staen ;

Als nae 't liefelijck wesen Van mijn be - min - de A - ma - ril, Daer kan men 't alles

in le - sen Datmen met pen - nen schry - ven wil.

2 Sp is 't cieraet en 't eelste dingh/
 Dat nu de werlt sijn glans verleent :
 Want d' heele werlt is maer een ring/
 En Amaril is het ghesteent/
 Dat dooz haer aerdigheden/
 Daerse met is geheel dooz swiert/
 Dooz haer trefstige zeden/
 's Werelts rond gheheel verciert.

3 Neemt upt de ring nu eens de steen :
 Wat ist dan ? als een slechte krans ;
 Neemt upt de werlt mijn lief alleen/
 Soo is de werlt oock sonder glans :
 Want haer geestige deughden/
 Haer grootachtbare deftigheyt/
 Derbuid elch een met vzeughden/
 Die sijn oogh maer op haer leyt.

4 Aerdighe Rymph ! o schoon jonckvrou !
 Dat ick beschrijven woud u lof.
 't Waer of ick goud vergulden wou/
 Daer het so trefstich is van stof :
 Dat al mijn hayzen in pennen/
 't Aerdryck keerden in pampier/
 De zee tot inckt wou rennen/
 't Sou mijn al helpen niet een sier.

5 Defstige Maeght ! roem van ons Stadt !
 Spiegel van al ons jonge jeught !
 Spiegel van d' aldergrootste schat !
 Namelijck van de witte deught/
 Dwe schoonheyt / u gaben/
 Doen u trefstelycke roem
 Tot de wolcken toe dzaben ;
 Dies ick u lof onsterfelijck noem.

Stemme :

Balletti d'Alckmaer. Fol. 194.

DOEN ick was in 't bloeyen van mijn tyd, in 't groeyen van mijn Iaren,
 In 't groenst, in 't soetst, in 't sotst, in 't boertighst van myn Ieught,
 Docht ick noyt myn selven met een vrou, of vrous gelijcx te paren,
 Maer te leven vry, ongebonden in de vreught:

Och, ick wurpt soo veer,

En docht altyd weer,

Die een vrou heeft, heeft in 't gemeen een heer.

2 Al 't geloop, 't gevry, 't gevlay, 't gesoen, dat andre vryers deden,
 't Schilwacht staen by nacht voor des dochters dove poort,

I. S T A R T E R S

Dochten my uytdruckelijck te zijn, de grootste fortigheden
 Diemen oyt ghesien had, of immer van ghehoort,
 d'Ed'le vryigheyd,
 Heb ick vaeck gheseyd,
 Gaet veer boven de gonste vande meyd.

3 Hoe vergierd, hoe prachtich opghepronckt, met stricken, kanten, koorden,
 d'Alderschoonste Maeght was, ick achten 't niet een haer :
 Ick en vond noyt Iuffrou die soo schoon was datse my bekoorde,
 Tot de alderminste min door haer ghebaer :
 Want ick docht altijd,
 Hy is geck die vryd,
 En syn tijd met die groenigheyd verslijt.

4 Maer helaes ! 't is wel met my verkeerd, een blixem uyt de ooghen
 Van een nimmer-hoogh-genoegh-ghepresen Maeght,
 Is onlanx op mijn yf-koude borst, met sulcken brand ghevloghen,
 Dat my niets ter wereld nu als haer ghesicht behaecht.
 Nu en doen ick niet,
 Als bedencken yet,
 Waer door ick doch haer weder-min gheniet.

5 Even als de *Persianen* sterck de gulde Son aenbaden,
 Bid ick aen de glans van haer hemelsche ghesicht :
 Want haer deught, haer eerbaerheyt, haer gheest, haer aerdighe sieraden,
 Hebben alder eerst dese brand in my ghesticht.
 Ach ! haer kloeck beleyd,
 Haer groot-achtbaerheyt,
 Is een hemel vol alle lieflijckheyd.

6 Dus Goddin, soo veer ghy eenighsins wilt hooren nae mijn klaghen,
Salmijn lijf en ziel met blijdschap zijn vervult,
En ghelooft dat noyt des werelds rond heeft trouwer vriend ghedraghen,
Als ghy my in als wat ghy wenscht bevinden sult.
Daerom lief gund my,
Dat ick vrolijck vry,
En my naer u wil ghewilligh vly.

E Y N D E.

THE HISTORY OF THE

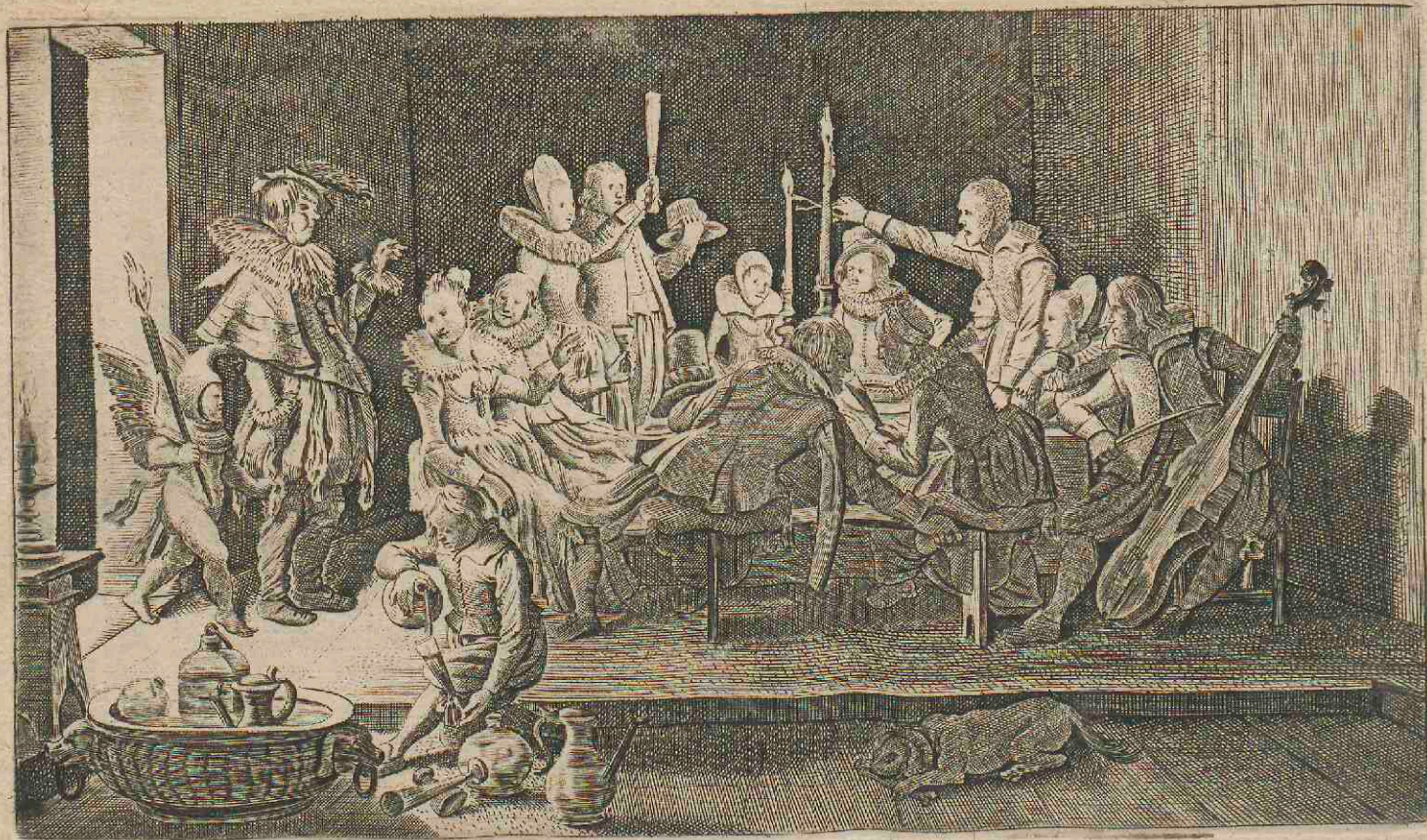
Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

BY

I. S T A R T E R S
B O E R T I G H E D E N .

I. S. BOERTIGHEDEN.

By ruymt Gay spys en drancck toond eerbare geneughd,
Weest droebigh als het past; maer Gzolyck by de Gzeughd.
Wozd beyd hoor Gbysherd en hoor aerdigheyd ghoussey
Datmey somtyds de geck laet springen uyt de moussey.

I. STARTERS
BOERTIGHEDEN.

Kluchtigh Tafel-Spel.

Van

MELLS TYSSEN, een half-backen Vrijer, gaende van
d'eene Vryster nae d'ander te vrijen.

EER wat is hier al mooy goedje by melkaer!
't Segen lagh kijere / hoorje niet! hej / genavond alle-gaer.
Wel / hoe mach dit verweende goed dus op myn kypcken?
Ja / sp depnicken / wat mojer Vyjer komt hier anstrycken!
Al sen klieren bennen op sen nieuwe snofs emaeckt /
Hy moet hier vyjen willen / ja / dats waer / dats recht op sen
kop eraeckt:

Wangt goe mannen / as 't oock al is esepd. (Meyd/
Ick word een groot knecht : ick moet haest upstien om een

En dat ick een mooije Vyjer ben dat weet ick wel van bupten/
Dus wil ick het hylticken eynlick in men hart gaen beslupten/
En of ick ien sinlicke Vyjer ben / behoefje niet te vraghen/
Kpck kypnd / dat hend heb ick al volle dize weken edraghen/
En kypck ereps allegaer / hoe kraftige wit
Is 't / of icket van daegh ierst an etrocken had / en die
Is al om dat ick suckt helder blanker blesphen ongher
Myn klieren heb / en daerom geeft het my oock gien wongder
Dat de Meyshes garen met my wegh willen / wangt sp souwen garen wat blans
trouwen /

Is 't niet soo kypnd / of sou jy miër van wat lang houwen?

I. S T A R T E R S

Maer wat dunckje van ten **Dijer** die het dus eubelpcke net klaerd?
Om de waerhepd te seggen / souje niet willen datje ten reys bi hem te beb waerd?
Hou **Mepjes** / bekyckme te degen / ben ick niet een moje **Dijer**?
Wat dunckje van me bzoeck? dientse wel een hapytje wijer?
En wordje noch niet op me verliest? weetje my niet te helpen aen een wopf?
Kyck / wat ben ick kostelyck ober mijn hiele lpf!
Wat heb ick daer ien spn **Ferwielen** kin!
Wat ben ick ien repn postuur van een mens as ick begin!
Wat heb ick daer een spd satpnen neus die ick fraeptjes weet te schicken!
Keen kijeren / ick ben sinlick / ick pas wel op mijn sticken /
Myn aefngt en mijn mongt staen altijd even net /
Befongder as ickse soo een reys inde pypm heb geset.
En kyck ereps hoe het glimt / niet waer? aers noch aers
Of het eblancket waer / bekyck het ereps te degen by de haers.
En daerom en gheeft het my oock geen wongder dat onse **Lysje Flebkous** soo ge-
weldigh was op mijn verliefd /
Wangt sy hetme wel (onger ongs eseyd) altemets met een nachjen geriefd /
En van heb ick dickwils ehoord / dat se dus pratende in heur slaep gaet :
Waer mach onse **Melis** wesen? o **Heer** ! hy is al langh veur de **Dupvel** om raep-
saet.
Maer / wat wast een mooije knecht! **Heer** wat wast een goe sul!
Wat had hy blanker bleys ! ia maer / wat had hy een lieve krul
Veur spn veurhoofd ! as icker noch om depuck / o lpden !
De lieffelycke langst / ick wod dat hy my noch een poos byden.
En dit **Lysje** / datje 't wel verstaet / was al ien van de moopste **Mepjes** van 't hie-
le **Langt**.
Maer nu / nu ben ick een aer giest ewoorden / ick byp nu met een aer verstant.
't **Is** met my sind verkiert / dat het niet en lycht /
Sint ben ick / ia wie weet hoeveel wel verr yckt.
En daerom benne sucke slechte **Hepligen** booz my al bedurben /
Sint is mijn groote **Bzoer** / **Jochum** **Cyssen** esturben /
Die hiel al selver hups : 't was al ien rycke **Focker** datje dat mient /
En van hem heb ick e-erst een goubwe ring niet een eel kastient /
Die bzoeken / byer wambessen / en thien nieuwe kragen /
Wat dunckt iou susje / sou sucken **Dijer** ghen **Dijster** behagen?

BOERTIGHEDEN.

Noch kreegh ick byie oorkuffens / die waren estickt en enaeyt
 Met spaensjes / met soomtjes / vol strickjes deur malhaer edraeyt
 Met vyf steken in ten / dubbelde roosjes / stickfeltjes en daer peerljes boben op /
 kynd /

Daer leyd Melis nou so machelpck in dat hy wel een kermiss-pop schynd /
 Jp soud iou verwongderen datje de frapighepd saeght van iou imboelen /
 Wangt ick heb wel ses banckwercks kusses / en seben Spaense stoelen.
 Noch veel potten / pannen / ketels / kannen / en allerley hupstraet /
 Die ick as ick dus upt vryen gae / al puntighjes t' hups laet.
 En nou ick so versien ben van filteren en repner hupstraetje /
 Nou geef ick Lysje de sack / ick tap het nou upt een aer vaetje /
 Wangt sint ick myn parmantigh aefingt begon te steken onder de groote Mouch-
 sieurs /

Kreegh ick van pupck van Mepsjes niet dan al te veel keurs.
 Nou dunckme dat Lysje sijn enoegh te geef is /
 Jp docht ierst datse mooy was / maer nou dunckme dattet een leelicke teef is.
 Sy het een kammelotte aefingt / met een neus die t' overdadige net is /
 Wangtse roudom met robynen / diamanten / en pupstige peerlen beset is.
 Sy het ten paer Fursette wangen / jp sou ter iou tabongd wel me lyeu /
 Met een paer lippen / men souwer en hutsput af sigen.
 Haer kin trouwens is prospelick in de slachtpd / om halfs-klauwen op of te lappen /
 En haer ruggh is mooy roud om pensen op te schryppen.
 En noch dypsend angdere frapigheden meer / die ick niet en kan afinden /
 Sou men upt haer geneuchelpck aefingt konen halen /
 En daerom geef ickse de sack / en ick wil weer gaen sien nae een aer.
 Alle sien moer / ick heb vry wat beter sin in iou as in haer /
 Laet ereps kycken / wel hey / iae wel ick segh dat ick volkomen mis
 Indien ghy de kib niet bent die upt myn lypfenomen is
 Gae wel weest ghegroet / weest ghegroet / jp daer myn hart en myn siel nae
 haecht /

X Benje daer? och moer! ons gebenedyde Hpylick is in 't Paradyse emaeckt /
 Jp bent die geen / dien ick staegh trou en vroom bedien /
 Och iou aefingt heb ick te nacht in 't hartje van myn vroom esien /
 En doen worden wy gerebeleert datje soud worden myn Wyf /
 En nou ick iou sie / nou lacht myn hart / myn siel / en al 't goetjen aen myn lijf /

I. S T A R T E R S

Myn lief/ myn supcker/ myn heunnigh/ myn pap/ myn byp/
 Myn murgh upt myn gebient/ ick moet ien beetje by
 Schicken/ wel hoe dus weersoordigh? hebje gien sin in myn kind?
 Ick ben Welis Tysen die ghy al byp wat selden inde wpy bynd/
 Ick ben spil penning noch quist-goed/ ick hou het al supnighjes by malkaer/
 Wel hoeje wilt moer/ ick sal al weer gaen sien na een aer.
 Genabond ionge Dochter/ genabond Daer
 Moet jy dan seggen; Maer ick ben een Zuogman op 't beste van myn leven/
 En daerom sou ick myn garen in d' Duwelpecke Staet gaen begeben/
 Ick ken fraey lesen en schryben/ ick ken beelderley Talen/
 Gelpck (laetme sien) Dupts ken ick altpd deur ierst / en Franx daer souwe myn
 meester niet in keunen halen/
 Noch ken ick Engels / Iteljaens / en 't Latyn gaet myn of jy weet niet hoe soet/
 Gelpck by exempel/ Ego non possum parum, Heer ick en mach geen hoe-voet/
 En wat leden aengaet / souje in hiel Europe
 Geloof ick vastlyck myns gelyc niet konen belopen/
 Wangt ick ben van passe dick/ van passe dun/ van passe lang/ van passe kort/
 Ick ben geen scherewinckel/ noch geen dick-pens/ wat my schoort/
 Ick heb een putjen in myn wang/ een klooffjen in myn kin/
 En een beetje spruten/ dat 's vande negen schoonheden as ick myn wel versin/
 Twee oogen die so byupn as ten git in myn hooft staen/
 Met een hals / niet waer / soo blanch als een Swaen?
 Ick hou al myn tuyghje reyn/ fir en vaerdigh.
 En wat dunckt iou/ ben ick niet een moije Mepsje waerdigh?
 Och datje myn wyf waert! ick sou iou so gedienstigh wesen/
 Ick sou iou water halen/ ick sou iou pietercelp helpen lesen/
 Ick sou iou daer houwen sitten op ien stoel niet ien kussen altoos/
 En komen altemets vraghen / hoe vaerje Schaepje / hoe vaerje myn soete But-
 ter-doo?
 Jy soud niet mier doen as jy selven wou / en slayen so lang as 't sou lusten/
 En wie weet hoe dickwils dat ick iou op rene nach wel kusten/
 Ick sou iou al wel besorgen kynd/ ick heb self een groot stuk langd /
 En daer van kryge wy soo veel turf as men in een hiele iaer verbzangd:
 En daer souwe wy by 't vper sitten met ien volle kan/
 En ick sou seggen abous wyf: en jy soud seggen ick bedanckje man:

BOERTIGHEDEN.

Ick sou iou smoggens rypgen / klieren / en op-poncken wel te begen /
 Na iou klieren met een schoone schuier repntjes of begen /
 Ick sou iou schoenen swarten / iou schoortelboeck bynen / en dienen iou al den dagh /
 O Doer! ick ben al wat een man met eeren wesen mach.
 Ick sou iou koufjes warmen eer jyse aen iou gebenedyde voetjes
 Gingt trecken / ick sou 's morgens hiel vzoegh / soetjes
 Opstaen / en 't hups upt begen / en 't as op rapen /
 En dan sou ick seggen / gemargen wyfjen / hebje al wel te nacht eslapen?
 Somma / ick sou iou so koestren / knoff'len en behagen /
 Datje iou in 't minsten over myn niet soud' hebben te beklagen.
 En wilje 't noch niet doen? soo sal ick hier gien Drypster krygen na myn wens /
 So mach ick dit glas wyngs gaen lappen upt een dupts hart in myn pens.
 Hou ick mach gaen kijeren / dat heb ick al in myn vleys /
 En hebje myn nu langh ghenoegh van beuren besien / besieme van afteren oock
 een reys.

Stemme:

't Engelsch Schoenlapperken, &c.

O Elementen wat ick hoor!
 Wat duysent fransche blancken!
 't Is 't ouwe deuntjen na as voor,
 Syn dit geen loose rancken?
 Myn lief begint te wenden weer,
 En meerdert myn elenden seer,
 God schen de Meer,
 Houd sy my voor een Door?

2 Doen ick nochtans ierst by heur quam,
 Sy sey, och Iasper Iansen!
 Iou liefd ick soo ter harten nam,
 Dat ick wel met iou sou dansen
 Op 't soet geluyt van 't minne-spel,
 't Welck myn gemoed, myn sinnen sel
 Van binnen wel
 Verheugen eelen stam.

I. S T A R T E R S

3 Iou aensicht is soo byster braef,
Het heeft schier nergens lyck naer:
't Waer nut men iou een Vryster gaef
Die duysend gulden ryck waer.
Och ! 'k heb iou soo beseten lief,
En dat om iou secreten dief,
Die t' eren hief
Uyt 't kousje van ons Aef.

4 Mits klouden sy my in myn baerd,
En ginch pal as een Vorst staen.
Ick docht, o bloed ! dit het een aerd,
Hier sal ick nu een worst braen.
Maer doen ick quam met Huwen by,
Sy sey: Vaer laet dat stuwen vry,
De duwery
Word hier soo niet eklaerd.

5 Wel hoe sal ick het brouwen dan?
Ick kan 't niet anders klaren.
Sy sey: jy most myn trouwen man,
Eer jy so voort woud varen.
Ick sprack om ongeval te vlien,
'k Meen iou myn trou voor al te bien,
En 't fal gheschien
So haest als t' wesen kan.

6 Dit wierd besloten, maer noch kost
My 't loose hoertje plagen,
Sy sey: 'k en derf niet, of ick most
Het icist myn moertje vragen,
Ick docht' hier speeld Sint felten mee,
Doch 'k veynsde myn al wel te vree
Gesteld, en lee
Om haest te syn verlost.

7 Dit duurde so jaer uyt, jaer in,
't Was wild iou hoop niet laten,
Al is 't myn Moer noch niet van sin,
Ick false wel bepraten:
Maer 't was al 't ouwe deuntjen weer,
Dies sal Iasper Ians seuntje seer,
Nu Teuntje meer
Niet bidden om haer min.

8 Sy weet haer mongt so pruyts so scheets
Nu in de pruyt te vlijen,
Bat ja, s' is waerd datmen veel leets
Om harent wil sou lijen,
Sou sy geen roofjes kacken? hoe,
Haer lieve naersje swack noch moe
Staet vlack daer toe,
Sy is geweldigh steeds.

BOERTIGHEDEN.

Stemme: Macyken myn Lief wat sullen wy maken? &c.

Spangiaerts.

Eso los manos myn soete schelmtje/
Myn lieve Liefken como le va?
Het is nu tyd dat ick myn helm tje/
Myn krupd/ myn lood weer halen ga.

Alarm/ alarm/ tsa Boeren tsa/
De kans is nu eens weer verkeerd/
Beva mos Vino, laet druck verdwynne/
Los Espagnoles syn weer begeerd.

Italianen.

O Bella figlia, ô amor mia!
Myn hoop/ myn troost/ myn Koningin/
Wilt u met myn/ u Lief/ verblijven/
A poco, poco, recht naer myn sin/
Reemt nu de krygh weer een begin.
Beviamo bene, koele vocht/
Laet ons bedryven by Boere wyven
De oude Italiaensche nocht.

Francoisen.

Tire le vin, sa spoelt de glazen/
Faites grande chere laet droefheyd staen:
En laet ons roepen/ tieren/ rasen/
Vive la guerre de krygh gaet aen/
Tsa lustigh tsa/ laet 't glas omgaen/
Ick moet nu poojen: want ick sal weer
De Boeren plagen/ 't kan nu niet dragen
Of ick een daeldertje meer verteer.

Engelschen.

Eggh ô Nobel English Souldier.
Die garen siet een pretty wench:
O Gentelmen! wiens stercke schouder
Het Nederland diend vooz een trench.
Set nou your swiethart vpon a bench,
And kifs her, kifs her byz dagh en nacht:
Laet nu iou pycken niet slapyck wycken/
Want de krygh is op de iacht.

Hooghduytsche

Meyn liebste schatsleyn last ons nich trau-
Dan der krieg fangt wieder ohn/ (ren/
Hael mich ter Teubel/ de loose Bauren
Wil ich pfsunder sexieren thun/
Bis ich bekom eyn guten lohn/
Dan die fried hat pfs ein loch/
Dun last ons lausen/ fressen vnd sauffen/
Die Bauren mussens bezalen noch.

Nederlanders.

Ghy Nederlandische Bootsgefallen/
Geboren kryghs-lyp te zee/ te land/
Wilt u met ploegen niet langer quellen/
Maer neemt de wapenen by der hand/
Het buyz des kryghs is inde brand/
Dies raed ick dat ghy lustigh laet
De Spaensche boelen u handen voelen/
En weerd het heymelyck verraed.

B

Friesen.

I. S T A R T E R S

Friesen.

Myn leabe Bauckje/ myn swiete Famke/
 Het bruyt ons 't jult/ as ick 't fersin:
 Het deale Gabbe barstu dus jamke?
 Is dy de holle heel op de rin:
 Ja Bauckje lief/ ick sis/ ick bin
 So bly/ dat ick kroets riucht opsozong/
 Het tusin kroone/ de krieg gaet oone/
 Dat mecket dat ick van freughde stong.

Stemme: My Mistris sings no other song, &c.

Ick weet niet wat myn Vryster schort,
 Sy klaeght dat ick haer eer verkort,
 Maer 'k heb haer daer in noyt misdaen,
 Want ick haer maer soende,

Niet schad'licks doende,
 Want ick haer maer soende,
 En liet haer gaen.

2 En of de soete bolle Meyd
 Quansuys haer lieve schae beschreyd,
 Al feyd sy, 't is met my geschied:

Ick ben bedurven,
 't Is al verkurven,
 Ick ben bedurven,
 Geloofst haer niet.

3 Maer, Lief, waerom is 't dat ghy treurd?
 Heb ick in 't kussen yet verbeurd?
 Ick sal 't verbet'ren, kom, kom by my:

'k Sal iou geen seer doen

Latinisten.

VOs Studiosi genaemt Studenten:
 Die u gelt vast hebt verteerd
 Met danssen/ springen/ met batementen/
 En niet een kruym daer booz geleerd/
 Qui per plateas des nachts grasleerd,
 Verkoopt u boeckten/ koopt goed gelweer/
 En wilt met d' andze / nae 't oozloogh wandzen/
 De boeren quellen van hoben neer.

Als ick iou weer soen,
 'k Sal iou geen seer doen,
 Geloofst het vry.

4 En wilje worden voort myn vrouw?
 Siet hier ick sweer u by myn trouw,
 En by myn Ian-Oom, dat 's veel gefeyd:

Ghy sult verwachten
 Veel soete nachten:
 Ghy sult verwachten
 Veel vrolickheyd.

5 Ghy sult al eten dat u lust,
 Daeghs ende 's nachts worden gekust,
 Met gecken, iocken en boertery,

Sult ghy vaeck voelen
 Het lieflyck woelen,
 Sult ghy vaeck voelen
 Yet fraeyts by my,

BOERTIGHEDEN.

Tracht niet arglistelyck een Maeghd Gay't pad der eeren
Te leyden door den dronck, wilt ghy haer mij begeeren,
De straffe volgt de sond, dus wilt de sonde slien:
Want die een anders schand soeckt, sal sijn eigen sien.

I. S T A R T E R S
Kluchtigh t'lamen-Gelang

Van d'yn Personagien.

KNELIS LOOSTEN, een half-backen Vrijer.

LYSJE FLEPKOVS, syn Vryster, een deur-
trapt Meysje.

GRIET KAECKS, een Waerdinne.

Stemme:

Pekelharings. Ofte. Pots hondert tausent Slapferment.

KNELIS

AE wel het moet sint felten doen/ dat ick niet aen
de Meyd

ken raerken/ daer myn hart/ myn sin / myn siel/
myn lys op leyd/

Ick hebse nu gebeyd wel thien of twalef dagen/
En sy en wil geen ia noch seggen tot myn bragen.
En is dat niet de plaegh? Ick bzaeght iou alle-
gaer/

Wy gingen gister abongd upt kuyieren met mel-

Ick bzaeghden of sy wou my tot haer man verkiefen? (haer/
Reen/ sey sy/ Waer: ick sou daer aen te heul verliesen.

Dus meugh sy na een aere Meyd (verstaeye dat wel) gaen/

Want siet; ick seg iou eens booz al/ sy staet my gang niet aen/

Sy bent een kalen Dupbel/ iou goed is dooz de billen/

Dus al wou ick iou schoon/ myn Moer en sou niet willen.

Wel (seyden ick) myn soete kynd/ hoe spreck sy doch dus sel?

En dupsend gulden/ of een ding/ sal my geworden wel/

Wanneer ick maer een reys aen 't Dplicken kan komen:

Dus/ o myn soete schaey! wilt daer niet eens van broumen.

Iae

BOERTIGHEDEN:

Zae wel/ summi summarum/ sp gaffer al niet om/
 En nochtans moet ick maken dat ick weer by haer kom/
 En of ick dan al schoon by haer eens kom te raken/
 So seyd sy: wegh Jan Hen/ jz meught my niet vermaken.

Zae wel/ wat dunckt iou kijeren/ en soumen niet wel sot
 Maest worden als men so van 't Meysken word bespot?
 En siet/ ick kan 't niet laten/ ick moet se nochtans vryen/
 Al sou ick schoon om haer thien duysend dooden lijen.

Want 't is so kraftigh moop/ so moop/ dat 't niet en lprkt/
 O kijeren saegh jz eens hoe dat haer backus pprkt!
 En gaet sy ober straet/ haer lieve leden trillen/
 Och denck ick dan/ maer moer/ wat hebje een mooije elle-boogh!
 En dan begin ick my inwendigh te verblijen/
 En denck/ hoe sullen wy noch eens te samen blijen!

Lysjen wyt Wat staen ick lang te praten: ick wil voort nae haer gaen/
 Maer beyd / wat hoor ick ginder: beget daer komt sy aen.
 Hoe siet sy dus bedzoeft? wat of haer vzeughd bedwingt?
 Ick wed sy ons ter stonde een treurigh Liedtjen singt/
 Ick wil my hier soo lang wat boegen gaen in 't duster/
 En singt sy dan wat aerdigs/ ick wed ick dat belupster.

Stem: Courante Serbande, fol: 89.

Lrsjen

Een liefde, geen trouwe, geen deughde nochte eer,
 Vindmen nu by de loose longmans meer,
 Sy seggen veel wonders, sy klagen van groote smart,
 Sy noemen ons Meesterssen van haer hart,
 Sy noemen ons al haer geneughd,
 Iae de Voedsterssen van haer leughd,
 Sy noemen ons haer leven: maer
 Och! och! sy dencken 't niet een hayr,

I. S T A R T E R S

2 Sy pryfen, sy loven ons tot den Hemel toe,
Wy syn so schoon, sy weten 't selfs nau hoe.
Ong oogen syn helder, ons voorhoofd hoogh en wit,
Ong hayr is geel al is 't soo swart als git,
Sy noemen ons al te gelyck
Gratieus, eerbaer, en deughden-ryck,
Iae duysend dingen meer daer by,
Maer ach! 't is al flickflooiery.

3 Ick heb een Vrijer die Knelis loosten hiet:
Hy vryd my vaeck so hittigh dat hy swiet,
Het is een longman, soo trefstigh van gelaet
Dat hy de rest al veer te boven gaet:
Syn wesen staet soo stemmigh staegh,
Gelijck een Dorp-sot alle daegh,
Het vrijen weet hy op syn duym,
En hy sou niet lachen om een pruym.

4 Hy sal hier wel komen dewyl ick noch wander hier,
Want dat plach soo te wesen syn manier:
Hy schijnd my te minnen, maer ick acht hy met my spot,
En ach! ick ben al heel op hem versot,
Syn bruyt oogen, syn mooie mond
Heeft myn ionck hart al heel doorwond,
O Knelis loosten! lieve Vaer!
Had ick iou in mijn armen maer.

LYSJE. Om u te doen bescheyd
Met alle billickheyd,
Daer toe ben ick wel bereyd:
Keerd het maer om,
't Sal wellekom
My wesen weer,

KNEL. Wel fiet daer, wat wilje meer?

LYSJE. Soo ghy myn wil en wens
Voldoen wilt, lieve mens!
Lapt het noch eens in jou pens.

KNEL. Twee tegen een,
Dat 's tegen re'en:
Maer Liefste, fiet
Ick sal het doen; wyl ghy 't gebied.

Dat 's uyt, komt hier Waerdin
En schenckter weer wat in,
So 't geweest is meer noch min:
Drollige meyd,
Doet my bescheyd,
En drinckt het uyt,
Lapt het schoontjes in jou huyl.

LYSJE. O Vryer! dit 's te veel,
En meerder als myn deel.
't Moet nochtans al door de keel.
Dan sult ghy
Twee glazen my
Bescheyd doen weer.

KNEL. Iae by Gort, al waer het meer.

LYSJE. Het valt my veel te bang.

KNEL. Ghy leppert al te lang,
Wat, sa lustigh, gaet u gang,
Drinckt het leegh
Met een veegh.
Wat dat is wel.

LYSJE. Doet my twee bescheyd. KN. Ick sel.

O Lief! al waerter thien
Als icker dy me dien,
Soo sal 't dadelyck geschie'n.
Dit gelter nae toe.
Siet wat ick doe.

LYSJE. Wel gaet dan voort,
Drinckt, so doet ghy als ghy hoort

KNELIS droncken sijnde, singt uyt het Vleyfboeck,
Op de wijze:

Als ghy dan komt in den Hage, &c.

KNEL. **M**eyse met jou blanche billen/
En jou blond gekrupsde hape/
Sou jy niet een reysje willen
Met ee lant slanecht hier of daer
Ciritrum sa sol la! Ciritrum sa sol la!

LYSJE. Wel/hoe spreekt ghy doch dus vaerdigh
Knelis loosten, lieve man/
Soud' ick fraer sa wesen vaerdigh/
Als ghy maer gaet singen van
Ciritrum sa sol la! etc.

Du/ nu/ dat mach ick niet beken/
 Cierd jou wijslyck/ houd u stil/
 Meent ghy so terstond te spelen
 Met my/ naer u wensch en wil
 Cirittum fa sol la? etc.

KNEL. Hebt ghy 't wel opt onderbonden?
 't Is een soete nering/ kom
 Liebe Lam! de domme honden
 Bpten vaech malkand' ren om/
 Cirittum fa sol la/ etc.

LYSJE. Wat/ die woorden zijn te glandich
 Benje dol? of benje mal?
 Drinkt dit glaessen upt knaphandigh/
 Wie weet of ick dan niet sal
 Cirittum fa sol la/ etc.

KNEL. Als ick jou daer me kan dienen/
 Kom/ ick lapse in mijn gat.

LYSJE. So/ so/ nu heeft hy stroo-bienen/
 Hy is wel te degen sat/
 Cirittum fa sol la/ etc.

Stemme: Pots honderd tausend slapferment, &c.

LYSJE. **K** Om/ lust jou wat te slayen/ so leght u hier wat neer?
 KNEL. Ja/ een kleyn hallesuurken/ het hoofd doet my so seer/
 Mijn supckertje/ mijn waerde/ ey laet my met mijn heot
 Een wepnigh rusten doch in u gebenedyde schoot.

LYSJE. Kom/ kom mijn Knelis loolken, mijn eppen soete Daer/
 Leght hier jou hoofd in mijnen schoot/ en legt jou lichaem daer/
 En slaept dat het jou gaet aen 't hart/ so soetjes as sy meught/
 Wi' weet hoe dat dy noch beslaet dyn voorgenomen vzeughd?
 Waerdinweken so 't u gelieft/ haeld my een wepnigh hier
 Een timme schuttel/ en daer by een rauw ey drie of vier/
 Ick sal u moeyten wel seer eereelijck betalen.

GRIE. Wel blijft een wepnigh hier/ ick sal 't jou strax gaen halen.
 LYSJE. Wel nu leght daer en slaept ghy rechte broncken snuyt/
 Ick wed ick sal u nu wel lustigh strycken upt/
 Tot spiegel van all' andere Jongmans/ die garen souwen
 Bedriegen dus met list die eerbare Juffrouwen.

GRIE. Daer zijn de rauwe eijeren en 't schuttelken daer by.
 LYSJE. Hier sal ick nu gaen maken van een ezellente by.
 Wilt ghy dan onder tusschen het tafel-goed wegh l'agen.
 Du/ nu/ my duncht de Eher's zijn bekans genoegh geslagen.

Sy giet hem d'Eijers inde boxen.

Du/ dat dan in sijn. horen behendighlijck gesmeten/
Soo meent hy/ als hy wacker word/ dat hy hem heeft bescheten.
Siet soo/ leght daer mijn soete man/ so moeten sy al baren
Die dochters met bedriegerp tot oneer brochten garen. in.

Daer word gespeeld terwijl hy slaept, ten lesten wacker zijnde, singt hy:

KNEEL. Daer heb ick nu een soete slaep in mijn liefs schoot gehadt.
Ja wel/ wat droes is dit? hoe ben ick hier so nat?
Wat tooberp is hier? ick kan 't by Gozt niet weten.
Maer; nae dat ick hier voelen kan/ my dunckt ick ben bescheten.
De pocken hael de Meyp/ dat haer sint felten schen/
Nu merck ick eerst te recht dat ick verraden ben/
Want hoe ick 't meer en meer herupck/ so merck ick liebe kegeren
Dat ick my niet bescheten heb/ maer dit zijn rauwe eieren/
Die my die loose hoer heeft inde broeck gegoten/
Daer voor sal haer de droes het lijf aen stucken stoten.
Ick wil de droes bes weeren dat hy haer hzengt by my/
Ick wed moer/ ick vergeld dijn noch dijn loose boeverij.

Hy maect een Circkel met eenige Characteren, en singt
op de wyse vande Engelsche fa la la, doch die fa la la
zijn hier met woorden uytgedrukt:

N D Dupbel/ siet/ ick bes weere by voort/
By Starren/ by Locht/ by Hemel/ by Aerd/
By Zee/ by Vel/ by Zuyd en by Noord/
Dat ghy u hier met de Meyp openbaerd.

De loose Hoer heeft my bedrogen/
Daerom bes weer ick by thienmael meer:
Kom hzengtse hier datelijck voor mijn oogen/
Ick sal het haer wel vergelden weer.

Sy hangt een clap-busse met nat bosse-kruyt aē syn aers;
en steeckt dat in brand, hy verbaest zijnde, singt al
loopende op de wyse:

Lysjen alleen uyt, singht

Op de wijze:

De Mey die ons de groente gheeft, &c.

Ghy Jongmans die uyt byjen gaet/
De eere houd vooz oogen/
Wat quaed beloond syn Heer met quaed/
In 't end word ghy bedrogen.
Die dooz des djoncks arglistighepd/

Of and're lapperhen/
Een Waeghd van 't pad der eeren lepd/
Sal nimmermeer bedyen.

Soo ghy een dochter eerlijck mind/
Laet haer dat eerlijck weten:
Maer soo ghy sulcx schandlijck begint/
In 't end wort ghy bescheten.

Want soo ghy doet/ sal u geschie'n/
Dat spreek-woord kan niet liegen/
Dus wilt dit als een spiegel sien/
En wacht u vooz 't bedriegen.

Stemme:

't Schoen dat voer voer Allemaen

3 Dus Moertje geeft my doch een wijf/
Of neemt de bzoeck strax van mijn lijf/
En hzengtse by de snijer/
Want siet/ mijn leden worden stijf/
Dus moet de bzoeck wat wijer.

4 Maer dat ick een reys nae Truytjen teegh/
Ick wed/ ick kreegse met een beegh/
En maechten haer mijn Bzupdtje/
Doet so (sepd sy) dat is te deegh/
Loopt al jou best na Truytje.

5 Ghy ging jou durwen aen de wynd/
Och Truytjen (sepden hy) lieve kynd
Wat benje een moije Mepsjel!
Ick wedmen in al de Stad niet vynd
Suck e'eler blancker vleysse.

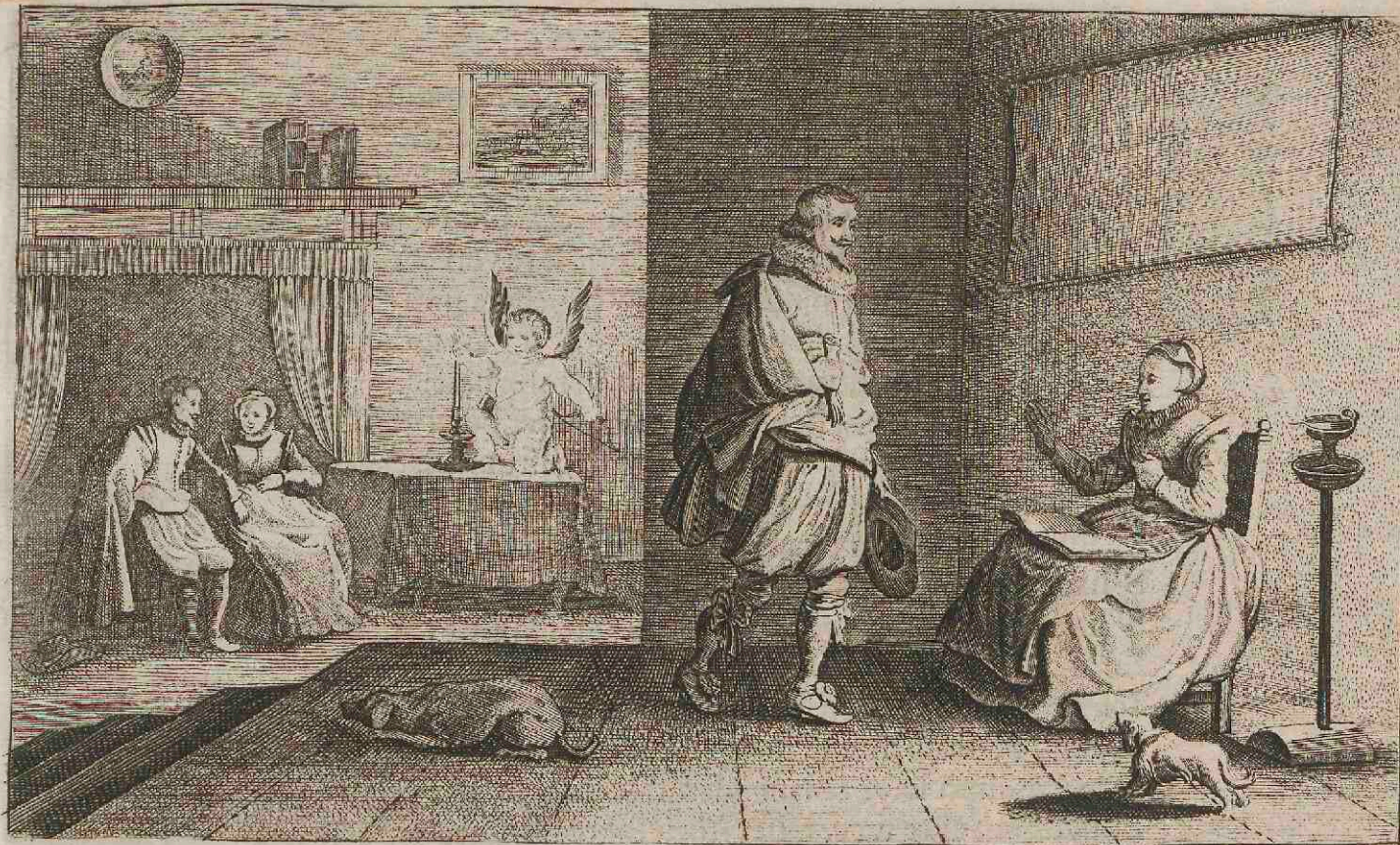
6 Jy bent waert e-eert/ e-groet
Want siet/ jy bent soo supckerigh soet/
Ick sou jou wel schier liken.
Staet stil (sepd sy) jy malle bloed/
Of ick sla jou de kop an sticken.

7 Hoe nu mijn soete butter doos!
Hoe benje doch soo kraftigh hoos
Dat jy mijn vel wild touwen?
Jy weet wel dat ick jou verkoos
Deer hoben and're Drouwten.

8 En wepger jy my noch een soen?
Wie sou toeh dat van jou vermoen?
Ick meende dat jy mijn lief hadt.
Neen/ neen/ 'k heb niet jou niet te doen/
Want ick jou vooz een hzief schat.

9 Dus pack jou hier terstond van daen/
Of 'k sal jou de kop aen starden slaen
En dat met dese schoenen.
Neen/ neen/ so wil ick liever gaen/
Wegh met die harde soenen.

D E.

Mae't 't Billey Gay u Lief 't Bilt usse 't Bille Hoeghey,
 Genoeght haer, so ghy 't Bilt dat sy u sal genoeghey:
 Schijnd dat ghy niet en zijt. So doet sy dickwils ineed,
 En sijd noch 't Biet op 't laetst dat dit Mennistje leed.

Menniste Vryagie.

DCK vryden op een tijd een soet Menniste susje,
 Dien ick seer hoffelijck quam groeten met een kusje,
 Maer wat ick deed was wind, sy sey, by lae en Neen,
 Dit vryen krenckt mijn eer, ick bidje gaet doch heen.
 't Is onse susters niet geoorloft te verkeerren
 Als by het fijnste volck, by broeders inden Heere.
 Ick klaeghe van mijn brand, ick karmde van mijn smart,
 Ick swoer haer liefde was gemetselt in mijn hart:
 Maer wat ick deed of liet, ick kon haer niet bewegen,
 Ick sprack nauw, of sy wist daer een schriftuur-plaets tegen,
 En daer me dreef sy my gelijk de wind de pluym,
 Want ick wist daer niet af; sy kond 't al op haer duym:
 S' had Moses in haer hooft, s' had David opgegeten,
 S' had in haer breyn geboud een klooster voor Propheten,
 En al d' Apostelen die woonden in haer lijf.
 Ick docht; Sint felten speelt met dit geleerde wijf.
 Sy sagh niet aen my, of het scheen haer te mis hagen
 Dan was myn hayr te lang, dan al te wild mijn kragen,
 Pouvretten al te weyts, het stijffel al te blaeuw,
 Dan was myn broeck te weyd, dan 't wambas al te naeuw,
 Elck kouffe-band te lang, 'k had roosen op myn schoenen:
 In 't kort, sy maecten sond, so werltschen man te soenen:
 Wel goeden avond dan Iuffrou, seyde ick, en sy:
 Gaet in des Heeren naem, sijn wijsheyd blyf u by.

't En was niet lang daer na, ick quam weer by haer treden
Verandert beyd in spraeck, in wesen en in kleden,
Mijn mantel was gantsch slecht en swart, mijn hayr gekort,
Mijn wit-gesteven kraegh so plat gelijk een bort,
Op al mijn kleeren sat niet een uytwendigh koordje,
En daer quam uyt mijn mond niet een onhebligck woordje.
Vrede zy desen huysse, seyde ick, en ick sagh
Gelijk Sint Steven deed, doen d'Hemel open lagh,
't Wit van mijn oogh om hoogh, ick noemd' haer niet als suster,
Doen stelden sy (soo 't scheen) haer hartje wat geruster.
Ick las haer altemets een schoon capittel voor,
En lelden haer niet als van Gods-dienst aen het oor:
Dus kroop ick in haer gonst; sy toonden haer wat blyer,
En ick wierd metter tijd wat stouter en wat vryer.
Eens nam ick' inden arm, en sey: ick wil het doen
By Iae en Neen, en gaf haer op-sen Fries een soen;
Doen bloosde sy quansuys, en sey: ey laet dat wesen,
Men moet het klappen van lang-tongde menschen vresen.
Ick swoer haer dat ick wel so heymlyck en secreet
Was als de nacht, en sey: voorscker, datje 't weet
Ick wil de kaers uyt doen, ô sweert niet, seyde, trouwen
Doet uyt de kaers, op dat ghy uwen eedt mooght houwen,
Doen knoffeld' ick rondom in 't duyster, totter tijd
Dat ick een bedde vond, ick nam haer aen mijn zijd,
En zey, voorwaer mijn Lief, hier willen wy met lusten
En vrolycke geneught van avond t'samen rusten.

I. S T A R T E R S

Sweert ghy voorwaer, zeyd sy, daer ick u soo vermaen:
 O Broeder! had ghy niet dien swaren eed gedaen
 Ick had om al de werld niet by u willen komen;
 Maer uwe stoutheyd u ten quaetsten afgenomen.
 So komt ghy dan, zeyd ick, Iae seyse, al is 't my leedt,
 Ick kom om dat ghy niet soud breken uwen eedt.

Stemme: *O doe not, doe not kil me yet for Iam not, &c.*

Den Phoebus vertoogh/ en Cynthiaes oogh Men 't Hemelsch ghebouw

quam staen/ Nam ick inde sin (geprangt door ve min) Daer eenigh moop

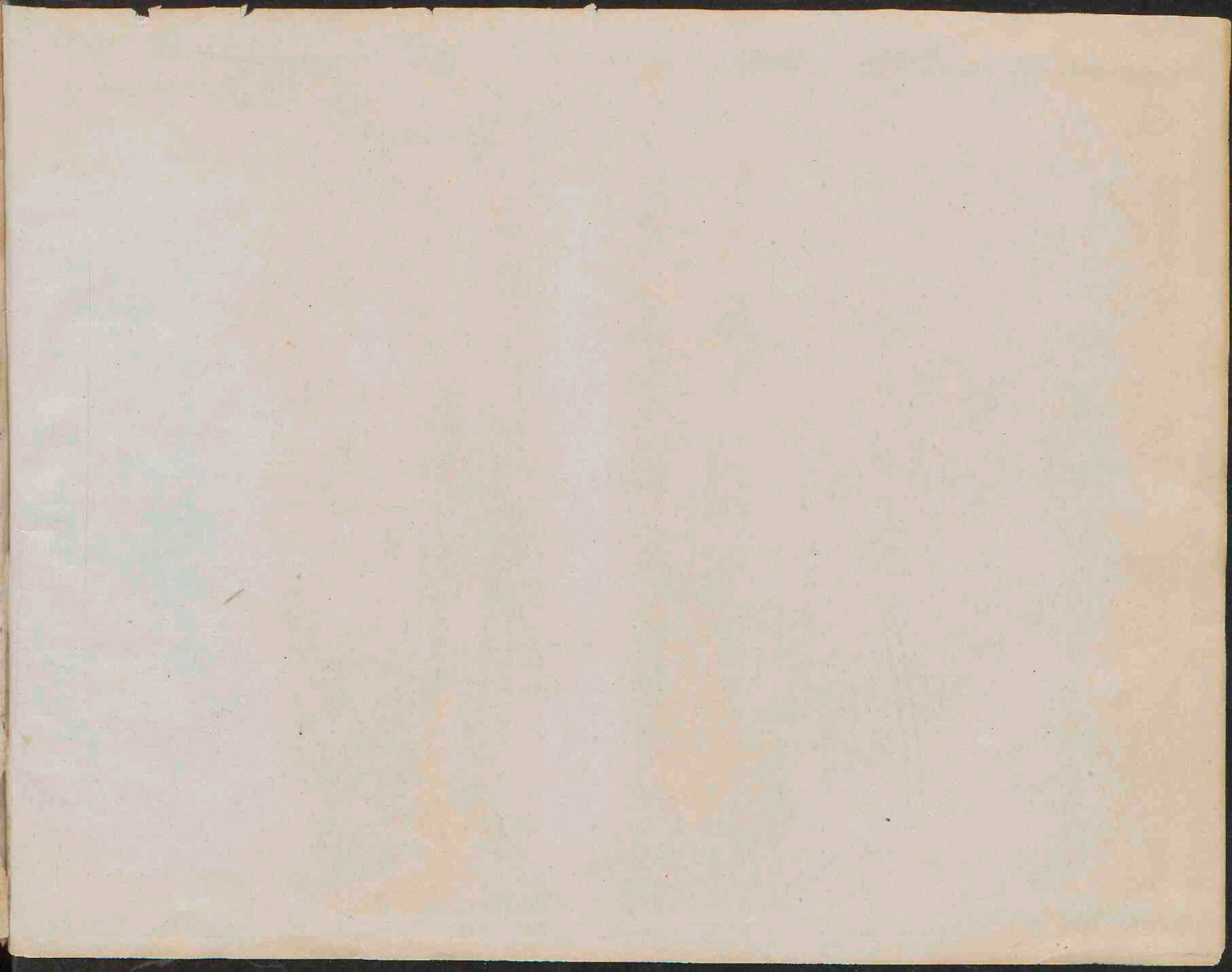
Weyd te gaen/ Strackx haoyd' icker een/ die riep/ soo het scheen/ Met bittere teghen-

heyd; O dood my, dood my, dood my niet, ick heb my noch niet bereyd.

2 Ick gaf my terstond// so stil as ick kond
 Veel na by dit naer geklagh/ (klaer
 Doen miercht' ick een paer: want 't Maentje scheen
 Dies naderden ick/ en ick sagh

En man een Weyd te samen gelepd/
 En 't Maeghdeken riep vast/ Beyd,
 Beyd, dood my, dood my, dood my niet, ic heb my noch
 niet bereyd.

A 978352

